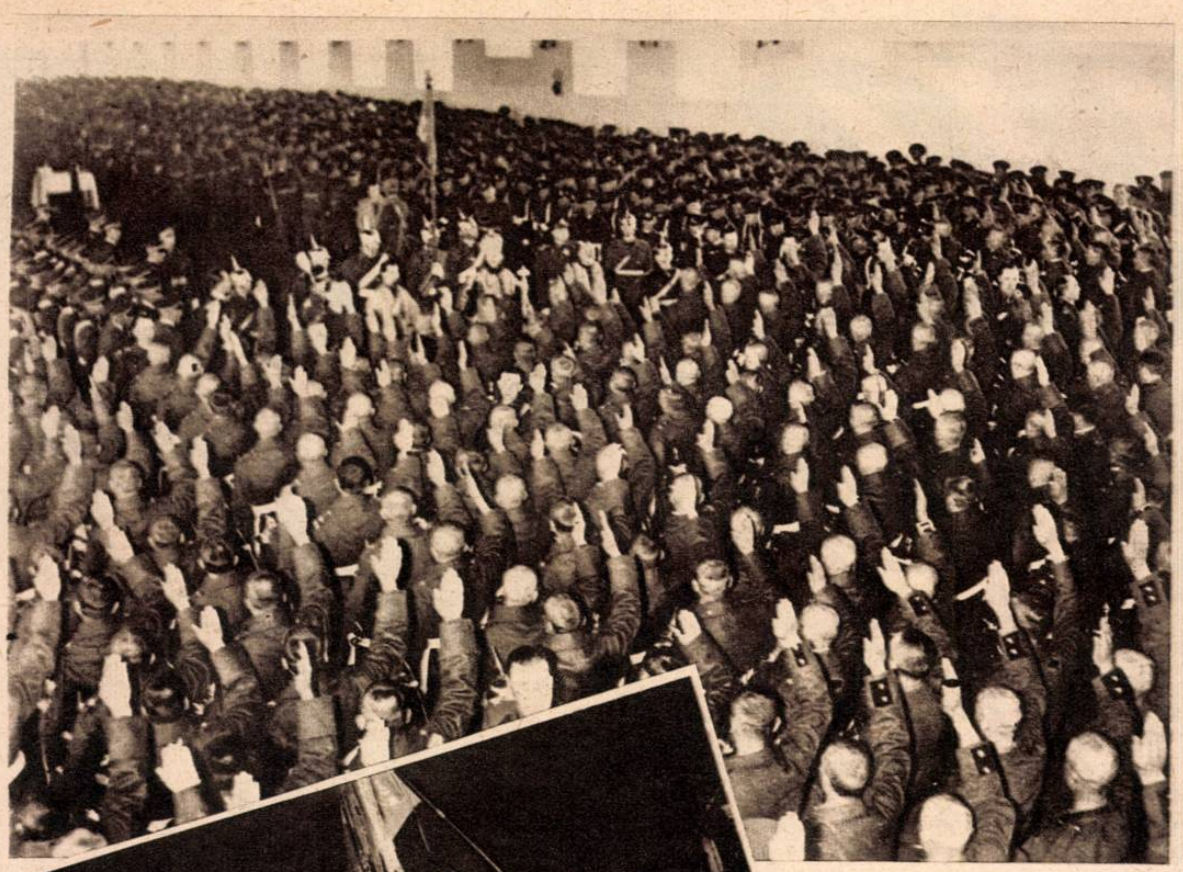

JURĂMÂNTUL RECRUȚILOR

Recruții regimentului de gardă călare au depus, săptămâna trecută, jurământul de credință. Fotografiile noastre înfățișează:

P. S. S. Episcopul militar Ciopron, binecuvântând recruții, în timpul depunerii jurământului.

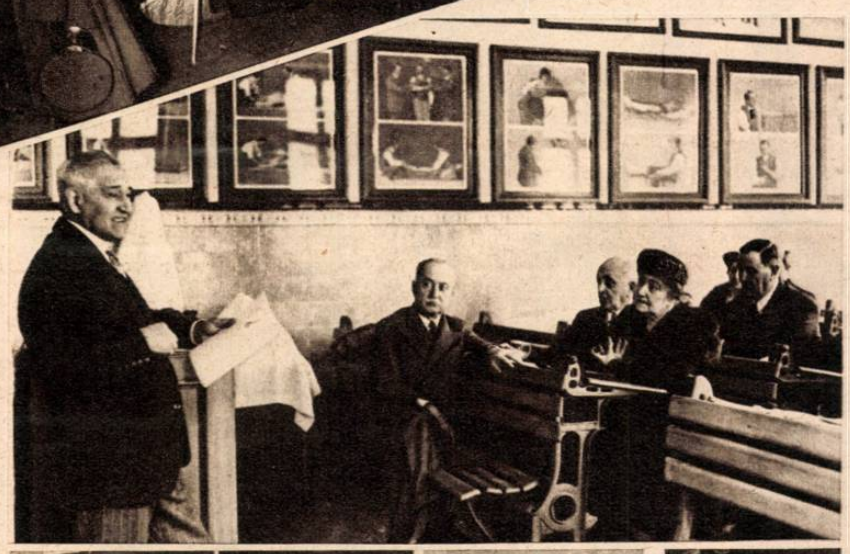

ADUNAREA GENERALĂ A SOCIETĂȚII „SALVAREA"

Duminică a avut loc în Capitală adunarea generală a societății „Salvarea". Fotografia noastră înfățișează pe dl. prof. dr. Minovici vorbind.

EXPOZIȚIA ȘCOALEI DE ȚESĂTORIE

Săptămâna trecută s'a inaugurat în Capitală expoziția școalei de țesătorie, „Regina Elisabeta" și a Societății ortodoxe naționale a femeilor române, sub președinția d-nei Alex. Cantacuzino. Fotografia noastră a fost luată în timpul serviciului religios.

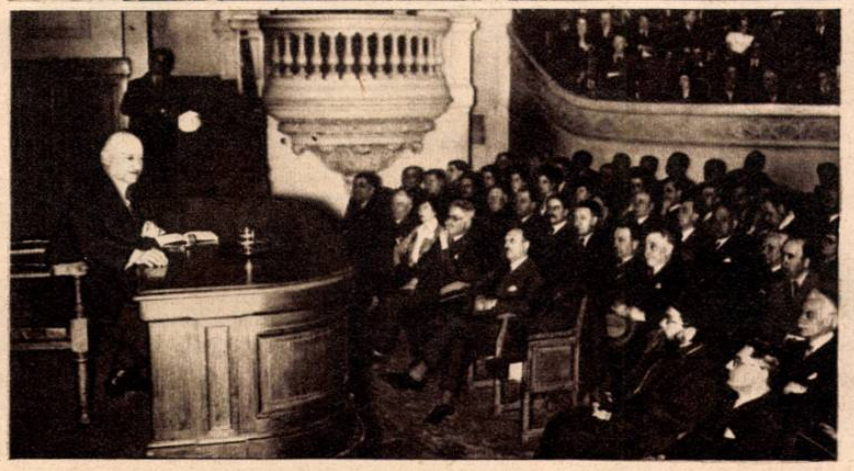

DL. PROFESOR RENÉ MAUNIER IN CAPITALĂ

Săptămâna trecută a sosit în Capitală marele savant francez, dl prof. René Maunier. D-sa a conferențiat la Fundația Carol. Fotografia noastră a fost luată cu acest prilej.

Leșinurile, greața, oboseala

sunt adeseori urmări ale tulburărilor funcțiunilor intestinale. Buna dispoziție fizică și spirituală depinde deci și de o digestie bună și regulată. Mai mult decât orice vă ajută „Leo-Pills", un produs natural, fabricat din plante. Luați de două, trei ori pe zi câte o pilulă.

Leo-Pills Laxativ

O DIGESTIE NORMALĂ este asigurată numai de purgativul **ARTIN**

Un sfat folositor din partea unei prietene...

Scumpo! Noi femeile moderne putem să păstrăm numai cu mii și mii de greutăți un ten curat și frumos. Praful, fumul, fardurile astupă porii; ploaia, vântul soarele arzător usucă și sbârcesc epiderma. Petrecerile mondene, aerul încărcat al biroului, aburii din bucătărie, fiecare în parte este un inamic al pielei. După multe încercări am găsit un remediu eficace, Crema Floarea Reginei - Dr. Biro. Acest preparat hrănește și purifică pielea și face ca în scurt timp să devină fragedă, sănătoasă și curată.

CREMA **FLOAREA REGINEI**

GRIPA RĂCEALA NEVRALGIA

COMBATE sigur **JAWOL**

D-na Dr. M. Rabinovici

Boli de piele și femei, distrugerea definitivă a părului de prisos

COSMETICA

Bulev. Carol 57. Telefon 3.52.73. Consult. 8—12 și 3—7.

COSMETICA

Epilație definitivă prin diatermie fără urme. Estetica figurei, tratamente, rețete.

Cons. 11—1, 5—7

Str. Brezoianu, 9 III Tel. 3-59-22

Viața ȚIGANILOR NOMAZI

VRĂJITORI, HOȚI DE CAI, VAGABONZI ETERNI

„Negustoreasa".

IATĂ cum descrie un gazetar francez pitoreasca viață a țiganilor nomazi:

— O văd pe Șeria, șchioapa, cu ochii isteți și lacomi, în dimineața aceea pe șoseaua ungurească, citind în palmă unui boer. Fricoasă și plângătoare față de jandarmii cari ne controlau actele, disprețuitoare când răspundea îndrăzneților flăcăi sârbi și restul timpului preocupată de misterul gândurilor ei.

D-na Milena, secretara mea sârbă, a închiriat-o pe Șeria la Belgrad, în ziua când se sărbătoria „Mătușa Ciumă", cum fac țiganii de câteva secole, comemorând stârpirea molimei. Mi-a cerut 4000 de dinari, preț care îl merita, trebuind, în afară de aceasta, să iau pe mamă-sa cu mine — o stârpitură care ținea permanent în gură o lulea lungă de pământ și copilul de 18 luni al Șeriei.

Cu piciorul ei de lemn, purtând copilul în brațe și cu mamă-sa, Șeria reprezenta un capital important pentru tribul său. Eu contam să mă introducă pe lângă vagabonzii țigani, a căror viață voiam s'o studiez: Țiganii cari cu zecile de mii, bat drumurile Europei danubiene.

Cu un automobil ne-am îndreptat spre frontiera ungară. În fiecare seară ne opream la intrarea câte unui oraș, în fața maidanelor, unde țiganii își construiau corturile și de unde porneau după furtul de cai și altele.

Oamenii mei și-au ridicat, cu o extraordinară repeziciune, cortul. Până seara, Șeria și mama ei au și pornit în întâmpinarea boerilor să le ghicească.

— Apropie-te conașule, să-ți ghicesc viitorul. Și bătrâna desfăcea în fața ei cărțile fermecate, lăsând să se vadă moartea cu coasa în mâini, amorul cu tolba lui de săgeți și imaginea anunțând găsirea unei comori. Lacomă de câștig, ea căuta, în obrazul victimei, să vadă umbra sau strălucirarea care îi indica că prevederile ei se nimeriseră și se opria din boscorodit.

— Mai îmi dai cinci dinari. Dacă amatorul refuza, își strângea cărțile, cu o mișcare de ghiară și începea să blesteme. Altora le ghicea în „bobi": boabe de porumb magice, puse grămăjioare de câte patru. Nenorocirea și fericirea rezidau în dozele care reieșeau după ce le amesteca și împărțea din nou.

Șeria mai mult cerșia, cu copilul în brațe, despre care spunea că n'a mâncat de opt zile.

Țigani nomazi.

Tipuri de țigani nomazi.

— Du-te și adu-mi două șunci și o să te răsplătesc, mi-a ordonat—a mărturisit tânărul ceh. Am ascultat-o și, când i-am adus șuncile, a izbucnit în râs spunându-mi să plec.

Polițistul n'a putut scoate altceva nimic dela Șeria, decât niște sughițuri profunde. L-am despăgubit pe mezelar dându-i 200 de coroane, vrând s'o scot pe Șeria, dar comisarul m'a reținut.

— Atenție! Țiganca, e cu siguranță vrăjitoare.

Și a început să-mi spue o poveste a unei surori a ei, care a trecut pe aici acum un an. Ea îl fermecase pe

Mame și copii.

Intr'o dimineață, la Kosice în Cehoslovacia, venind dela hotel, n'am găsit-o pe Șeria sub cort.

— Unde e? am întrebat pe mama ei.

— Ce știu eu? ne-a răspuns aceasta.

Ne-am dus la poliție, în curtea căreia erau îngrămădiți vreo 20 de țigani.

— Ce ai făcut? întreba pe unul din ei, comisarul.

— Nimic.

— Raportul poliției spune însă că ai omorît un țăran.

— Haide, spune adevărul.

— Ne-am certat puțin și el m'a lovit cu biciul.

— Și ai răspuns?

— Da. Am luat o spiță de roată din căruță și l-am lovit peste cap.

— Dar uite-o pe Șeria. Au arestat-o cu două șunci de Praga ascunse în fustele ei largi, furate dela o mezelărie. Jură și se blestemă ca să convingă pe comisar că nu ea le-a furat. Un ceh tânăr le-a șterpelit pentru ea.

Țigănușii lăutari.

polițistul care a arestat-o și acesta, amorezat, și-a dat demisia, cerând să fie trimis în trib. Tras pe sfoară, bietul polițist a înebunit.

Deasemeni la Belgrad, mi s'a vorbit de locot. Petrovici, care a fost fermecat de vrăjitoarea Caia, o dansatoare țigancă. După ce s'a jucat câteva luni de zile cu el ca pisica cu șoarecele, l-a scos într'o bună zi la malul Dunării:

— Aruncă-te în apă, dacă mă iubești. Și ofițerul a dispărut, luat de curent.

Totuși am reușit s'o scot pe Șeria. O să mai fure? Nu prea cred. In fiecare zi vedeam că fierbe, într'o cratiță ciuntită, numai mortăciuni. De cele mai multe ori ciori.

Intr'o bună zi nu mică ne-a fost surprinderea de a nu o mai găsi de loc, Șeria plecând cu cort cu tot.

Pe stradă: vânzătoarele de ziare.

Peste o lună, trecând iar prin Kosice, m'am întâlnit cu comisarul.

— Apropos, mi-a spus acesta, știi țiganca d-tale, vrăjitoarea, l-a răpit pe hoțul de șunci. Acum trăesc la o distanță de 100 km. de aici într'un fel de colonie fondată de vrăjitoarele care au renunțat la îndeletnicirea lor.

M'am dus s'o întâlnesc. Colonia era ascunsă într'o vale din munții Tatra. Zece bordee construite în cerc, și unul din ele, săpat într'un deal, era mai mult o cavernă.

Un țigan cânta din vioară. Un altul spoia

Pomană...

Bătrâna țigancă și fetele ei.

Desigur aceea care l-a răpit pe polițist.

Tot comisarul mi-a povestit că într'o seară, la Budapesta, o țigancă tânără a vrăjit pe un magnat ungur și trădându-și neamul ei vagabond, s'a măritat cu el, devenind contesă.

Peste puțin, contele a murit misterios. Contesa l-a îngropat în capela castelului lor. A dat un praznic enorm și a dispărut apoi. După un an s'a aflat că contesa X., redevenită Circa țiganca, era pe cale de a muri de foame într'un bordei mizerabil.

Am crezut că muribunda e chiar Circa.

Am întrebat pe ceh.

— Nu, Circa a murit. Asta e sora mai mare a Șeriei și o chiamă Maria. S'a măritat cu un sârb, după ce l-a părăsit pe polițist. Pe sârb l-a otrăvit, înainte de a veni aci printre noi.

— Vrei să vii cu noi? am spus cehului.

— Nu, rămân cu Șeria, pentru că o iubesc.

***

Pe toate drumurile Europei dunărene, am întâlnit grupuri de țigani rătăcitori.

Țigani, zingari, gitanos, gipsi, boemieni, romanișei, numele lor e mereu altul în fiecare țară, însă ei sunt la fel peste tot: spoitori, lingurari, hoți de cai și de copii, ghicitori, vrăjitori, mincinoși și totdeauna răufăcători. Numai câțiva hoți de cai s'au lăsat de șterpelit instalându-se cu gospodării ca geambași: Ei sunt singurii oameni cinstiți ai rassei lor, în afară de câțiva muzicanți, cei mai mulți originari din Ungaria și Cehoslovacia, care au făcut celebre melancoliile voluptoase, mistice și brutale ale fermecatelor lor instrumente. Ei cântă astăzi în marile localuri.

tingiri. Puțin mai departe de ei, un grup de țigani, așezați pe vine jucau un joc cu niște cărți soioase. Din cavernă au ieșit niște apariții de troglodiți. M'am apropiat: o țigancă agoniza aproape goală.

Incercam să fac puțin foc ca agonizanta să nu mai dârdâe, când cineva a intrat în cavernă. Era Ceda, hoțul de șunci.

— Nu-ți fie frică, i-am spus, n'am venit să te arestăm. Spune-ne nu-mai unde este Șeria.

A tresărit și am văzut în privirile lui o ură mută.

— De ce ai urmat-o pe Șeria?

— Pentrucă o iubeam. Șeria a vrut ca să viu cu ea și am primit.

— Cine e femeea asta care moare?

— O soră a Șeriei.

De vorbă cu doamna Mary Don

Am văzut odată, în ultimii ani, pe plaja frumoasei noastre mări, o apariție surprinzătoare. Era o femee tânără, al cărei păr blond purta podoaba unei coroniţe cu flori. Dar nu această dulce cochetărie constituia deosebirea de lumea înconjurătoare, ci liniile de superbă statue modernă, în care viaţa avusese capriciul să strângă acolo totul: pulsaţie, ritm, perfectă dăltuire a formelor.

Femeea a intrat în mare şi, în clipa când apa i-a mângâiat gambele fine, cineva din preajma mea a rostit:

— *Priveşte, parcă-i o naiadă...*

Tabloul acesta a rămas.

Am aflat că d-na se numeşte Mary Don, soţia unui distins avocat, conducător al urbei locale.

Apariţia aceasta m'a obsedat. Am întâlnit-o apoi la casinou, pe străzile Capitalei, la diferite reuniuni. Îmbrăcată, deschidea imaginei vizuale alte orizonturi, în complexitatea cărora bănuiai variate împliniri.

Mary Don şi-a făcut apoi debutul ca artistă de film. Aci îi era şi rostul. Dar cât curaj a dovedit, cu toate puterile, să arunce sămânţa pentru crearea filmului românesc. *Doamna dela etajul II* a fost avangarda, în care, din păcate, toţi cei cari s'ar fi cuvenit s'o sprijine, au asvârlit săgeţile unei uri neînţelese. Dar despre aceasta vom lăsa pe cei în cauză să vorbească.

Dăunăzi, la o expoziţie, printre remarcabilele tablouri ale pictorului Pantelli, unul din ele întrecea pe toate celelalte. Penelul inspirat zugrăvise aceeaşi doamnă blondă, văzută la mare, la casinou, pe stradă, în film. Purta o rochie din catifea, cu guler alb de mătase, de o simplitate încântătoare. Stătea sprijinită pe braţele unui fotoliu, în care se odihnia unul din cele mai superbe exemplare de câini. Părea acum o castelană, care nu-şi are rostul decât în săli cu colonade şi mobilier preţios.

Ce sunt aceste transformări, decât mărturia puternică că pe pânza ecranului, frumoasa doamnă poate realiza imagini deosebit de sugestive, în personagiile ce va putea creea. Un amănunt: Urmăriţi-o pe doamna Don pe stradă. Împletirea paşilor ei e cu totul altfel: o căprioară tot astfel trebue să meargă spre culme. Dar surâsul său, în care se desvălue mărgăritarul dinţilor! El ştie numai să mângâie, să cucerească. E femeea sub aspectul ei infinit de variat, aşa cum o visăm şi dorim cu toţii.

Dar să ascultăm acum ce are să ne spună doamna Don, despre gândul cel mare — realizarea filmului românesc.

SE POATE CREEA LA NOI O INDUSTRIE A FILMULUI?

— *Afirm aceasta cu toată convingerea* — ne spune doamna Don. *Avem o ţară unică, încărcată de minuni. Peisagiile noastre, dela mare până la munte, desvălue cele mai fermecătoare şi variate privelişti. Avem şi talente mari, cari îndrumate spre cariera filmului, pot da lucruri deosebit de interesante. Nu avem însă partea principală, capitalul, care la început trebue să se verse, ca în gura unui moloch până când va veni independenţa şi apoi câştigul. Dar alături de isbânda de ordin material, vine partea cea mare, ce trebue să intereseze în cel mai înalt punct — propaganda ce se poate realiza, de pe urma filmului românesc.*

Un film isbutit, care să facă înconjurul tuturor ţărilor, va arăta străinătăţii tot ce avem mai frumos şi mai bun. Va fi o carte de invitaţie pentru turişti şi o lecţie pentru cei cari privind harta, ne ignorează, cu sau fără voinţă. Va fi însfârşit, un pas spre frumos, într'un domeniu de care nu ne-am putut ocupa, tot din lipsă de capital. Un mare regisor american Milston, care a văzut mijloacele aproape inexistente cu care noi am lucrat filmul „Doamna dela etajul II" a privit cu mirare:

— *„Aţi făcut lucruri excepţionale, ne-au spus ei. In altă parte nu s'ar fi putut realiza un film atât de bun, cu mijloacele rudimentare pe care le-aţi avut. Cinematografia, arta aceasta ce pare că are incalculabile posibilităţi, e nebănuit de spinoasă, pentru artişti. Lucrul aci nu poate avea continuitate. Se începe de pildă filmarea unei scene oarecare, într'o anumită încăpere. Cum în decursul acţiunii, eroii mai revin, sub acelaşi acoperământ, se execută toate scenele din acel loc. Aşa că de multe ori încep cu finalul filmului, interpretând apoi diferite scene, fără nicio continuitate. La noi, activitatea în această direcţie a mers foarte greu. Lipsind mijloacele tehnice, din marile studiouri, actorul a fost utilizat, până la epuizare. Eu am constituţie sănătoasă, cunosc sporturile; nu-mi amintesc să fi avut vreodată ameţeli şi totuşi în timpul execuţiei filmului „Doamna dela etajul II", am leşinat pentru prima oară în viaţa mea. E deajuns să vă spun că, în scena care se petrece în bae, am fost nevoită să stau şase ore în apă caldă şi săpun, la o lumină orbitoare, pentru a fi fotografiată, din diferite planuri.*

Greutăţile întâmpinate au fost fără număr. Aş fi trecut peste ele, de nu s'ar fi ivit o stavilă şi mai grea.

RĂUTATEA CELOR MULŢI

Năzueşte să realizezi ceva: dacă scopul este frumos, cei mulţi au datoria, în cazul când nu vor să te încurajeze, să stea cel puţin cu braţele încrucişate. Pe lângă o mulţime de persoane drăguţe, cari după premiera filmului „Doamna dela etajul II", mi-au trimis flori şi scrisori, s'au ivit numeroşi indivizi, cari au încercat să şantajeze pe soţul meu, ca să fiu lăsată să lucrez în voie. Unele femei au mers până acolo, încât mi-au otrăvit câinele meu favorit, având cruzimea să întrebe zilnic la telefon dacă a murit. Pentruce toate acestea? Când nu aveam alt gând decât ca, în colaborare cu un mănunchiu de artişti talentaţi, să se poată realiza un film bun. Am voinţă îndeajuns, ca să cred că lucrul acesta va avea izbândă, într'o zi. Trebue creată însă o şcoală pregătitoare, înainte de a păşi la lucru, o şcoală care să înveţe pe artişti cum să meargă, cum să gesticuleze, cum să vorbească şi cum să cânte pentru film.

D-na Mary Don în două scene din filmul „Doamna de la etajul II".

Atât ne-a spus, deocamdată, d-na Mary Don. Viitorul ne va aduce desigur surprize, experienţa trecutului servind pentru înlăturarea lipsurilor şi neajunsurilor, ce s'au ivit în cale.

M. N.

IMAGINILE SCENEI

„MISS ROMÂNIA".

Teatrul Liber continue să prezinte farsa adaptată de d-nii Tudor Mușătescu și Sică Alexandrescu, sub titlul de „Miss România". In fotografia noastră, d-ra Nutzi Dona și dl. Vasiliu Birlic.

„IONESCU G. MARIA"

Un frumos succes a obținut pe scena Teatrului Comedia, admirabila piesă a lui Fodor Laszlo, „Ionescu G. Maria". In fotografiile noastre:
D-na Leny Caler și dl. George Vraca, în actul întâi.
Actul II: dl. Gr. Etterle, George Vraca d-na Beate Fredanov, d. V. Maximilian, d-nele Clody Berthola, Leny Caler și Nora Piacentini.

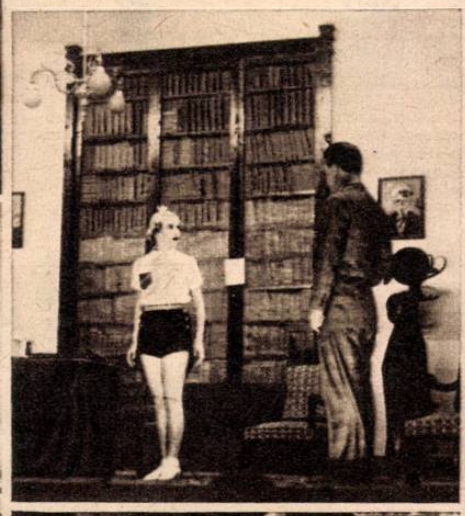

„FERESTRELE ALBASTRE".

Teatrul „Regina Maria" a prezentat ultima lucrare originală a d-lui Victor Eftimiu, „Ferestrele albastre". Piesa a fost bine primită de public. In fotografia noastră: dl. Tony Bulandra, interpretul principal și dl. Victor Eftimiu, autorul, mulțumesc aplauzelor.

„OTHELLO" LA TEATRUL NAȚIONAL DIN IAȘI

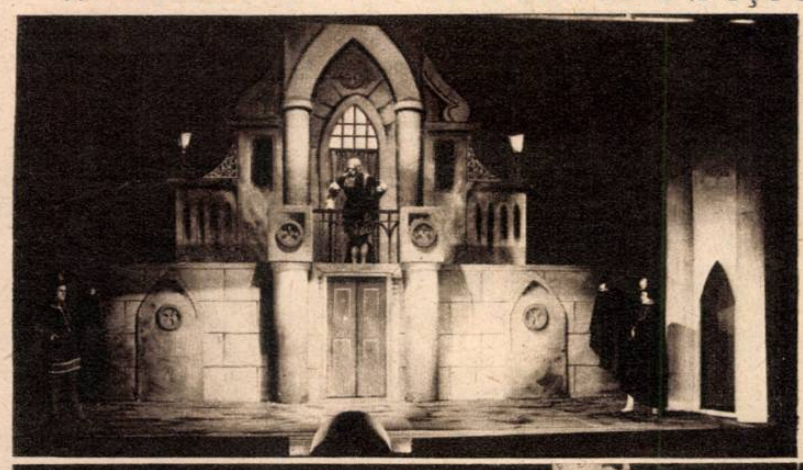

„Othello" de William Shakespeare a fost ultima premieră a Teatrului Național din Iași. Spectacolul a fost pus în scenă de d. George Mihail Zamfirescu și a înregistrat un mare succes.
Publicăm aci două tablouri:

In fața casei lui Brabantio și

Tabloul dogelui.

Decorurile au fost făcute de d. Th. Kiriakoff.

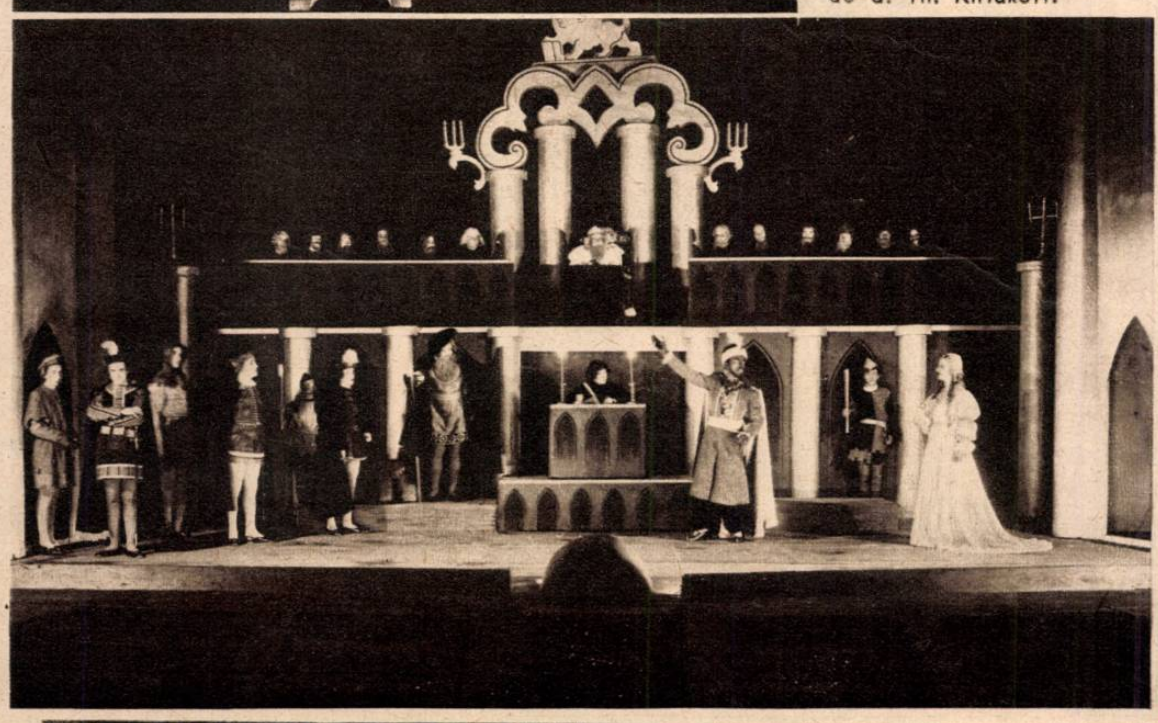

Otrăvurile greu solubile din organism sunt cauza reumatismului

Depozitele de acid uric, care se strâng în încheieturi sub formă de cristale, sunt de cele mai multe ori cauza reumatismului. Dacă la cea mai mică mișcare vă dor genunchii, dacă aveți dureri în mâini și junghiuri în spate, să știți că uricioasele cristale ascuțite de acid uric s'au depus pe mușchi, provocând aceste dureri insuportabile. Cristalele de acid uric sunt foarte recalcitrante. Practic vorbind, ele nu se dizolvă în apă, deoarece o cantitate de 4000 de litri de apă este insuficientă pentru a dizolva 100 de grame.
Totuși, două din sărurile cari intră în compoziția preparatului Kruschen au proprietatea de a îndepărta aceste cristale. Dar efectul sărurilor Kruschen nu se reduce numai la aceasta: alte săruri din compoziția lor ajută rinichii să-și îndeplinească funcțiunile în mod regulat. Toxinele astfel dizolvate, sunt apoi ușor eliminate. Sărurile Kruschen au o acțiune ușoară, ele sunt salvatorul reumaticului.
Faceți o încercare de o lună. Luați Kruschen și veți fi uimiți de rezultate. Durerile s'au dus. Vă puteți mișca din nou în voie și fără greutate. Vă veți simți mai bine ca oricând. Flaconul mare 95 Lei — cel mic 60 Lei.

Noapte agitată!

Stomacul este cauza!

Repercursiunea ce o are o digestie rea asupra întregului sistem nervos se manifestă de asemenea asupra rinichilor și asupra ficatului, însă unul din simptomele cele mai curente este insomnia.
Nu vi s'a întâmplat să vă svârcoliți în pat căutând somnul fără a-l putea găsi, pentrucă în acea seară chiar ați uzat sau ați abuzat de mâncăruri cari nu v'au priit? A doua zi erați moale, fără putere, fără voință, fără energie, ideile se încurcau, erați febril, înfrigurat, enervat. Contra acestor indispoziții datorite adeseori unei digestii greoaie Magnesia Bisurata se impune. Câteva minute după ce ați luat o jumătate limguriță de Magnesia Bisurata în puțină apă (aceasta de îndată ce veți resimți cea mai mică indispoziție de stomac) veți obține o ușurare durabilă și veți profita de o noapte bună și liniștită. Pe de altă parte după ce ați mâncat și oricare ar fi ora, dacă aveți aciditate (arsuri), apăsare, acreli, gaze, răgâieli acide, toate simptomele cari, dacă sunt neglijate, pot duce la dispepsie sau gastrologii cronice, aceiași doză mică de Magnesia Bisurata vă va ușura imediat și vă va permite de a mânca cum doriți, fără teamă de a avea urmări dureroase.

DIGESTIE ASIGURATA PRIN MAGNESIA BISURATA

De vânzare la toate farmaciile și drogueriile. Lei 75 flaconul mic sau în format mare economic, lei 110.

Această doamnă tânără întrebuințează Michel

★ Indiferent, unde vă aflați, - puteți întotdeauna recunoaște imediat femeile, cari întrebuințează MICHEL.: gura lor este fragedă și tânără, culoarea buzelor este atât de proaspătă și spititoare!

MICHEL ajută mult mai mult femeilor la păstrarea și desăvârșirea frumuseței lor, decât oricare alt rouge de buze. El este întrebuințat în toate părțile lumei, căci milioane de femei s'au convins, că are enorm de multe calități, - că-i dă gurei o senzație de prospețime. Intrați și Dv. în colectivitatea femeilor atrăgătoare și ispititoare: încercați MICHEL.

7 TONURI INCÂNTĂTOARE:
Blonde, Brunette, Cherry, Vivid, Capucine, Raspberry, Scarlet.
Mărimi: de lux, mare, popular.

Pentru a complecta ensemble-ul, întrebuințați și fardul MICHEL, rouge-ul durabil, iar pentru ochii Dv. cosmeticul MICHEL, care nu ustură și rezistă apei și umezelei.

PODEOL
contra transpirației picioarelor

deține recordul mondial de preciziune

Asigurați-vă existența!!! Timpul este bani! Numai în patru săptămâni, absolut orice persoană — indiferent de etate, sex și cultură — poate învăța **Dactilografia—Corespondența comercială — Stenografia** și lucrări de birou obținând diploma la absolvire. Reușita absolut sigură. Inscrieri zilnic **„Școala Centrală"** strada Academiei 28. Cereți prospectul gratuit. Luna Aprilie cursuri noui.

CABINET COSMETIC
Distrugerea definitivă a părului de prisos prin Diatermie după sistem Prof. Kromayer. Tratament contra căderei părului. Ingrijirea feței coșuri, riduri, negi etc.) prin masage electrice și hormoni. - Informațiuni gratuite.
Bulev. Elisabeta 3 A
Cons. 10-12, 4-6 și cu ore reținute.

„REALITATEA ILUSTRATĂ", revistă de actualități și cultură generală. Apare săptămânal, în 24 pagini mari, tipărite la heliogravură, și un supliment: **„De toate pentru toți"**, în 24 pagini tipar obicinuit. Editura „Adevărul" S. A. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, str. Const. Mille 5—7—9. Telefon 3-84-30. Cec. postal: 2741. Prețul abonamentelor: în țară: pe un an 400 lei; șase luni: 200 lei; trei luni: 100 lei. In Albania, Anglia, Danemarca, Finlanda, Italia, Norvegia, Suedia, precum și în statele din America de Nord și Sud, Asia, Africa, Oceania, pe un an lei 700; pe 6 luni 350 lei; pe 3 luni 150 lei. In toate celelalte țări din Europa, pe un an 550 lei; pe 6 luni 280 lei; pe 3 luni 150. Tariful de publicitate: Lei 15 linia c. 5; pagina Lei 12.000; 1/2 pagină, Lei 6000; 1/4 pagină, Lei 3000. Anunciurile se primesc la ad-ția revistei.

IMAGINI DIN LUMEA FILMULUI

GEORGE BRENT și-a alcătuit interiorul vilei sale depe Beverley Hills într'un chip cu totul original. In fotografia noastră îl vedem pe George Brent într'un colț al locuinței sale.

●

JANE WYMANN este numele nouei vedete pe care o lansează studiourile americane. Fotografia noastră o înfățișează pe tânăra stea în fața locuinței ei din Hollywood.

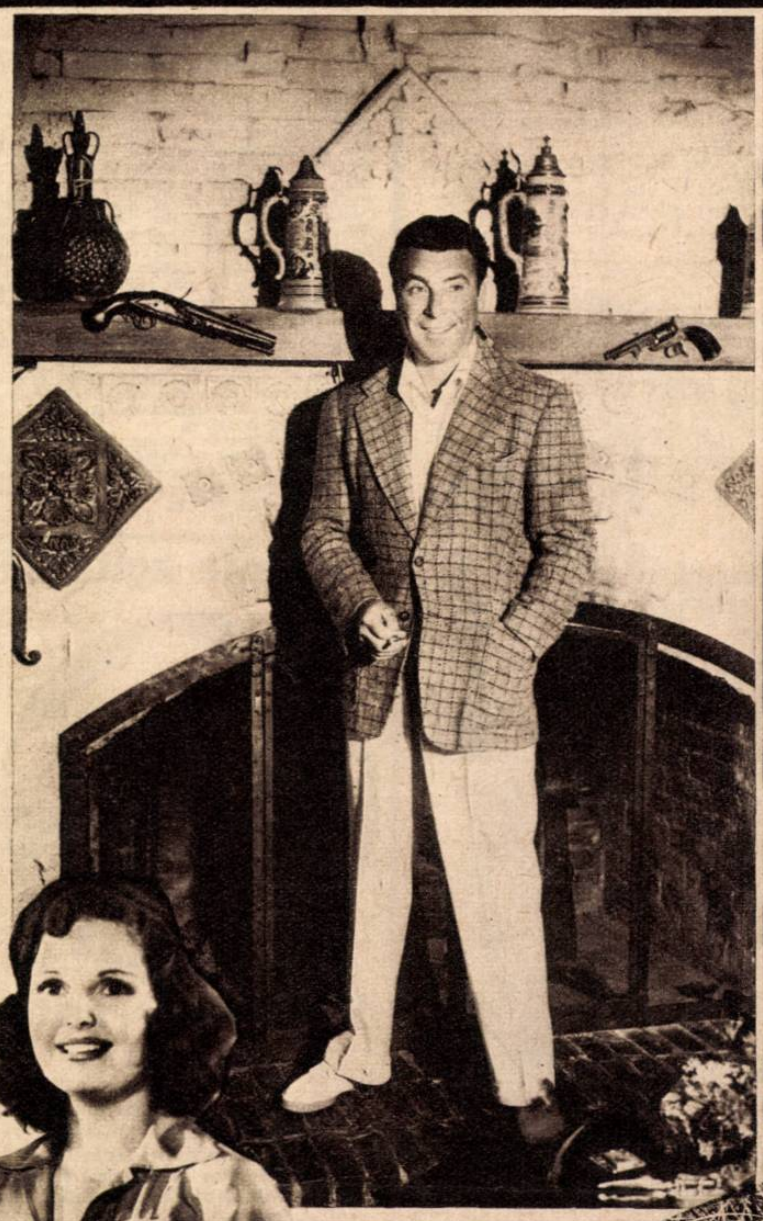

JOAN BLONDELL pozează reporterului fotograf alături de „dublura" ei, care-i este foarte asemănătoare ca siluetă și gen. Este atât de drăgălașă încât probabil că va fi avansată la rangul de vedetă „pe cont propriu".

WAYNE MORRIS interpretează cu aceeași dexteritate rolurile de june prim ca și cele de comic. Fotografia noastră îl înfățișează în postura de comic.

(Foto Warner-Bros)

Biblioteca Universității Iași

REALITATEA ILUSTRATĂ RI

ANUL XII No. 587

20 APRILIE 1938

NUMĂR SPECIAL DE PAŞTI

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI

REGULEGERE...

Părul Dvs. capătă o nuanță interesantă!

Secretul multor femei frumoase constă în alegerea nuanței potrivite părului lor. Procedați la fel ca atâtea femei cari se ajută cu Kleinol Hesha! Acest preparat dă părului nuanța, pe care o doriți, iar figurei Dvs. expresia care vă avantajează.

Cereți coafo-rului Dvs. să vă coloreze părul cu Kleinol!

KLEINOL *Hesha*

Engros: Firma Balthazar, Str. Șelari 7, București I.

A se abține de a mânca ceea ce se digerează greu

nu e un mijloc de vindecare a indispozițiilor provenite dela stomac.

Sughițuri, senzații de apăsare la **stomac, acreli** după fiecare masă și toate micile mizerii digestive cari strică plăcerile mâncării, — toate acestea indică prezența unei turburări datorită probabil unui exces de aciditate stomacală care, neglijată, poate conduce la maladii foarte grave. A vă lipsi de mâncărurile fine cari vă plac dar pe cari nu le puteți mistui, — aceasta nu înseamnă că vindecați răul. Riscați chiar, — privându-vă astfel de alimentele esențiale, buna funcționare a organismului Dv., de a sărăci sângele, de a vătăma în acest chip propria Dv. sănătate.

Trebue atacată însăși cauza și de a neutraliza dăunătorul exces de aciditate, luând după fiecare masă, în puțină apă, o mică doză de Magnesia Bisurata.

Reducând cantitatea de aciditate a sucului gastric, Magnesia Bisurata vă redă o digestie normală și vă îngădue să asimilați toată valoarea nutritivă a alimentelor. Prima doză aduce cu sine o ușurare imediată, chiar și în cazurile cele mai rebele.

DIGESTIE ASIGURATĂ PRIN MAGNESIA BISURATA

De vânzare la toate farmaciile și drogueriile

Lei 75 flaconul mic sau în format mare economic, Lei 110.

In caz de indigestie

sau dacă suferiți de hemoroizi, una — două „Leo-Pills" luate imediat după masă, vă fac servicii excelente. Acest produs natural, fabricat din plante, vă ajută după cinci până șase ore să aveți o deșertare ușoară și agreabilă a intestinului. Chiar și după o masă cât de grea puteți evita orice indispoziție. dacă luați — de două până la trei ori pe zi — „Leo-Pills".

Leo-Pills Laxativ

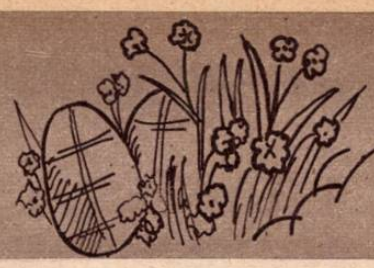

DE

DE 19 veacuri prăznuim, în fiece primăvară, acel sacrificiu sublim, pe care Fiul Omului L-a făcut pe Golgotha ca să răscumpere păcatele noastre.

Se cuvine — cel puțin în aceste zile — să ne reculegem și să ne amintim că Cel fără'de prihană a pătimit pentru noi. Pace vouă! era îndemnul său. Pace și bună'nvoire între oameni!

Dacă Domnul ar coborî printre noi, ce-ar spune văzând cum se sfâșie popoarele, în numele Său, văzând nedreptatea care stăpânește, văzând ura dintre neamuri?! A propovăduit iubirea, a suferit pentru dreptate, a îndemnat pe oameni la pace și bună înțelegere. Astăzi, în Rusia Sovietică sunt condamnați la moarte nevinovați, în Spania se ucid frații între ei, în China, Japonezii duc un războiu crâncen. Nimeni nu mai ridică ochii spre cer, nimeni nu mai privește în jurul său, să vadă nimicnicia omului.

E primăvară, firea reînvie, totul renaște. Priviți iarba care încolțește, priviți mugurii și florile pomilor, ascultați toată armonia naturii și gândiți-vă la Cel care a p ă t i m i t pentru fericirea voastră!

Sună clopotele și din cer se revarsă o lumină blândă. Uitați zâzaniile, iertați răul care vi s'a făcut și deschideți-vă inima, largă, iubirii!

Hristos a înviat!

Vestind învierea!

Surprize pentru copii, de Paști!

PAȘTI

In Noaptea Invierii, în comuna Crâng, (Buzău) femeile aprind lumânări și candele la mormintele celor dragi.

In scrânciob, la țară.

La peștera Ialomicioarei, în noaptea Invierii.

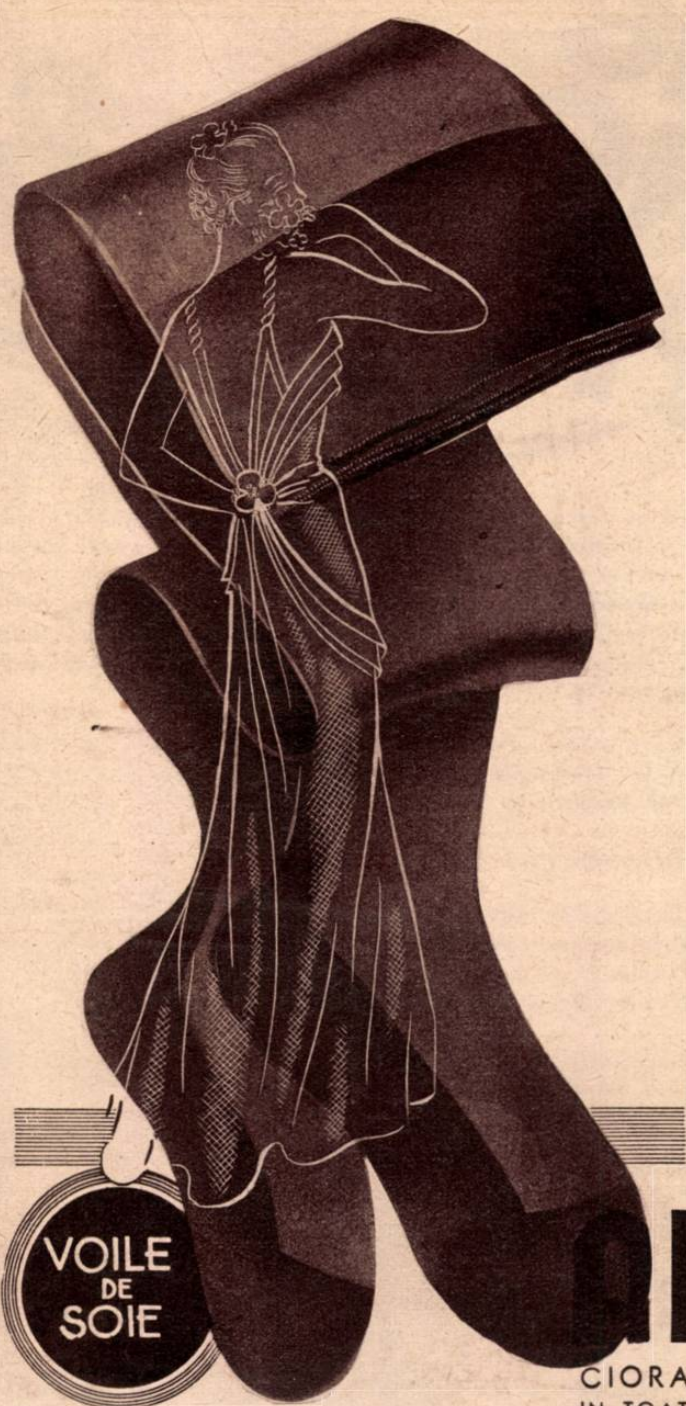

CIORAPUL DESĂVÂRȘIT
CU TALONUL COLORAT

501
MĂTASE NATURALĂ

MAI FRUMOS ȘI MAI
DURABIL CA ORICE
CIORAP STRĂIN

Pentru primăvară,
Doamnă!
Pentru sărbători!

Asortați toaletelor Dv.
numai CIORAPUL

ADESGO
VOILE de Soie
ȘI
501 MĂTASE NATURALĂ
ciorapi de unică suplețe
și inegalabilă eleganță

ADESGO
CIORAPUL DOAMNEI ELEGANTE
IN TOATE MAGAZINELE DE SPECIALITATE

KALODONT
CONTRA PIETREI DE PE DINȚI

VINE VINE PRIMAVARA

Copilul fraged sburdă 'n primăvară.

PRIMĂVARA se desface cu fiecare mugur ce plesnește, împins de mustul vieții, la lumină, cu fiecare firicel de iarbă crud și tremurând la șoapta vântului, cu fiecare brazdă de pământ, pe care limba de oțel a plugului o taie și o răstoarnă în silă, din puterea boulenilor, cu pasul rar și viguros. Spinările de dealuri au început a năpârli de blana vânătă de mușchi, punând, în loc, petice mari de verde viu. Pe ulițele satului, îmbrățișate de lumină, au început a trece țânci și fete, ori vreo babă, cu animalele, către pășune. Pe la ciuturi și fântâni, cumpenele se apleacă gemând, lanțurile zornăe, scoborînd gălețile în adâncimi, apa fâșâe și bolborosește, răsturnată în jghiaburile din care vitele o sorb, în înghițituri prelungi și lacome.

La Ilie fierarul, ciocanul bate'n nicovală, din zori și oamenii se perindă, cu uneltele de reparat. Cu două calfe, abia dovedește omul. Voinic și negru ca un bivol, mugește a voe bună, de se aude până la primărie:

— *Ohohooo!... Fraților! Că la treabă nici ciungul nu mă întrece...*

In celălalt capăt al satului, căciulile s'au adunat cu boulenii de funie, la Marinică țiganul, potcovar vestit, din Măciuca până la Roșiile. E zor mare pe toți și fiindcă oacheșul nu are calfă, își cheamă nevasta, într'ajutor :

— *Linoo!.. Mișcă fa, mai repede din mâini și pune picerele acolea, să stâmpărăm afurisitu' ăsta de bou...*

Rumânii împrejur se dau în râs.

— *Straşnică muiere, Marinică... Umblă cu mâinile şi lucrează cu picerele...*

— *Spicială Nene Căline... D'aia e aşa pricopsită...*

Tocmai bine iese și țiganca pe ușe: o păstaie lungă, neagră, deșirată, șchioapă și cu o gușe cât un pepenaș de Olt...

La munca pământului primăvara.

Noaptea încă este frig țeapăn. Ziua mai bate vântul mare, în pale iuți și ascuțite, ca din muchea sticlei.

Dar munca nu-i ia în seamă și plugul nu-i stă din cale Proptit cu toată mâna în coarnele de fier, de care a aninat mlăcițe verzi de salcie, omul năduşeşte în aburi, cari se împletesc, în bruma rară a zorilor, cu aburii ce îi respiră lutul, din bulgării de prospețime neagră, reaveni de sevă roditoare. Femeea și-a scurtat fusta din brâu și—cu cu o mână pe jug, cu funia în cealaltă — hăluește dobitoacele într'un îndemn continuu :

— *Hai Osian!.. Naa tu!.. Ceaaa Bourean! .. Hai-iiiii!..*

Picioarele, bătute de asprime, calcă apăsat în opinteli și trupul lasă ape în trudă, la rând cu dobitoacele.

Pe cerga întinsă lângă o salcie, a adormit copilul mic, de țâță, păzit de un dulău, care se clănțăne furios de purici.

Chiar alături, o țandără de băiat, cu nasul cârn plin de must ce se revarsă, sudue și aleargă, necăjit foc, după un viței, ce se învârtește sprinten împrejurul maică-sii — o vacă dolofană și cuminte, care rumegă cu resemnare — topindu-se de dorul ugerului, de care se agață cu înverșunare.

—*Duman!..Stăi Duman!.. N'auzi?..Of!..lovite-ar relele..*

Dacă vede că nu se poate altminteri, toarnă dintr'un ulcioraș o gâlgâitură zdravănă de apă, în țărână și amestecă cu un vârf de băț. Apoi luând un pumn de tină, unge sfârcul alb lăptos și prelung al ugerului cald.

— *Na!.. Mai suge dacă-ți dă mâna...*

De sus, de pe coapsele verzi-vineți ale Butanului, un glas de fată, ce îndeamnă un crâmpei de turmă la pășune, duce, întins și trăgănat un cântec oltenesc de jale, peste Olteț...

Foaie verde de mohor
Maicăăă să mă lași să mor
Chinuiii-tă şi-amărâtăăă
Că lu'Ion îi sînt urâtăăă

Două vieți mici, cu penele mângâiate de soare, s'au oprit în crengile salciei, sub care doarme puiul de om, și se ceartă.

— *Piii-ti-gaa... Piii-ti gaa!..* face pițigoiul.

Și mierla, răsucindu-se de supărare, se umflă toată, pumn, ca să răspundă fluerat:

— *Fiuuu!... Fiu-fiuuu!...*

Țâncul începe a se smuci din scutece și fiindcă nu simte decât răceala, abia călâe, a sfârșitului de dimineață, prinde a țipa și el.

— *Plânge, fa, copilul* — spune omul.

— *L-aud... Naaa... tu!...*

— *Da dece-o plânge?*

— *De țâță, de...*

— *Atunci, stai o leacă și dă-i să aibă... Că beau şi eu o gură de tutiun..*

— *Hooo!.. Na! Na!! Na!..*

Departe, în pădure, între flori, frumoasa fată își alintă prietenii : câinele și iepurașul.

Femeia s'a proptit cu pieptul în jug și cu pumnii de coarne oprește dobitoacele. Se repede la copil.

— *Taci la mama, taci... Na!..*

Pe gura largă a cămeșii scoate sânul plin și oacheș și umed de nădușeală — îl așează în ciocul, care se deschise lacom. Vițelul îi măsoară cu ochii mari și parcă pofticioși. Intoarce capul către ugerul pătat de tină al vacii și scuturându-l a desgust, își strigă nedreptatea:

— *Mmmmmm aaaaaaa!..*

Un tort de vânt se răsucește de jos — șerpește — și înalță o pânză de țărână subțiată, care se așează ca din sită, pe oameni și pe tot din jurul lor...

LORY PANAITESCU-Zătreni

Pentru a nu vă pomeni peste 20 de ani cu o asemenea chelie...

Fricționați-vă zilnic cu PÉTROLE HAHN. Agreabil parfumată, această loțiune higienică este cea mai indicată contra mătreții, mâncărimii și căderii părului. PÉTROLE HAHN fixează coafura fără a face părul gras. Medicii ei înșuși îl întrebuințează și îl recomandă cu succes.

PETROLE HAHN

MIROS PLACUT — PRODUS ORIGINAL FRANCEZ

Ce trebue să facă în această situație?

Nimic mai mult, decât să înceapă de îndată o cură de slăbire, cu tabletele KISSINGEN

Cura de slăbire cu tabletele KISSINGEN este inofensivă și eficace. Tabletele KISSINGEN acționează asupra întregului organism, elimină otrăvurile și face să dispară în mod treptat grăsimea.

In timpul curei nu este nevoie de nici o sforțare fizică, deasemenea nu este nevoie nici de un regim sever.

1. Pentru a fi sănătoasă
2. Pentru a avea vioiciune
3. Pentru a fi sveltă
4. Pentru a fi mereu tânără,

nimic nu este mai nimerit, decât o cură cu renumitele tablete KISSINGEN.

BOXBERGER KISSINGEN

DE VANZARE LA FARMACII ȘI DROGUERII

Nu riscați sănătatea D-stră!

la RĂCELI GRIPĂ JUNGHIURI *luați*

TESTA

Ciorapul întins

accentuează frumusețea liniei

Femeea elegantă caută ca ciorapul ei să n'aibe nici o cută, ca mătasea să-și păstreze elasticitatea, spălându-și ciorapii exclusiv cu

LUX se dizolvă și în apă *rece*

RASBOIUL DIN SPANIA

10.000 RECRUȚI PENTRU APĂRAREA BARCELONEI!

In timp ce naționaliștii spanioli înaintează în Catalonia, Barcelona se pregătește pentru ultima apărare. Prin ocuparea orașului BALAGUER, la nordul Leridei, naționaliștii se află acum în imediata apropiere a orașelor TREMP, CAMARASA și CAPDELLA, unde se află uzinele de electricitate, care alimentează Barcelona. In timp ce se operează ocuparea acestor importante centre de energie electrică, Barcelona se pregătește să se apere și a recrutat 10.000 de tineri, din diferite fabrici. Lucrul în fabrici este acum făcut de femei. In fotografia noastră: noii recruți, voluntari, se îndreaptă spre front, ca să apere Barcelona.

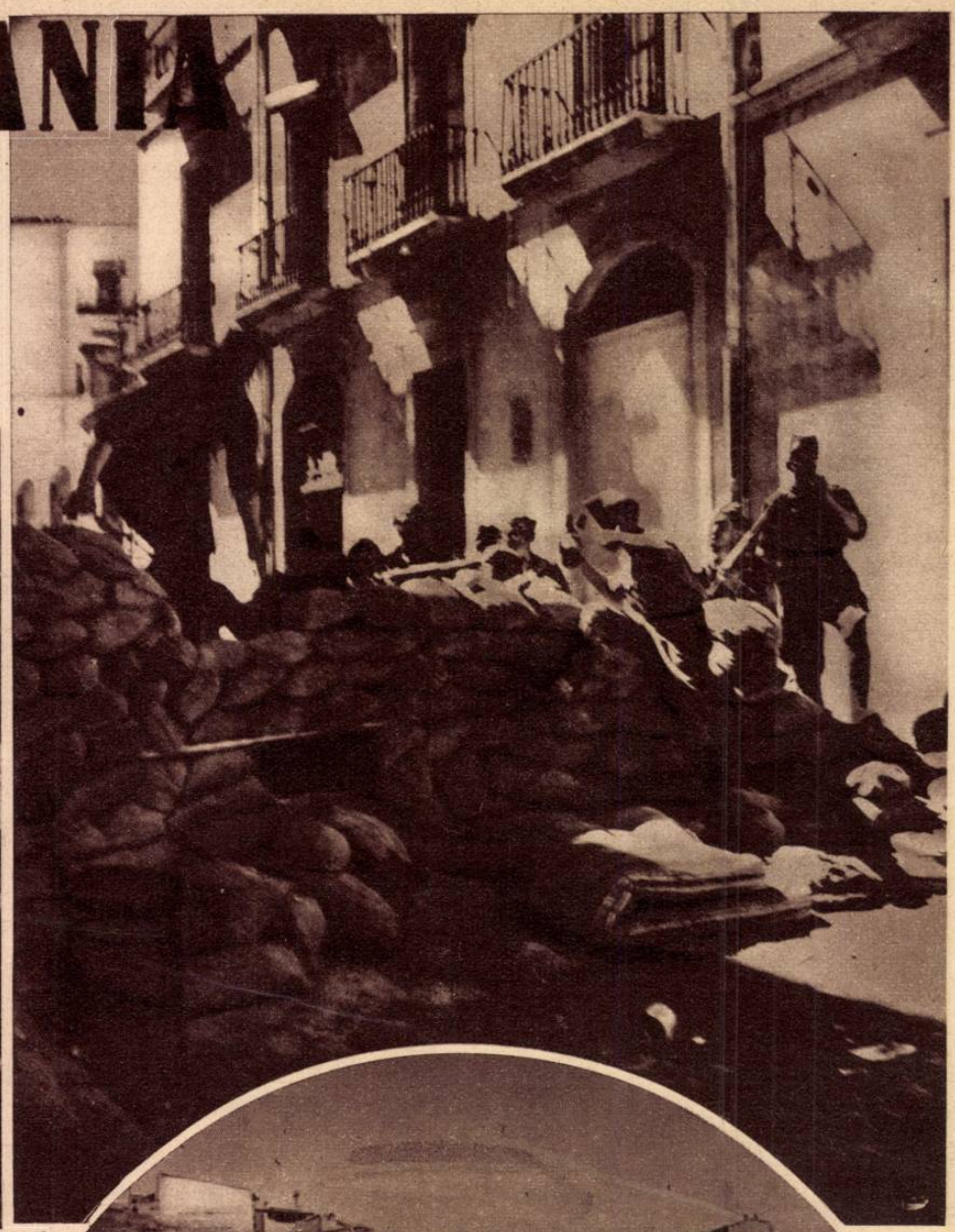

NAȚIONALIȘTII AU PĂTRUNS IN LERIDA

Naționaliști spanioli bombardează o stradă din Lerida, apărată vitejește de trupele guvernamentale, ascunse prin diferitele clădiri.

Prima fotografie a bombardării orașului Lerida, de către naționaliștii spanioli

In fotografia noastră naționaliști spanioli trecând peste o baricadă de saci de nisip, ca să poată pătrunde în Lerida.

Cortegiul triumfal al naționaliștilor spanioli

Fotografia de mai sus înfățișează pe naționaliștii spanioli, într'o pauză de odihnă, în cursul marșului lor triumfal, prin Catalonia, în apropiere de Praga.

Despărțământul Cluj al „Astrei" a sărbătorit pe maestrul Zaharia Bârsan

Cluj. — Sâmbătă seara, pe scena Teatrului Național din Cluj a avut loc o festivitate impresionantă, în cadrele căreia asociația pentru literatura și cultura poporului român „Astra" a ținut să sărbătorească pe maestrul Zaharia Bârsan, primul ctitor al Teatrului Național din Cluj.

S'a jucat actul 2 din „Trandafirii roșii", opera sărbătoritului și apoi actul 3 din același poem dramatic, muzicalizat cu atâta măiestrie de Constantin Bobescu. Cuvântări, prin care s'au elogiat marile merite literare și artistice

D. Zaharia Bârsan.

Teatrul Național din Cluj.

ale sărbătoritului, au ținut: Episcopul Colan, ministrul educației naționale, cultelor și artelor, canonicul Ioan Agârbiceanu din partea Astrei; dl. Victor Papilian, directorul Teatrului Național; Mihail Nasta, directorul Operei Române; Ștefan Braborescu, artist societar și elevul în conservator Ioan Timoc.

Dl. Ștefan Braborescu în cadrul cuvântării sale a desvelit și oferit bustul sărbătoritului turnat în bronz, opera sculptorului Ladea.

Dl. Zaharia Bârsan, profund impresionat a răspuns tuturor cuvântărilor.

„Neînduratul val al vremii își urmează cursul nestingherit și fără să mă întrebe m'a luat în ritmul său. Viața, cu loviturile ei adesea necruțătoare, m'a făcut treptat, treptat s'o privesc cu indiferență. In curând va cădea cortina și noi trebue să ne despărțim. Nu trebue să ne înduioșăm. Singurătatea am iubit-o întotdeauna, dar până astăzi nu prea am avut parte de ea. Acum voiu putea să fiu însfârșit singur și să stau de vorbă cu mine însumi, cu Dumnezeu, cu răsăritul retras în apusul nopților pline de înțelepciune.

Sbuciumul meu a fost îndeajuns. Acum lăsați-mă să iau cu mine, în suflet, tabloul acesta frumos, în care vă văd pe toți prietenii mei iubiți, pe voi slujitori ai artei, precum și pe voi oameni necăjiți (adresându-se personalului tehnic) fără glorie însă colaboratori direcți ai noștri și cu care împreună ani dearândul am făcut aici o slujbă românească".

In cuvinte impresionante, maestrul Zaharia Bârsan a refuzat apoi primirea bustului ce i-a fost acordat de Teatrul Național, arătând că ducându-l acasă i-ar turbura liniștea pe care atât de mult o dorește și apoi la ce bun să-l ducă, când locul acestui bust este în clădirea Teatrului Național, așezat într'un colț, unde să nu supere pe nimeni.

A terminat spunând: „Voie bună la toată lumea și... *Sănătate!*"

*

Spectacolul a continuat până la ora 1, după care în saloanele Automobil Clubului a avut loc un banchet.

N. IONESCU

Ovenall

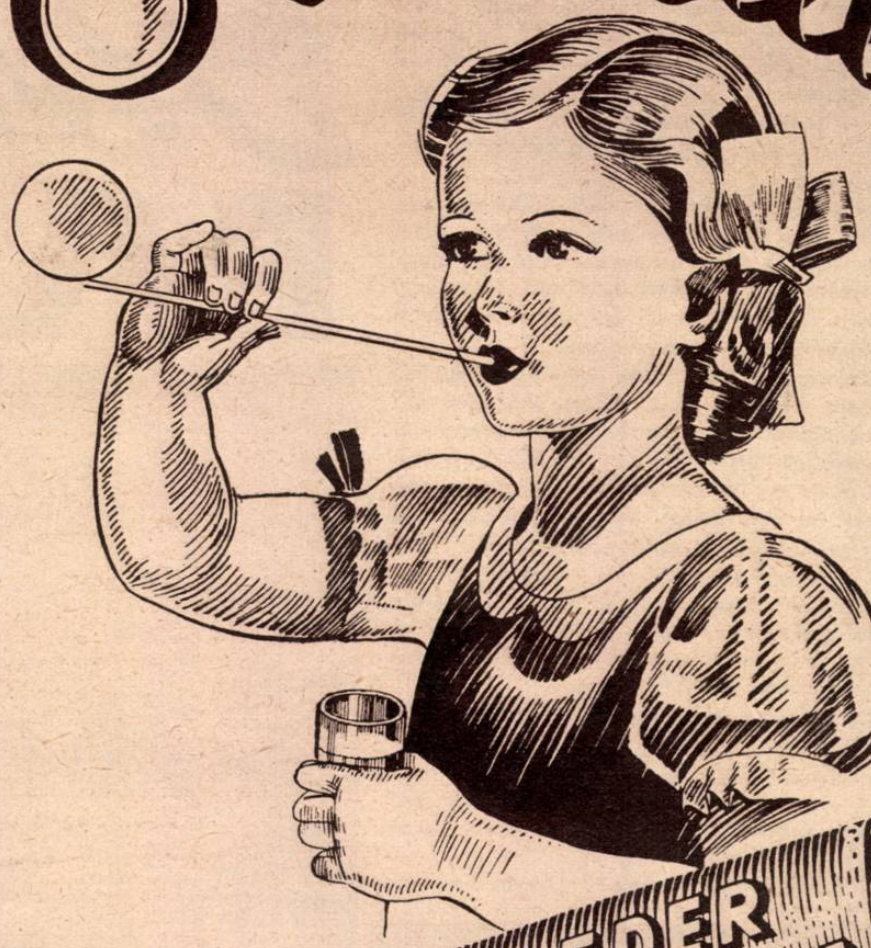

BAEDER OVENALL TOOTH-CREAM

Spuma pastei de dinți Ovenall își îndeplinește misiunea prin puterea sa de curățire, în chip perfect și radical. Ea spală dinții Dvs. curat și îi face strălucitori — fără să le atace zmalțul.

PASTA DE DINȚI OVENALL este spornică și foarte plăcută la gust.

Femeia modernă nu este naivă...

Și nu se lasă ușor convinsă. Ea cumpără numai articole cosmetice, despre care știe că sunt preparate de specialiști, din ingrediente alese, pe cele mai moderne baze științifice, fiind absolut nevătămătoare. Crema **Floarea Reginei** - D Biro purifică porii, apără epiderma în contra vântului, soarelui și umezelii. Obrazul se întinerește, ridurile dispar, iar pielea devine fragedă și netedă.

CREMA FLOAREA REGINEI

Dr. ELISABETA MOLNAR
MEDIC STOMATOLOG
Fost asistent la clinica universitară din Cluj
BOALE DE GURĂ și CHIRURGIE DENTARĂ
Proteză, technică modernă, coroane de porțelan
București - str. Brezoianu, 29. Et. I
Consult. 3—6 Telefon 46601

COSMETICA
Epilație definitivă prin diatermie fără urme. Estetica figurei, tratamente, rețete.
Cons. 11—1, 5—7
Str. Brezoianu, 9 III Tel. 3-59-22

Sărbătoarea PAȘTELUI

VECHIMEA SĂRBĂTORII

CATE mii de ani sunt de când vorba „Paștele" tot umblă în sânul omenirii! Azi lumea întreagă știe de ea. Deși nu toată lumea e creștină, dar de oarece creștinii suut împrăștiați în toată lumea, urmează că, atunci când ei au Paștele, toți necreștinii știu că e vorba de o sărbătoare a creștinilor.

Dar ce a fost Paștele la început, acum 3000 de ani, și ce este acum! Din sărbătoare națională, a unui singur neam, el a ajuns a fi sărbătoarea celor mai alese neamuri ale pământului. Adevărul este însă că ea nici nu mai este ce a fost la început. Ea numai numele îl are la fel cu sărbătoarea de odinioară.

In adevăr, Paștele este sărbătoarea evreiască numită *Peissah,* pe care Evreii o țin până în ziua de azi. Printr'însa Evreii pomeneau clipa de grea încercare și de puternică amintire din istoria lor a ieșirii din Egipt. Atunci ei au trebuit să treacă prin Marea Roșie, au scăpat de urmărirea Egiptenilor, deci a fost pentru ei o mântuire din primejdiile ceasului aceluia.

Paștele a avut înțelesul unei biruințe naționale, fiindcă vrăjmașul unui neam întreg a fost răpus. Cuvântul Peissah însemna „trecere", fiindcă poporul evreiesc a fost caşi cum ar fi trecut din moarte la viață. Scăpase din robie și ajunsese la viață slobodă.

Cu acest înțeles Paștele evreiesc a rămas până în ziua de astăzi și el a dat numele sărbătorii creștinești care se numește tot așa. Dar câtă schimbare dela o sărbătoare la alta! Tot înțelesul unei biruințe are și la creștini, dar a pornit dela fapte cu totul deosebite dela ce a fost Paștele evreiesc.

Atunci de ce i se zice tot „Paștele"? Din pricină că

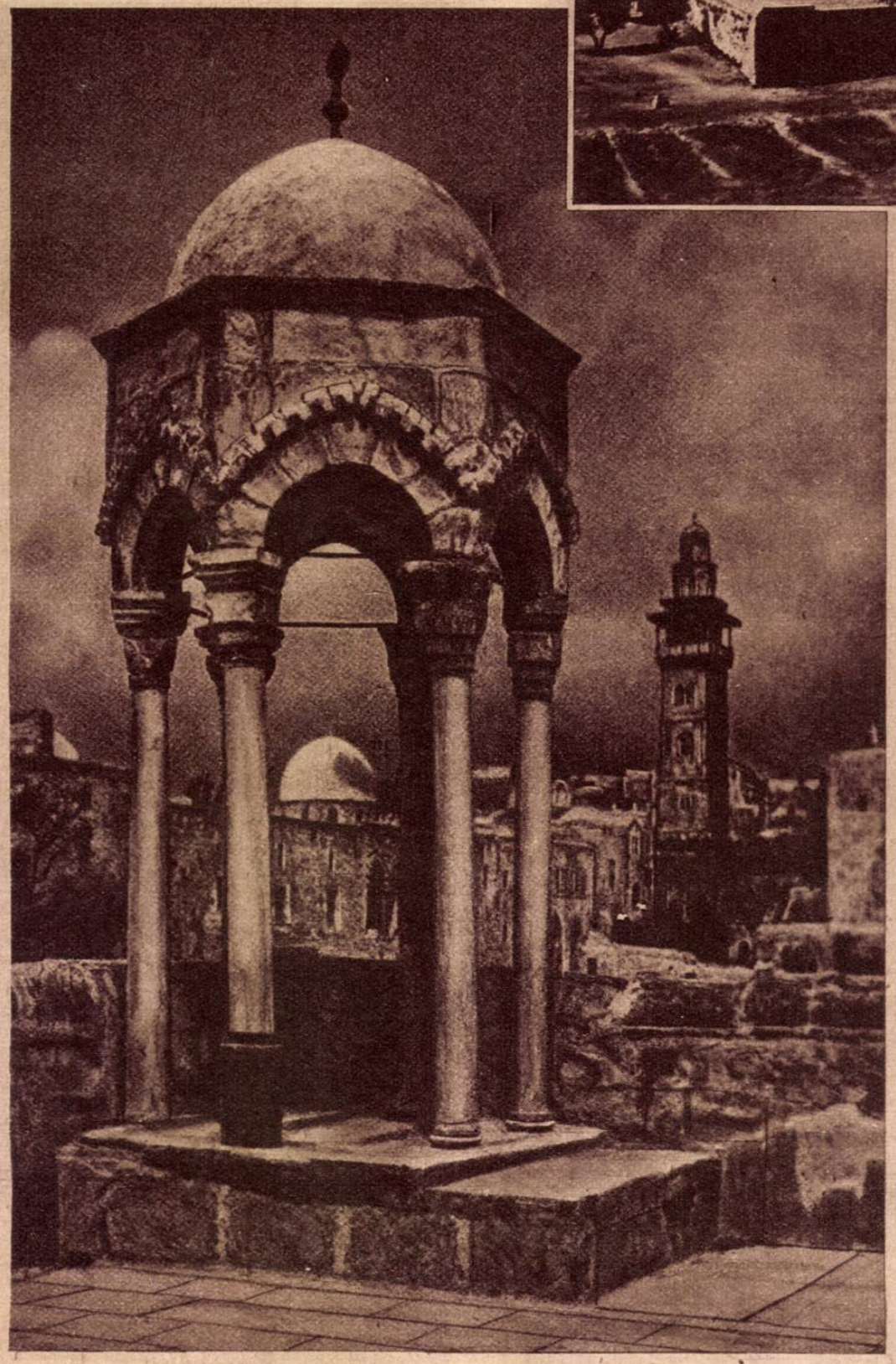

Nazareth: Biserica Bunei Vestiri. — **Vedere generală a orașului Bethleem.**

el și-a luat obârșia tot în sânul neamului evreiesc. Cei dintâi creștini au fost Evrei. Ei au trecut dela Legea Veche a lui Moisi, la Legea Nouă a lui Iisus. Aceasta nu s'a putut face însă fără zdruncin. Oamenii și popoarele nu înghit ușor în sânul lor mari prefaceri, mai cu seamă prefaceri sufletești, acele care înlocuiesc cu altele obișnuitele feluri de a gândi și a simți. Omul mult mai ușor se reazămă pe ce a apucat și sufere cu greu înoirile care trebuie să însemne pentru el altă întocmire a vieții și un nou soi de înțelegere a ei. Creștinismul însă tocmai aceasta însemna. El venea în sânul vieții de mari datini a unui popor cu ceva ce nu se mai pomenise. Venea să înlocuiască pe Moisi cu Hristos.

Când Evreii și-au dat seama de ce e vorba, s'au cutremurat. De aceea l-au ucis pe Sf. Ștefan. Evreii creștini dela început au crezut că pot merge cu amândoi în palmă: și cu Moisi și cu Hristos. Când însă Sf. Ștefan a spus cel dintâi că Legea lui Hristos înseamnă părăsirea Legii lui Moisi, s'au uluit.

Adevărul este însă că Sf. Ștefan cel dintâi și-a dat seamă că Legea cea Nouă înseamnă trecerea spre o nouă stare de lucruri. Cine a primit-o pe aceasta nu mai poate rămâne în cealaltă. Lucrul acesta n'a putut fi limpede dela început în mintea tuturor creștinilor, fiindcă orice fapt greu la cântar nu poate fi înțeles și mistuit din capul locului de marea mulțime. Iisus Hristos însă spusese limpede, în propovăduirile lui: „Auzit-ați ce s'a zis celor de demult; iară eu zic vouă". Și a rostit cuvintele acestea de mai multe ori, în curgerea lungii sale propoveduiri, pe care ne-o dă Evanghelistul Matei. Aceasta însă dovedea tocmai prefacerea pe care el o aducea. Era caşi cum ar fi spus: Voi știți cutare rânduială, eu însă aduc rânduială nouă, care va fi următoarea...

II

SĂRBĂTOAREA CEA NOUĂ

In felul acesta Legea lui Hristos se plămădește în sânul poporului evreiesc dar începe a fi altceva decât Legea lui Moisi. Totuși la început ea a fost luată tot ca lege evreiască, fiindcă cei dintâi creștini au fost Evrei. De aici vine că sărbătoarea nouă, cu care acești creștini au păşit în lume, și-a luat numirea dela vechea sărbătoare de biruință a Evreilor, când au trecut Marea Roșie și au scăpat din robia Egiptului. Cum Evreii au fost prigoniți de Egipteni, așa a fost prigonit și Hristos de credincioșii Legii Vechi. Dar cum cei dintâi au biruit greul prigonirii și au scăpat de robie, așa și Hristos a biruit împotriva vrăjmașilor săi. Infrânt la început, cei dintâi credincioși ai lui odată au fost cuprinși de o încredințare grozavă: *Hristos a Inviat!* Și aceasta nu le-a fost numai ca o vorbă din auzite, care s'a altoit pe ei, ci ei l-au văzut în carne și oase și l-au pipăit. L-au auzit vorbind și le-a dat încredințarea vieții asupra morții.

Ființa lor a fost cuprinsă ca de un fior. N'au mai fost ei care trăiau, ci după cum spunea Sf. Pavel 20 de ani mai târziu; *nu mai sunt eu cel ce trăiesc, ci Iisus Hristos trăiește în mine.* (Galateni 2,20).

Dar biruința lui Hristos asupra vrăjmașilor săi a fost tocmai în vremea când Evreii își prăznuiau sărbătoarea lor de biruință asupra Egiptenilor. In locul sărbătorii celei vechi, creștinii Evrei dela început au pus sărbătoarea cea nouă: Invierea lui Hristos, adică biruința Domnului asupra vrăjmașilor lui. De aceia și sărbătoarea cea nouă a fost numită tot cu numirea celei vechi.

Când însă numirea evreiască a acestei sărbători a ajuns în gura altor popoare, ele n'au mai putut rosti la fel numirea evreiască. In evangheliile, scrise în limba grecească, Paștelui nu i se mai zice *Peissah*, ci *Pasha*. Când apoi cuvântul a trecut în limba latină, i s'a zis *Pascha*, iar de aici în colo, cuvântul s'a prefăcut în limbile feluritelor popoare creștinești, ajungând la noi sub rostirea de *Paștile* sau *Paștele*.

Așa a străbătut sărbătoarea aceasta în lume de 3000 de ani încoace. O bucată de vreme a fost numai sărbătoarea națională a Evreilor, iar de 2000 de ani, sub aceiași numire, ea dăinuiește ca o sărbătoare nouă, care se simte dealungul omenirii întregi. Chiar și cei ce nu sunt creștini și n'o sărbătoresc iau cunoștință că nu un popor, ci o mulțime de popoare prăznuiesc marea amintire a biruinței lui Hristos. Dar acuma, când și noi, împreună cu ele, o sărbătorim, este de mare însemnătate să n'o luăm numai ca pe o frumoasă moștenire din trecut, ca un prilej de a ne bucura, ci să adâncim ceva mai mult înțelesul ei. Să stăm de vorbă despre ea și să căutăm a o folosi mai cuminte pentru înălțarea noastră sufletească.

III

PUTEREA PAȘTELUI

Ce fapt puțin băgat în seamă a trebuit să fie Invierea Domnului la început și ce este el azi? Adevărul este că faptele cele mari nu-și destăinuiesc toată puterea lor din capul locului, ci sunt ca sămânța din care se poate înălța falnic un copac măreț.

Hristos a fost unul singur și se lupta cu o întocmire întreagă a unei obști croite după alt calapod. Dacă aceasta nu voia să audă de noutatea pe care o aducea el, ce poate un ins împotriva unei întregi întocmiri naționale?

Și totuși, numai la 50 de zile dela Invierea Domnului, fapta aceasta a început a se simți în mijlocul Ierusalimului. Puținii credincioși ai Domnului au ieșit cu îndrăzneală în mijlocul poporului să propoveduiască. Cuvântul lor a fost: Domnul Hristos pe care voi l-ați răstignit, a înviat (Faptele Apostolilor 3,15). Deci puțini au știut de Invierea Domnului la început, dar iată că sămânța a încolțit și ea acum răzbătea. Această răzbatere n'a încetat o clipă.

Alți vrăjmași s'au ridicat asupra lui Iisus în curgerea vremii, îi vedem până în ziua de azi în Rusia și aiurea, dar totuși resfirările vechii semințe nu încetează de a se face simțite. Paștele este prilej când totdeauna ne oprim o clipă pentru a sta de vorbă despre toate acestea, fiindcă este în adevăr faptă vrednică de toată gândirea noastră a ne întreba cum se poate că un fapt de așa mic răsunet la început, așa de străin de gândirea și obiceiurile altor neamuri, un fapt atât de vechi, a rămas neclintit în mijlocul atâtor prefaceri!

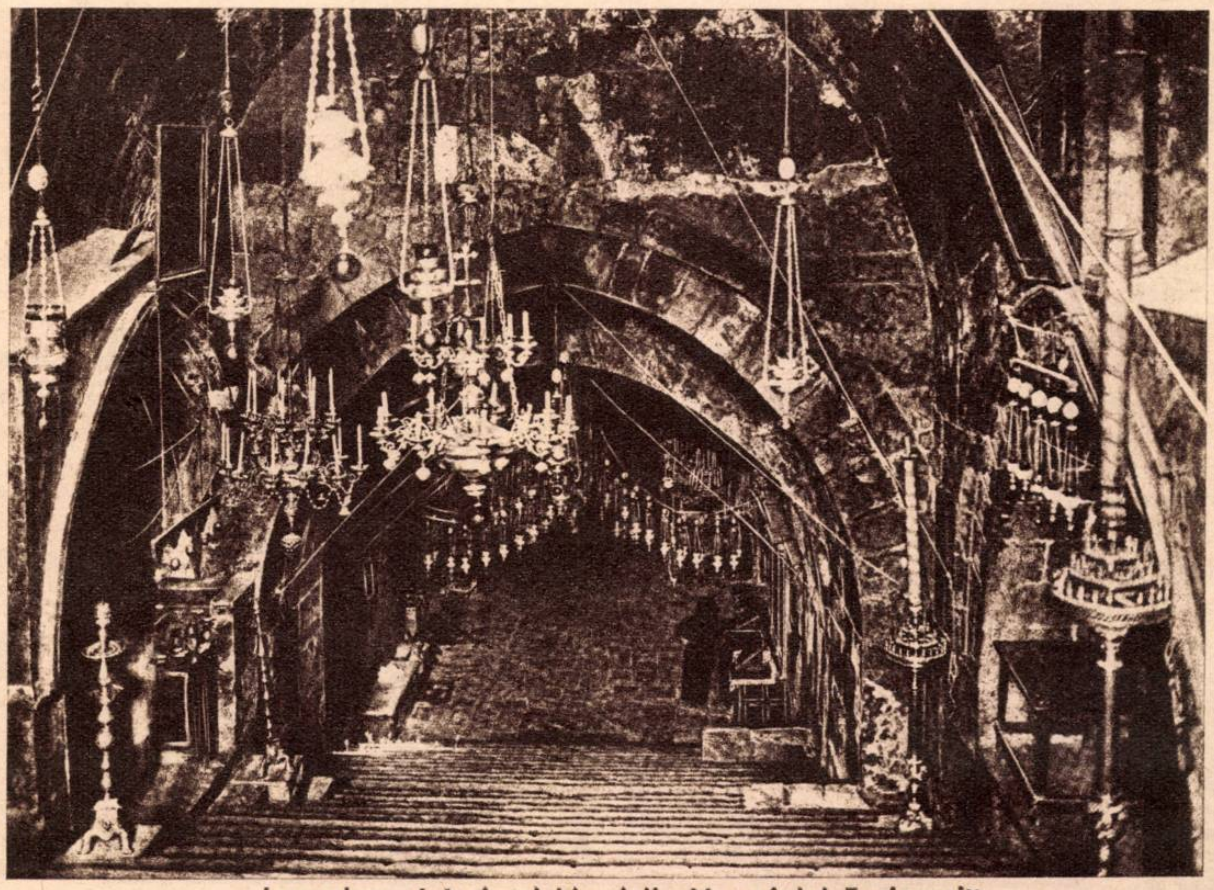

Ierusalem: Interiorul bisericii „Mormântul Fecioarei".

O! tocmai aceasta este minunea minunilor, tocmai de asta trebue să stăm de vorbă despre fapte ca acestea. In adevăr, oamenii trec fără a se gândi pe lângă fapte covârșitoare și nu-și dau seamă de puterea lor, numai fiindcă s'au deprins cu ele. Dar noi, care stăm și tâlcuim câte se petrec în lume, suntem datori să oprim puțin lumea în loc și să-i destăinuim minunea aceasta. Toată minunea este Iisus Hristos. El este marea taină care ne tâlcuiește cum faptele acelea atât de îndepărtate, atât de străine de viața altor neamuri, totuși au răzbătut și stau vii și puternice după 2000 de ani.

Impotriva întocmirii și îndârjirii unor țări întregi, împotriva stăpânirilor și împăraților potrivnici, Hristos biruie. Dela Irod, tot vrăjmași s'au ridicat împotriva lui. Cea mai covârșitoare întocmire a fost cea a împărăției Romanilor. Totuși cel jertfit pe Golgota biruie. Viața s'a ridicat din mormânt și noi stăm marturi cum lucruri atât de vechi, dintr'o lume care a murit de mult, dăinuiesc între noi, când tot ce le împrejmuia atunci s'a năruit. Apoi nu avea dreptate Iisus Hristos să spuie: *Eu sunt Invierea și Viața? Prin mine, de va și muri cineva, viu va fi?* (Ioan 11, 25) Cine a mai îndrăznit vreodată să vorbească în felul acesta, cu atâta stăpânire asupra lumii, ca celce împărățește peste fapte și peste veacuri!

De aceia numai prin el să ne tâlcuim că Paștele, acest fapt puțin cunoscut la început, a ajuns azi să se răspândească peste lumea întreagă și să facă atâtea popoare să se oprească în loc din treburile lor și să spuie: Vine Paștele! Azi e Paștele!

Da, aceasta e fapta lui Iisus Hristos. Pe ce-și pune el pecetea lui, lucrurile se curăță, se înalță, sunt zmulse din primejdia peirii. Au perit popoare care au ținut Paștele lui, dar Paștele au rămas. S'a petrecut așa fiindcă e Paștele lui Hristos.

Așa este cu toate lucrurile lui, cu tot ce a primit pecetluirea lui. De aceia oamenii și popoarele nu au faptă mai bună de făcut decât să-și puie faptele lor sub binecuvântarea lui, să le ridice la înălțimea duhului său. Atunci vor vedea cum toate ale lor se curăță și se înalță. Așa se sfințesc neamurile. Așa vedem noi, la popoare care urmează rânduiala aceasta, cum toate treburile lor obștești sunt curățite, sunt mai cinstite și mai înălțate.

Nu este că s'au priceput să facă mai bine ca alții, ci fiindcă și-au pus toate rânduielile lor sub pecetea lui Hristos. Așa este în sânul poporului englez, Hristos se dovedește până azi ca învierea și viața. A înviat nu numai el, ci și atâția alții înviază prin el!

IV

PLĂMADA CARE DOSPEȘTE

Aceasta e o faptă de dospire socială, care se petrece până azi. Hristos este aluatul care, frământat în viața obștească a unui neam, înoiește și luminează toate treburilelui. *Houston Stuart Chamberlain*, în cunoscuta lui scriere „Principiile veacului XIX". *(die Grundlagen des neunzehnten Jahrhunderts)* scrie că zestrea adusă de Hristos omenirii este atât de covârșitoare încât cele 2000 de ani de când el a venit în lume, au fost prea scurtă vreme pentruca ea să-și însușească, să soarbă și să dospească în măruntaiele ei tot ce el a adus.

Deci Hristos este marele fapt al istoriei. Este culmea covârșitoare care a întors curgerea lumii, pentru a o îndrepta spre înălțimi nebănuite.

E altceva când omul se încăpățânează și nu vrea, când îl chemi la vrednicie și el dă năvală spre nemernicie. Hristos însă a avut și are această putere. N'a spus-o Renan când și-a încheiat a sa *Vie de Jésus:* „Pour des milliers d'anneés la monde va relever de toi" (Mii de ani de acum înainte, lumea va atârna de tine)!

Iată de ce, când vine Paștele, se cuvine a sta de vorbă despre astfel de întrebări covârșitoare și a nu lua Paștele sărbătoarea numai ca un prilej de odihnă și petrecere. Dimpotrivă, petrecerea va fi cu atât mai sfântă, cu cât o vom sui la înălțimea și cuviința unor astfel de gânduri, care cinstesc pe tot omul care se va frământa cu ele.

Arhim. SCRIBAN

CEL MAI MARE DINTRE DICTATORII LUMII

S'AU împlinit acum un an, la 23 Septembrie, două milenii dela naşterea unui om, care-a avut poate cea mai înţeleaptă activitate din istoria omenirii. El a venit pe lume într'o epocă de nesfârşite războaie, dar a murit într'o eră de pace şi prosperitate, fără precedent, care era creaţiunea lui şi a mai durat încă două sute de ani, după el.

Găsim una dintre cele mai ciudate izbânzi, în această poveste a băiatului dela ţară, care-a venit la Roma, într'o vreme când Senatul rivaliza cu o dictatură militară pentru dominaţia lumii, şi a acaparat întreaga putere, devenind el unicul stăpân; iar meritul lui *Octavian* nu este cu nimic micşorat de faptul că a fost ajutat, în ascensiunea sa, şi de alţi oameni — în special, de către Marc Antoniu. Antoniu a făcut mai toate greşelile posibile, dar Octavian a ştiut să repare toate aceste gafe.

Este cea mai puţin romantică dintre marile figuri ale lumii. Toată viaţa sa a avut de suferit, de pe urma sănătăţii, astfel că se feria să se avânte în fruntea armatei, ceeace a făcut din el un

Tiberiu

soldat indiferent; dar totodată, această slăbiciune a favorizat desvoltarea unei tehnici politice comparabilă cu jiu-jitsu-ul. In ochii posterităţii, August este pus în umbră, de către strălucirea lui Juliu Caesar, cu toate acestea el a repurtat victorii, acolo unde Juliu a dat greş. Ambii bărbaţi au avut simţul realităţii, dar realităţile pe care le vedea Juliu se situau la o sută de ani distanţă, pe când August avea ochi pentru realităţile din imediata sa apropiere. La început, puţini au fost aceia cari l-au luat în serios; el a fost multă vreme privit ca o fiinţă fără mare însemnătate. Chiar istoricul G. P. Baker, care-l apreciază pe Impăratul August la justa sa valoare, pare a înclina să-l subestimeze pe tânărul Octavian. *„Adolescentul Octavian nu s'ar fi putut menţine nici chiar o săptămână"* spuse el, *„dar era mai mult decât Octavian, era un comitet, o mişcare, în care 12 oameni îşi puseseră inteligenţa, el era membru conducător al Prietenilor lui Caesar".*

Adevărat; dar cum de-a devenit un simplu băiat, preşedintele comitetului? Pentrucă el era urmaşul lui Caesar, căruia puternicul Juliu îi lăsase nu numai banii dar, ceeace era mai important, şi numele. Tânărul Octavian era absolut obscur; dar în momentul când, printr'o adopţiune postumă, el deveni Caesar Octavianus, el dobândi ceva care trăgea în cumpănă cât toată dibăcia şi experienţa lui Antoniu — un nume, pe care legiunile lui Caesar, ba chiar şi acelea ale lui Antoniu, aveau să-l urmeze. Caesar avusese prieteni de mare capacitate, pe cari ar fi putut să-i adopte; ba mai avusese şi alţi nepoţi. De ce oare îl alesese el tocmai pe acesta, pentru rolul de Caesar? Singura explicaţie posibilă este că Juliu Caesar văzuse, înaintea tuturora, că Octavian avea ştofă în el. Pe lângă aceea că poseda o uimitoare abilitate politică şi un spirit împăciuitor, el mai avea

Marc Antoniu

Juliu Caesar

acel rar geniu al organizatorului, care poate obţine maximum de realizare, din partea specialiştilor. Din experienţă în experienţă, August se convinsese că era slab, atât ca poet cât şi ca general; şi atunci, când avu să poarte un războiu, el se folosi de Agrippa; când îi trebui o manifestare artistică şi religioasă a ceeace el încerca să înfăptuiască, îl utiliză pe Virgiliu, aşa cum un bărbat se serveşte astăzi de o maşină de scris, pentru redactarea unei scrisori şi de un automobil, pentru a se transporta undeva, în grabă. Virgil şi Agrippa nu erau maşini, dar ei îl serviră pe August cu devotament, convinşi că ceeace făcea el era bine.

S'a vorbit mult despre schimbarea survenită în caracterul lui August, despre trecerea dela sângerosul triumvir, la seninul şi binefăcătorul *Părinte al Patriei Sale;* dar Baker explica şi acest fenomen: *„Cu cât situaţia sa se consolida, cu atât el devenia mai blând".* August a dus o activitate politică, într'o vreme când politica era războiu jumătate din timp şi noroc, în cealaltă jumătate. In războaiele civile, fiecare conducător roman îşi trimetea adversarii pe lumea cealaltă când putea, iar dela această regulă nu făcu excepţie decât Juliu Caesar, a cărui soartă nu putea încuraja pe nimeni, să-i urmeze exemplul.

Tone de hârtie şi lacuri de cerneală s'au consumat, în discuţii supra pretenţiilor lui August, care susţinea că el refăcuse republica romană: speculaţii zadarnice, însă. El a restaurat din republica romană atât, cât traficul acesteia o permitea. Iar marele său merit stă în aceea că şi-a potrivit structura atât de exact, la factorii acelor timpuri. Primul dintre aceşti factori era armata revoluţionară, devotată persoanei lui August şi numelui lui Caesar; ceilalţi, erau solidaritatea sentimentului roman, împotriva *„străinilor"* şi prejudecăţile Romanilor împotriva anumitor numiri şi forme. Toată lumea doria pacea şi o posibilitate de a-şi câştiga existenţa; dacă se găsia un om să-i dea aceste două lucruri, poporul îi dădea mână liberă să facă ce poftia, dar în schimb îl puteau indispune cuvintele de care el înţelegea să se servească. Dacă şi-ar fi spus dictator, Romanii ar fi conspirat; dacă şi-ar fi spus rege, ei s'ar fi răsculat. Dar August hotărî să-şi spuie *„Intâiul printre Egali"*, şi toată lumea fu satisfăcută.

Octavian August

El încercă să determine senatul să colaboreze la guvernare, dar nu reuşi, din motive ce se evidenţiară, în zilele succesorului său, Tiberiu. Acesta începu ca preşedinte de republică şi sfârşi ca dictator, pentrucă senatul consta dintr'o minoritate de frondeuri şi o majoritate de imbecili. Evident însă, dela prima ochire, că, cu toată forma unui mandat revocabil, nimeni n'ar fi îndrăznit să se ridice împotriva unui om, care avea de partea sa, legiunile.

August se lăuda, ce-i drept, că făcuse multe numai prin *„auctoritas"* — prestigiul şi energia sa; dar chiar dacă n'ar fi avut acea *„auctoritas"*, sau n'ar fi preferat metodele pline de tact, de care s'a servit el, tot şi-ar fi realizat opera.

Caesar August a restabilit pacea şi prosperitatea; a dat provinciilor, pentru prima dată, un guvern capabil şi cinstit; el a dat poporului său convingerea că viaţa merită să fie trăită şi a creat o aparatură, care înlesnia aceasta. Opera sa a fost atât de trainică, încât ar trebui să treacă două sute de ani, pentru ca fericitul său impuls, să se irosească...

Pentru combaterea

Constipaţiei

luaţi în fiecare dimineaţă „mica doză zilnică" de

SĂRURI KRUSCHEN

Kruschen conţine toate sărurile necesare organismului Dv. pentru o bună stare generală. Kruschen acţionează pe cale naturală ajutând organele să funcţioneze normal. Milioane de oameni, din toate colţurile lumii, iau aceste săruri. Urmaţi exemplul lor şi luaţi şi Dv. în fiecare dimineaţă Kruschen şi vă veţi simţi mai bine ca oricând. Flaconul mare 95 lei — cel mic 60 lei.

Citiţi:

„MAGAZINUL"

revista publicului select

Citiţi

AVENTURA

Colecţia romanelor de aventuri.

Apare în fiecare 15 ale lunei.

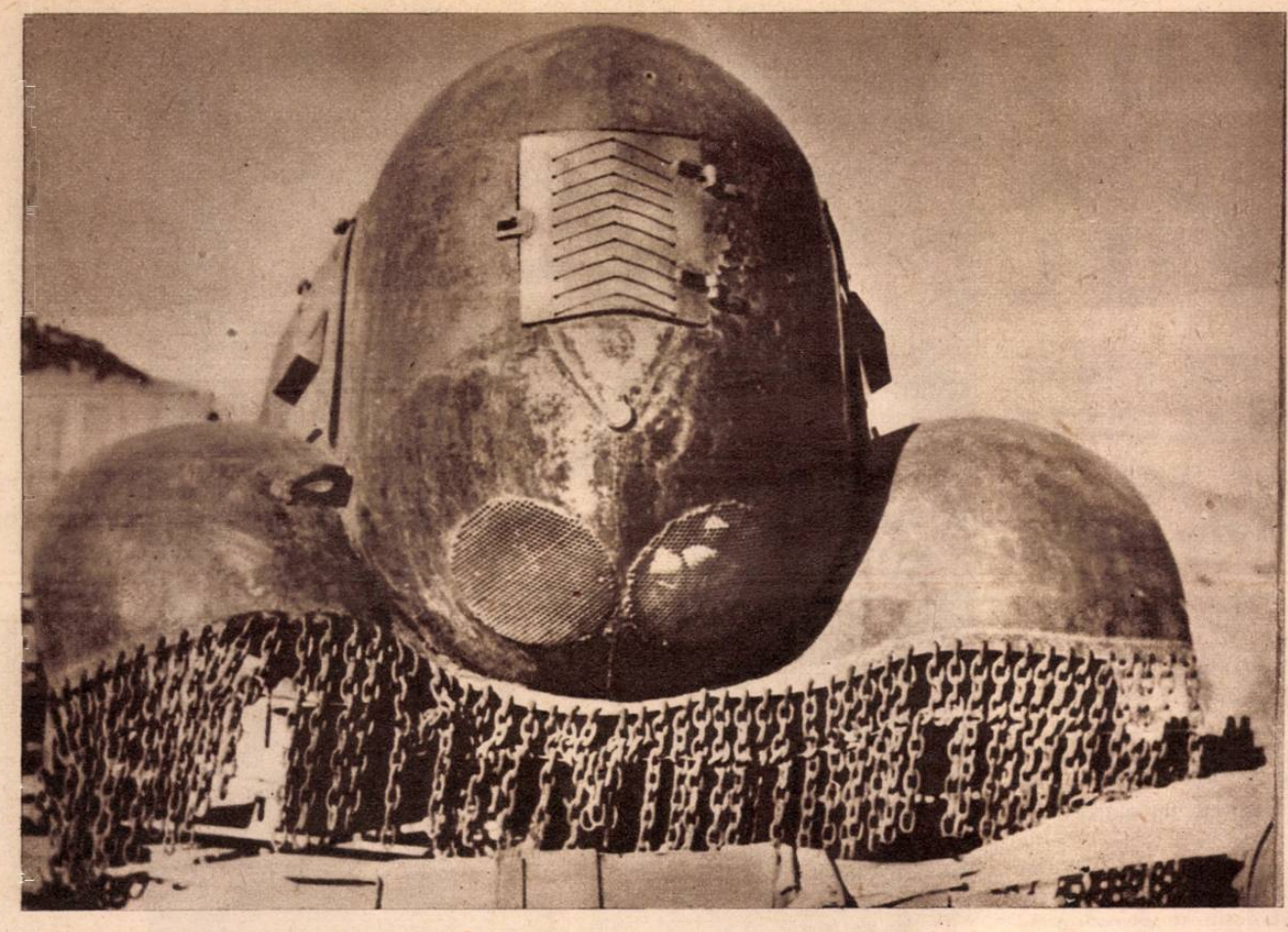

NU E UN MONSTRU ANTEDELUVIAN, CI UN TANC RUSESC, IN SPANIA

Vedere din față, a unui tanc rusesc, capturat de naționaliștii spanioli, la Fraga.

STÂNCILE GIBRALTARULUI: PORȚILE ANGLIEI, SPRE MAREA MEDITERANĂ

Fotografia noastră înfățișează un avion al marinei engleze, trecând în sbor peste Gibraltar, fortăreața gigantică a Angliei, care păzește drumul maritim spre India.

O LECTURĂ PASIONANTĂ:
„ROMANELE CAPTIVANTE"
In fiecare lună un nou roman.

BUZUNARUL TRĂDEAZĂ CARACTERUL

„GOLEȘTE-ȚI BUZUNARELE ȘI-ȚI VOI SPUNE CINE EȘTI". S'AR PUTEA FACE DIN ACEASTA UN PROVERB NOU. OBIECTELE CE SE POT GĂSI IN BUZUNARELE UNUI INDIVID SUNT REVELATOARE

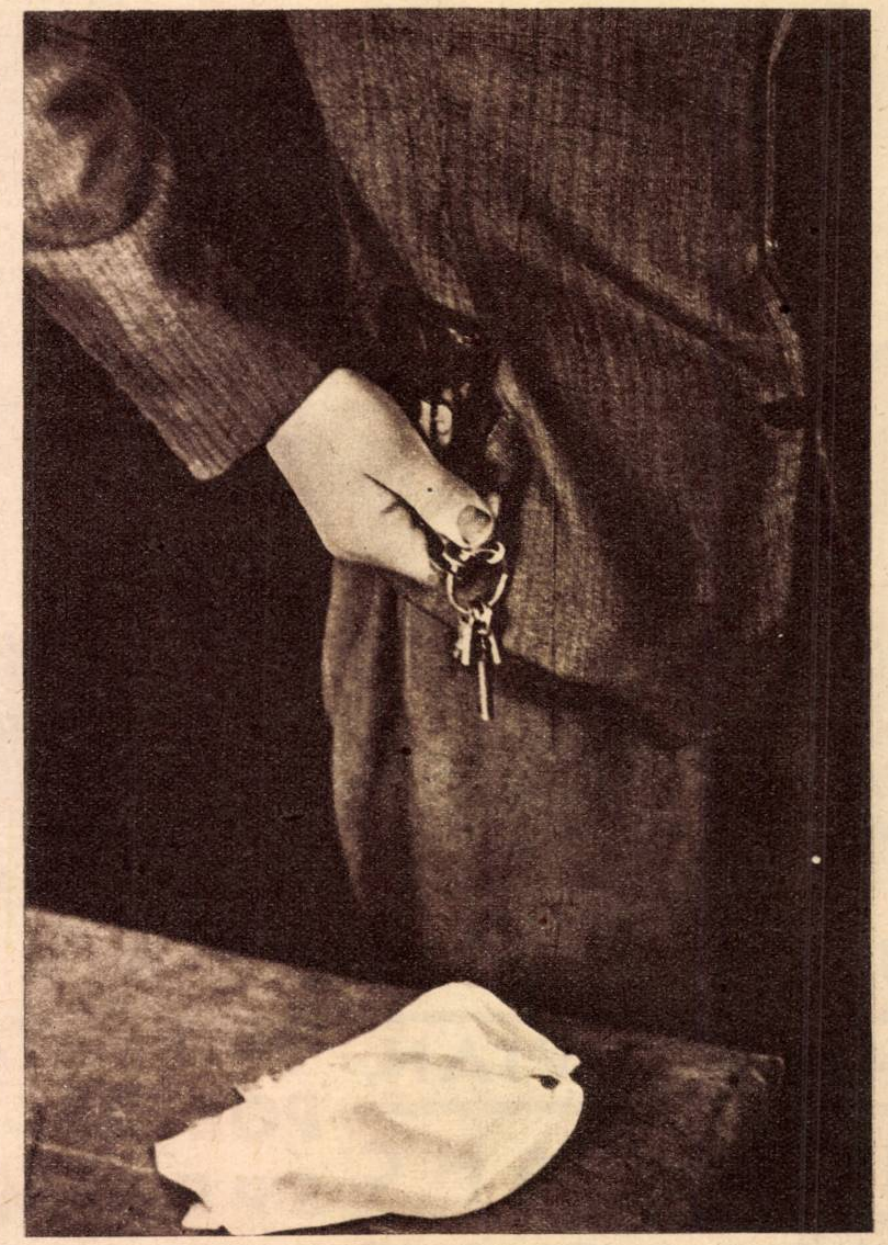

ACUM câteva zile mi-am golit buzunarele, pe masa din bucătărie și am rămas uimit la vederea mărunțișurilor pe cari le purtam asupra mea, de ani de zile. Iată aci lista lor :

9 chei, un pieptene, un briceag, 3 șuruburi mici, o duzină de cartonașe dela cântarele automate, 2 tăieturi de ziar, în cari era vorba de Bernard Shaw, 3 bucățele de creion, 2 nasturi automați, 4 ace de siguranță, un cui de vreo 5 cm. lungime, un căpețel de sfoară și un lacăt.

Mi-am golit buzunarele, pentrucă se iscase între mine și soția mea o discuție, pe tema că femeile poartă în poșetă o sumedenie de nimicuri, la care ea-mi răspunse că în această privință femeile nu-i întrec pe bărbați, iar în cazul meu, obiecția se dovedi justă.

In ziua următoare, întâmplarea a făcut să întâlnesc un psiholog, căruia i-am povestit incidentul. El a râs și mi-a spus că ceeace cuprind buzunarele unui om dă indicii prețioase asupra caracterului său.

Rugându-l să-mi interpreteze caracterul, după conținutul buzunarelor mele, el mi-a spus că la mine nota dominantă era prudența — nasturii automați constituiau un prim front defensiv, cele 4 ace de siguranță un al doilea, cuiul un al treilea, iar capătul de sfoară un al patrulea.

Cartonașele dela cântar erau o dovadă că mă îngrijora apropierea bătrâneții.

Faptul că purtam la mine nu mai puțin de 9 chei era un alt indiciu al firei mele prevăzătoare.

Iar marele număr de obiecte, pe cari le aveam asupra mea, constituia o dovadă că sunt un individ păstrător.

Psihológul merse mai departe, spunând că totdeauna avea grijă să inspecteze buzunarele pacienților săi, spre a se dumiri asupra caracterului lor și mă încredință că astfel pe de o parte obține indicii interesante, pe de alta îi ajuta totdeauna să vadă care era starea mintală a pacientului.

Fie că suntem copii, adolescenți, tomnateci sau bătrâni, toți purtăm în buzunare sumedenii de lucruri, dintr'un simplu obiceiu și nu pentru că acestea ne-ar fi de vreun folos.

Am cerut deunăzi, unui prieten, să-și golească buzunarele pe masă. Este un bărbat dintre cei mai eleganți. Iată ce a dat la iveală : 3 batiste, dintre cari 2 erau neîntrebuințate ; 3 creioane, mai multe blanchete de mandate poștale, un nasture de metal, o pungă cu tutun, 2 pipe, 2 cutii de chibrituri, 8 chei pe un inel, un joc de metal, 5 țigarete cu garnituri florale și o pilă de unghii.

Aci avem iarăși dovada unui om foarte prevăzător, în cele trei batiste, blanchetele de mandat poștal și pila de unghii.

Gusturile sale estetice erau reflectate de țigaretele cu podoabă, iar jocul de metal pe care încă nu-l rezolvase, reflecta o pasiune a enigmelor.

Sir. Baldwin

Sir. Austen Chamberlain

Am abordat un critic teatral, iar acesta avea asupra sa numai 2 chei, cari nu erau însă pe lanț, un bilet pentru un match de football, o potcoavă mică de argint, 3 fotografii, dintre cari una a copilului său, o alta a mamei și în sfârșit o a treia a pisicei sale — doi nasturi, 4 programe teatrale, o cutie de chibrituri goală, o bricheță fără benzină în ea și un tirbușon patent.

Acesta era tipul omului de casă, atât de atașat de familie, încât purta asupra sa și fotografia pisicei. Tirbușonul denotă omul de petreceri. Cheile purtate la întâmplare, prin buzunare, cutia de chibrituri goală și bricheta fără benzină, ni-l arată ca pe un boem.

Ca să petrec puțin, am cerut unui prieten scoțian să-și golească buzunarele. Din buzunarul vestei el a scos 7 părăluțe, pe cari le păstrase ca să le pue în pușculița copilului său. Omul mai avea aci 4 piese de câte 3 penny. Celelalte buzunare cuprindeau : 2 mărci poștale ștampilate, un toc de cauciuc uzat, pe care spunea el, îl ridicase chiar în ziua aceea de pe stradă ; 5 mucuri de țigară, care-i păruseră prea lungi pentru a fi aruncate ; 7 bilete de tramvai și autobuz ; un buton ; o imitație de diamant ; o bucată de cretă ; 2 cm. de sârmă izolată ; un creion albastru și o gumă.

Mai e nevoe de vreo interpretare ?

Trimis de director să interviewez un deputat socialist, am luat un taxi. In drum nu m'am putut opri de a-i cere șoferului să-și golească buzunarele, aceasta după ce i-am explicat mai întâi că n'aveam nicio intenție sinistră și l-am asigurat că nu mă interesau banii săi.

Liniștit, el scoase o punguliță cu tutun, o șurubelniță, 5 șuruburi mici cu șaibele lor, o lanternă electrică, un ghid al orașului, pagina sportivă a unui cotidian, un manual intitulat „Cum se strunesc caii", 2 bricege, o verighetă de aramă și o broșe turtită.

Inelul și broșa le găsise în mașina sa.

Ce spune această grămăjoară de obiecte ?

Că ceeace-l interesa în special pe individ erau maşinile şi caii, ambele servindu-i la sporirea veniturilor şi că era un om practic şi grijuliu, dovada făcând-o faptul că purta în buzunare accesorii necesare pentru maşina sa.
Dar mai interesant decât toţi a fost deputatul, căruia i-am cerut la sfârşitul interviewului, să-şi golească buzunarele. Mărunţişul era format din numeroşi shilingi de argint. Buzunarul interior al hainei era îndesat cu scrisori, la cari trebuia să răspundă.
El mai puse apoi pe masă o tabacheră plină, un pachetel cu bomboane de mentă, 7 tăieturi de ziare despre Mr. Ernest Brown, ministrul muncii; o pereche de şireturi de ghete, nişte, foarfeci, 2 ace de siguranţă, un nasture automat, un stilou stricat, o ascuţitoare de creioane, o gumă, o jumătate de duzină de clame, 15 chei, într'o cutie şi autograful răposatului J. Ramsay Mac Donald, scris pe o foaie de hârtie, îndoită cu grijă.
Toate acestea la un loc reflectă un spirit versatil, nu prea ordonat, dar prevăzător.

M'am întrebat adesea ce poartă în buzunarele lor marii bărbaţi ai lumei: regii şi miniştrii.
Eu cred că sunt şi ei oameni ca toţi ceilalţi şi am să vă spun pentru ce.
Nu de mult, Lordul Baldwin s'a retras dela preşedinţie şi l-am văzut golindu-şi, în parte, buzunarele, pentru a preda conţinutul, lui Neville Chamberlain, succesorul său, care sta alături. Dela locul pe care-l ocupam în galeria presei, l-am văzut pe Lordul Baldwin scoţând surâzător o pipă, o cutiuţă de metal, plină cu tutun, câteva pământufuri minuscule, pentru curăţirea pipei, o cutie de chibrituri, un briceag, un rest de creion şi un ziar.
Mr. Chamberlain surâse la vederea acestor obiecte. Dar dacă ar fi urmat exemplul Lordului Baldwin, aş fi avut poate ocazia să văd nişte cârlige de undiţă, niscai muscuţe artificiale şi alte mici obiecte, trădând pe omul care se pasionează după pescuit.

SOSIREA D-LUI HAROLD NICOLSON

VINERI seara soseşte în Bucureşti d. Harold Nicolson. iar Luni 18 şi Marţi 19 Aprilie va conferenţia sub auspiciile Asociaţiei anglo-române.
Ţara noastră are onoarea unui ilustru oaspe în persoana d-lui Nicolson, care şi-a făcut un nume considerabil în trei cariere: diplomatică, politică şi literară.
Fiul unui nobil care a fost ambasador este soţul poetei Vita Sackville West, o descendentă a familiei care se mândreşte cu cel mai renumit castel al Angliei, afară de cele care sunt în posesiunea coroanei. „Knole". A făcut o strălucită carieră diplomatică având misiuni în marile capitale europene şi fiind delegat la conferinţa păcii dela Versailles. In 1929 şi-a dat demisia din serviciul diplomatic dedicându-se literaturii şi vieţii politice.
D. Nicolson face parte dintre aceia ce şi-au schimbat convingerile politice, el este astăzi în Camera comunelor membru al partidului naţional laburist. Dar în toate operele sale, cum este recenta biografie a unchiului său, Lord Dufferin, „Helen's Tower" se desluşeşte continuitatea unei forţe care a jucat un deosebit rol în crearea şi menţinerea Angliei.

BĂRCI CONSTRUITE DIN COLACE DE SALVARE

Fotografia noastră înfăţişează noui soiuri de bărci rapide, construite din colace de salvare şi prevăzute cu vâsle, cu care se organizează curse pe coasta dela Miami.

Lux sau necesitate?

Dinţii sănătoşi constituie ceva tot atât de important ca şi un stomac sănătos. Dinţii, ca „elemente vii", sunt în strânsă legătură cu circulaţia sângelui. Prin dinţii stricaţi microbii pătrund în sânge şi pot da naştere bolilor de inimă, rinichi şi articulaţie. Îngrijirea zilnică a dinţilor este deci mai importantă decât îngrijirea frumuseţei. Un încercat mijloc de apărare contra bolilor de dinţi constă în cunoscuta pastă de dinţi Chlorodont, de o superioară calitate. Ea stimulează activitatea glandelor salivare, asigurând astfel în mod natural apărarea dinţilor. Gândiţi-va deci mereu: *Primul lucru dimineaţa ultimul lucru seara*

Chlorodont pasta de dinţi

Inconjurul lumii în şapte anecdote

Intâmplări mici din oraşe mari. — Primul stat de copii. — Inchisoare pentru datorii. — Clubul împletitorilor. Meserii ciudate. — Primul abonat la telefoane a murit. — „Domnişoara Tarzan". — Un proces curios la Viena.

Primul Stat de copii a fost creat la Twelftree, în statul Michigan din America.
In mijlocul unui parc superb, interzis oamenilor mari, se află o clădire cu mobile minuscule şi incasabile unde copiii domnesc ca stăpâni absoluţi.
Toţi au până la cinci ani şi numai copilul însărcinat cu supravegherea generală are zece ani. Sub ordinele lui, membrii acestui stat ţin casa în bună stare, prepară mâncărurile şi întocmesc programele zilei. Regulamentul este sever, însă copiii îl respectă singuri, fără intervenţia oamenilor mari, însărcinaţi să aibe grije numai ca proviziile să sosească regulat.
Micii cetăţeni nu părăsesc regatul lor, decât când împlinesc vârsta de şase ani, spre a se duce la şcoală.
Scopul organizatorilor acestei curioase experienţe, este de a şti dacă membrii acestui stat se disting, la şcoală, de camarazii lor, cari au crescut în cadrul familiei.
Dacă experienţa va da rezultate satisfăcătoare, se vor înfiinţa în tot cuprinsul Statelor-Unite, „republici autonome", asemănătoare".

●●●

Englezii îşi pun întrebarea actualmente dacă, ultima închisoare pentru cei cari nu şi-au plătit datoriile, existentă încă, va continua să fiinţeze şi după reforma penitenciarelor, proectată de guvern. Această închisoare specială, care se găseşte la Bristol, nu seamănă câtuşi de puţin cu aceea din secolul trecut, unde tânărul Dickens şi-a petrecut o parte din copilăria sa.
Astăzi nu săracii sunt aceia cari nu-şi pot plăti datoriile, după cum se constată în această închisoare, unde sunt aduşi acei cari nu vor să şi le plătească. Aceştia sunt chiriaşii, certaţi cu proprietarii, soţii divorţaţi cari nu vor să plătească pensiile şi, în sfârşit, toţi acei cunoscuţi în Anglia prin celebra frază: *„Nu vreau să achit, prefer să mă duc la Bristol"*.
Anul acesta se găseau în această închisoare 7424 de pensionari.
Inchisoarea n'are nimic din aspectul sumbru descris de Dickens, ea semănând, mai mult sau mai puţin, cu închisorile moderne din Anglia. Există totuşi o mică deosebire: Nu se primesc vizite.
Acei cari vor să vadă un deţinut, trebue să depună înainte, la biroul închisorii, suma datorată de acesta. In acest caz, bineînţeles, nu numai că-l poate vedea, dar îl şi poate lua de acolo.

●●●

Mai mulţi cetăţeni din Praga au fondat un club numit al împletitorilor cu scopul de a rupe cu prejudecata, după care tricotajul este o ocupaţie rezervată numai femeilor. Aceşti fondatori cehi, emuli ai regelui Suediei, care se ştie că se îndeletniceşte şi el cu tricotajul, nu numai că au găsit un fel original de a-şi ocupa timpul liber, ci cred că tricotajul poate deveni o a doua meserie a lor. Astfel membrii acestui club sunt recrutaţi printre şoferii de taximetre, cari îşi pot aştepta clienţii în staţie, tricotând pulovere. Voiajorii comerciali deasemenea pot să-şi facă călătoria în tren, nedând şuete, ci tricotând.
Intr'o epocă în care femeile au acaparat din ce în ce mai mult ocupaţiile rezervate altă dată bărbaţilor, se poate spune că contra-atacul cetăţenilor din Praga e venit la timp.

●●●

Parisul, ca toate marile oraşe, prezintă o serie întreagă de meşteşuguri pitoreşti necunoscute marelui public. Nu foarte multă lume ştie, de pildă, că drapelul din vârful turnului Eiffel cere, pentru întreţinerea lui, o grijă specială cu care este însărcinată o femee. Acest drapel, care domină capitala Franţei, este mereu ros de vânt şi trebue reparat, în consecinţă, de câteva ori pe săptămână. Femeea care întreţine buna stare a steagului, ocupă locul acesta de 35 de ani, parizienii putând astfel să vadă oricând pe vârful celui mai înalt turn din lume, fluturând un steag intact.
Cu toată grija pe care o are această femee de a repara steagul sfâşiat de vânt, el totuşi trebue să fie înlocuit la fiecare două luni.

●●●

La Toronto a murit d. Hugh Nelson, care a fost primul abonat la serviciul de telefoane. El a instalat în apartamentul său, un receptor în anul 1877, trei ani după ce Graham Bel a inventat telefonul. Cei patru oameni, cari au primit atunci aparatul,

sunt morţi de mult, numai d. Nelson — care de 60 de ani locueşte acelaşi apartament — a supravieţuit.
Cum el n'a părăsit decât foarte rar domiciliul său în ultimii cincizeci de ani, comunica cu prietenii săi numai prin telefon, fiind astfel un asiduu consumator al lui.

●●●

O expediţie care a parcurs regiunile de vest ale Australiei s'a întors la Melbourne. Membrii acestei expediţii, au făcut, în regiunile încă neexploatate, o descoperire ciudată.
Ei au adus, de acolo o tânără fată albă considerată, de un trib de antropofagi, ca regină a lor.
Membrii expediţiei au botezat-o „d-şoara Tarzan", ea ducând, printre indigenii sălbateci, o viaţă asemănătoare cunoscutului erou. Nimenea nu ştia cum a ajuns această tânără fată albă să trăiască printre sălbatici şi, ceeace e şi mai curios, cum a ştiut ea să-şi impue autoritatea.
„D-şoara Tarzan" nu-şi aminteşte nimic. Ea vorbeşte o englezească londoneză, ceeace face să se creadă că ea poate fi singura supravieţuitoare a vaporului englez „Douglas Mawson" dispărut în 1923 lângă coasta australiană.
Adusă la Melbourne, „D-şoara Tarzan", se arăta foarte nemulţumită cerând mereu să se înapoieze „printre supuşii săi".
Cetăţenii din Melbourne, care vor s'o salveze şi s'o menţină în civilizaţie, au găsit un mijloc prin care speră s'o convingă: i-au propus acestei regine a antropofagilor să facă un turneu prin music-hallurile capitalelor europene.

●●●

O tânără fată are dreptul să cheltuiască o sumă extraordinară pentru rochia ei de nuntă? Această problemă a venit înaintea judecătorilor din Viena. D-şoara Sidonia, care trebuia să se mărite cu d. Heinz, apreciind fără îndoială că măritişul este evenimentul cel mai important din viaţă, şi-a vândut toată mobila ca să-şi plătească croitoreasa. Nu mică i-a fost surpriza însă să vadă că din ziua nunţii, logodnicul dispăruse. Acesta a declarat mai târziu că n'a avut niciodată intenţia de a se căsători cu d-şara Sidonia. Lucru normal. Tânăra logodnică s'ar fi consolat dacă ea n'ar fi făcut, pentru nunta ei, cheltueli atât de considerabile. In consecinţă, l-a acţionat pe fostul logodnic în judecată, cerând să-i restitue suma cheltuită, însă tribunalul a apreciat că o rochie de nuntă, atât de scumpă, ca acea comandată de d-şoara Sidonia, nu era indispensabilă şi a condamnat pe logodnicul dezertor să despăgubească pe d-şoara Sidonia, numai cu cheltuelile făcute cu imprimarea invitaţiilor.

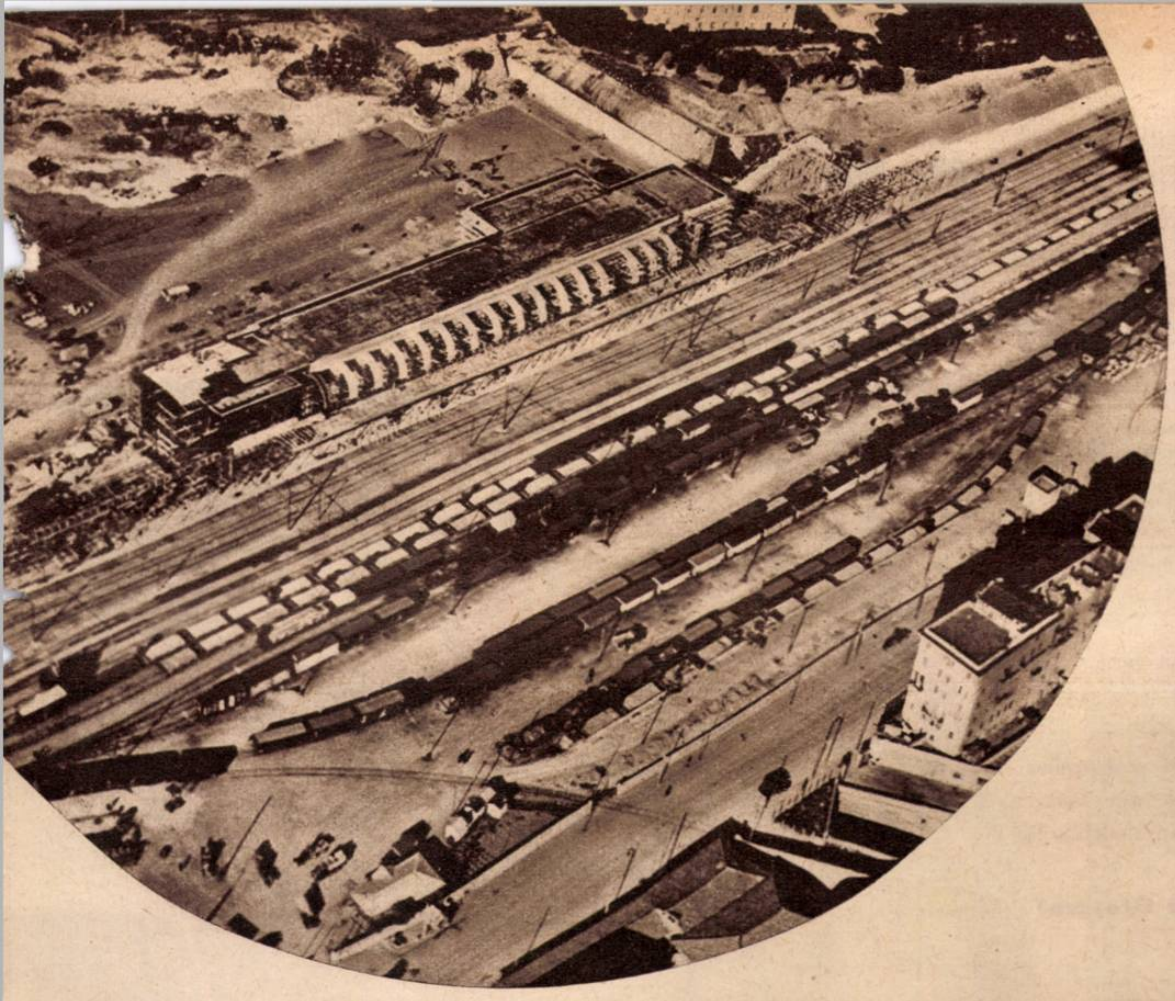

NOUA GARĂ PENTRU VIZITA LUI ADOLF HITLER

Vechea și, pentru mulți locuitori din Roma, necunoscuta gară Ostiense a fost complet refăcută, în ultimele luni. In această stație va coborî din tren Adolf Hitler, cu ocazia vizitei sale la Roma. Dela această gară duce o stradă nouă, spre centrul Romei. Publicăm o fotografie din avion a gării Ostiense și a unei părți din noua stradă.

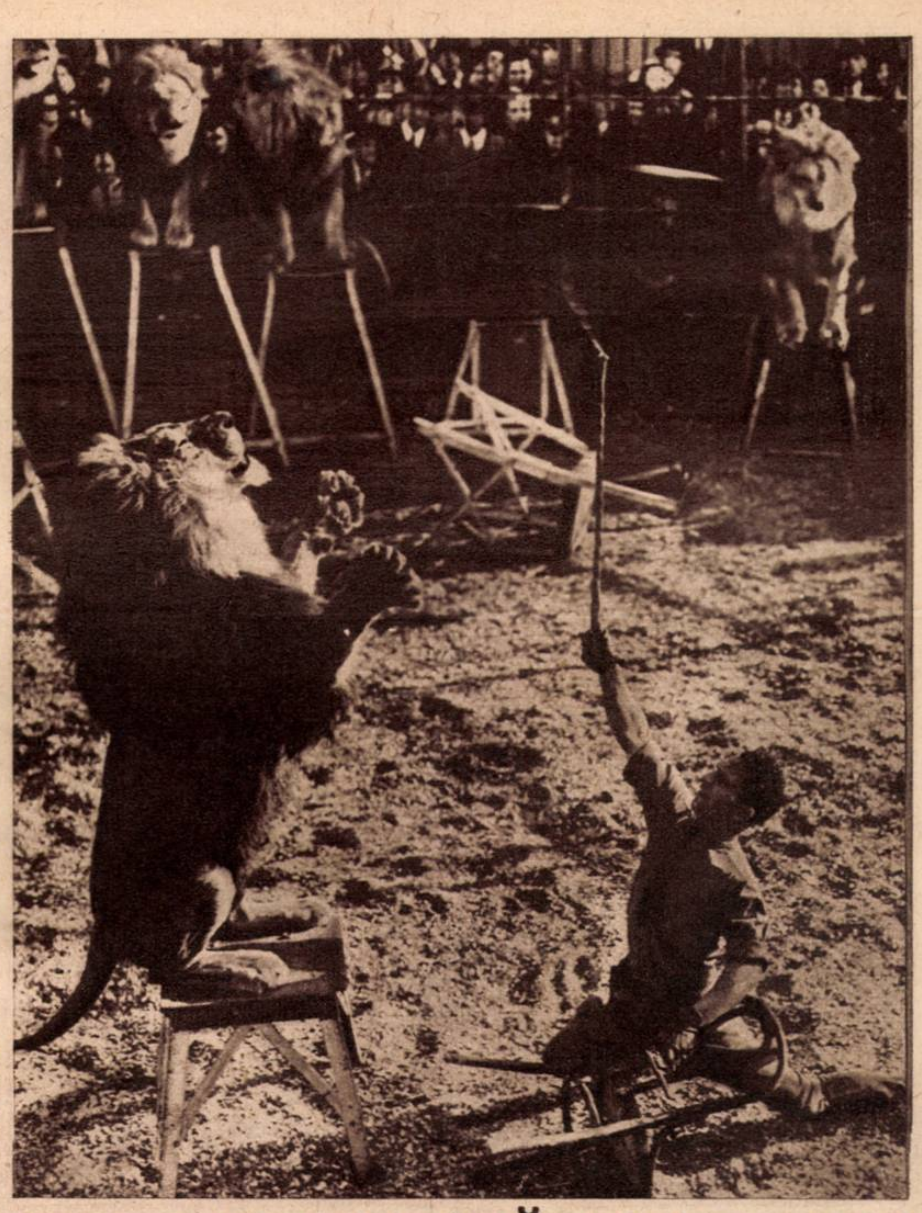

CUM SE DRESEAZĂ UN LEU!

Fotografia noastră înfățișează pe cunoscutul îmblânzitor american Clyde Beatty dresând un leu excepțional de docil, la Rochester, Indiana, U. S. A.

REGELE ZOGU AL ALBANIEI ŞI CELE TREI SURORI ALE SALE

Regele Zogu al Albaniei, care se va căsători în curând cu contesa ungară Geraldine Apponyi, înconjurat de cele trei surori ale sale (dela stânga) principesele Rukije, Majide și Senije, în camera sa de lucru. In fund, portretul reginei mame.

SULTANUL DIN MUSCAT ŞI OMAN VIZITEAZĂ UN SPITAL LONDONEZ, DE COPII

Sultanul Saiyid Said bin Taimur de Muscat și Oman, care a fost săptămânile trecute musafirul guvernului englez, a vizitat și Middlesex Hospital din Londra. In fotografia noastră, sultanul Saiyid Said bin Taimur, discutând cu o mică pacientă, a spitalului Middlesex.

BISERICA „TREI IERARH

BISERICA „TREI IERARHI", din Iași, zidită din peatră și marmură, în 1639, din grija și cheltuiala lui Vasile Lupu, e atât de măiestrit lucrată și bogat împodobită, încât din totdeauna a stârnit admirația.

Așa cum se înfățișează astăzi, ea nu mai are aproape nimic din ce-a fost. Nu numai vremea a surpat biserica, dar a avut de îndurat cutremure și dușmănia oamenilor. In veacul al 18-lea a fost arsă de Turci. Arhitectul francez Lecomte du Noüy a restaurat-o, în timpul domniei Regelui Carol I, cu oarecare libertate, dar cu o admirabilă pricepere artistică.

Biserica era clădită în curtea domnească, iar la poarta de intrare străjuia un turn, care slujia de clopotniță. Acesta a dăinuit până la refacerea bisericii. Astăzi, din tot ce-a fost, n'au mai rămas decât ruinele palatului domnesc.

Biserica „Trei Ierarhi" — sau Trisfetitele, cum i se spunea odată și i se mai spune în popor — poate fi considerată drept cea mai frumoasă așezare religioasă din Europa, prin armonia plină de fantezie și originalitatea cu care întrebuințează elementele stilurilor cele mai diferite.

(Fotografii Grosaru)

1. **Vas istoric din vremea domniei lui Vasile Lupu, în palatul care astăzi nu mai e decât o ruină.**
2. **Vechiul palat al Domnitorului Vasile Lupu, în curtea bisericii „Trei Ierarhi" din Iași.**
3. **Biserica Trei Ierarhi din Iași.**
4. **Ușa grea a bisericii e lucrată în întregime din oțel.**

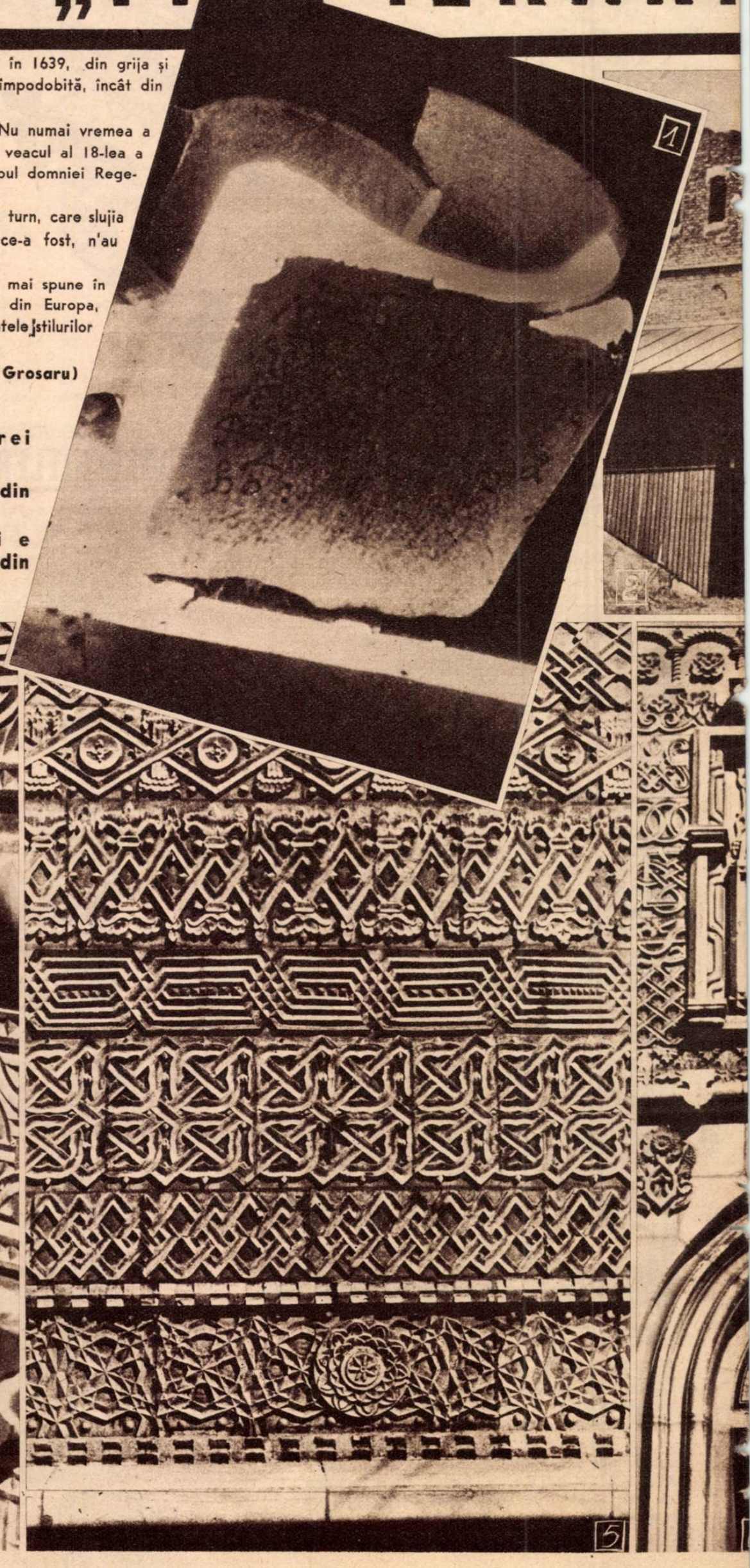

...II" DIN IAȘI

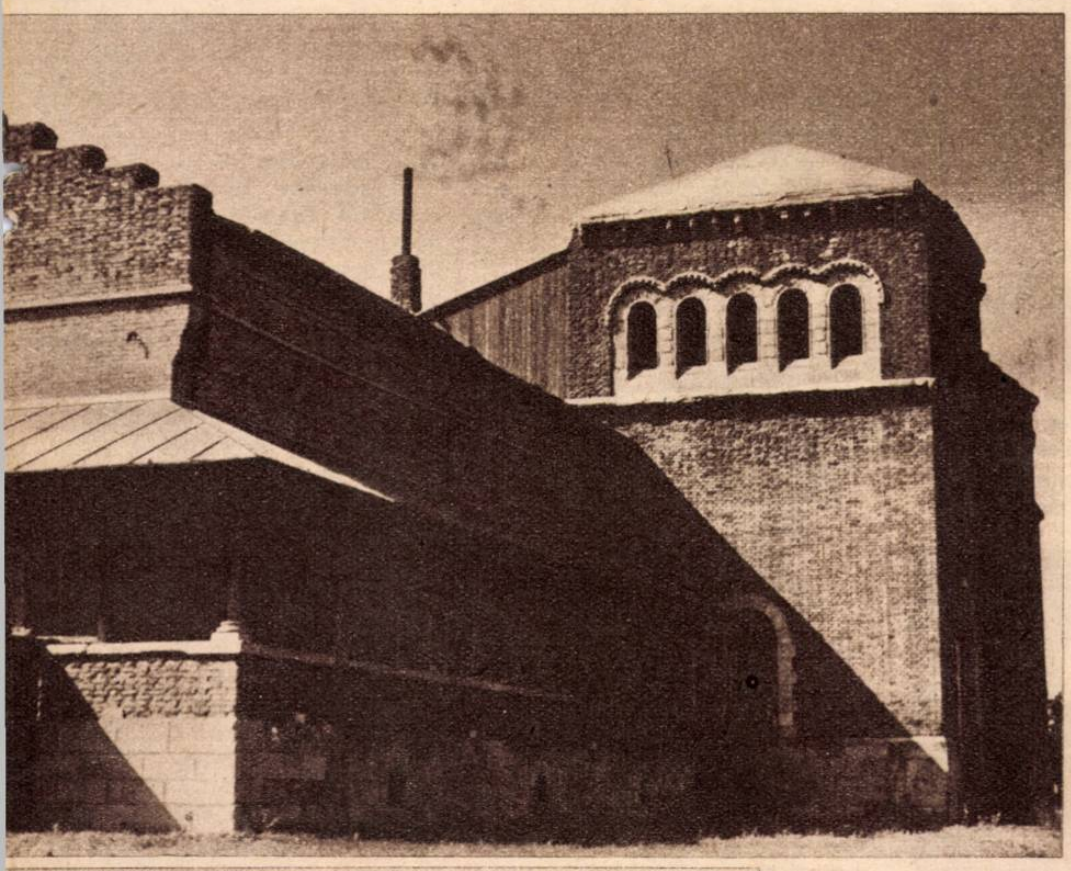

5. Ca o dantelă din peatră, așa apare exteriorul bisericii.

6. Lucrată cu multă migală, biserica e frumos împodobită.

7. Aceste pietre sunt tot ce-a mai rămas din palatul lui Vasile Lupu.

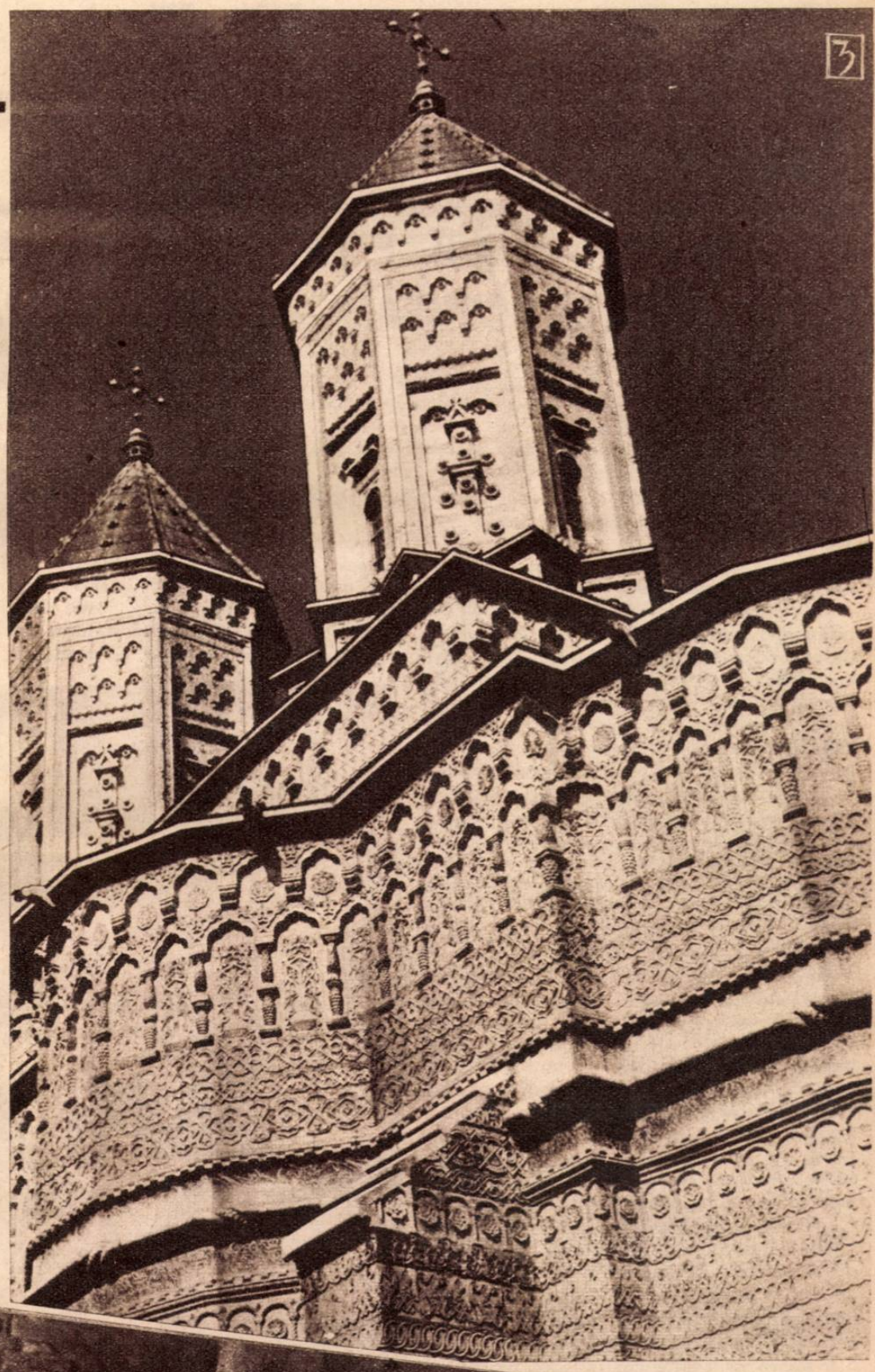

CIUDĂŢENII ŞI CONTRASTE

CE E SCUMP LA NOI, E EFTIN IN ALTĂ ŢARĂ. — DE CE E VIAŢA SCUMPĂ. — CARE E SCĂPAREA?

NU de mult, m'am întâlnit cu un prieten şi am pornit amândoi să facem o plimbare prin oraş. Ne-am oprit pe la vitrine şi am privit feluritele obiecte expuse. Am rămas locului şi în faţa unei vitrine, cu poşete pentru doamne. — Cât o fi costând poşeta asta? m'a întrebat prietenul. La răspunsul meu că poate să coste vreo mie de lei şi că există şi poşete care costă de trei ori atâta, el mi-a răspuns uimit că, cu suma asta se pot cumpăra, în Brazilia, mai mult de o sută de şopârle. Acesta a fost punctul de pleçare al unei convorbiri foarte interesante, mai ales că prietenul meu cunoştea bine chestiunea.

Multe lucruri, care pentru noi sunt adevărate trufandale, brazilienii şi le pot îngădui din belşug. In schimb sunt multe obiecte pe care noi le întrebuinţăm zilnic, fiind foate ieftine, şi care în alte ţări nu se pot cumpăra decât cu bani mulţi. La noi o pereche de pantofi de damă costă aproape tot atât, cât costă în Elveţia pingelitul. Pielea acolo, se aduce din ţări străine, unde încălţămintea este totuşi mai scumpă decât la noi. Cu toate că lumea a devenit foarte mică, datorită posibilităţilor atât de repezi de transport şi de circulaţie, există mari deosebiri în preţurile şi standardul de viaţă al locuitorilor diferitelor ţări. In Orientul îndepărtat, munca omenească este atât de ieftină, încât maşinile nu o pot concura, cu nici un chip. Nici maşinile cele mai mari nu se pot pune la întrecere, în privinţa preţului muncii, cu ieftinătatea braţelor de muncă ale Chinezilor. Şi numai la o depărtare de câteva mii de kilometri, în Statele-Unite, munca omenească este atât de scumpă, încât ea a fost înlocuită printr'o serie întreagă de aparate şi maşini.

Numai în America de Nord, a putut să se răspândească o maşină, pusă în mişcare de un motor electric, care îndeplineşte tot felul de treburi casnice: râşneşte cafeaua, toacă carnea, frământă aluatul, curăţă cuţitele etc. Numai în America s'a putut inventa un automat care fabrică, fără nici un ajutor omenesc, clătite umplute cu marmeladă şi pe care le vinde patru la un sfert de dolar.

Pe lume există încă multe ciudăţenii şi contraste. Pe când în China, ţară cu 450 milioane de locuitori, nu există decât câteva mii de automobile, în majoritate proprietatea străinilor şi armatei, Statele-Unite, cu 120 de milioane de locuitori, au peste 20 de milioane de automobile. Mandarinul bogat mai este şi azi purtat de oameni, în acele trăsurele de lemn, numite ricşa. In California însă, aproape toţi lucrătorii îşi au automobile proprii.

S'ar părea că aceste contraste se găsesc numai în colţurile cele mai îndepărtate ale lumii. Dar oare în timpurile de astăzi mai există noţiunea de depărtare? Mărul şi para, pe care noi le privim ca o hrană firească, devin pentru Eschimoşi un lucru rar şi o adevărată delicateţă. Mărgelele eftine, pe care la noi şi le poate procura orice om, sunt un dar preţios, pentru negresa din Sudan.

Am putea înmulţi aceste exemple la nesfârşit. Nu trebue însă să mergem aşa departe. Găsim ciudăţenii destule şi pe continentul nostru. Se ştie că Elveţia produce cea mai bună ciocolată, pe care o trimite în toate ţările din lume. Zahărul din care se fabrică, e adus din Cehoslovacia şi cu toate acestea, în Cehoslovacia, zahărul e mai scump decât în Elveţia. Pricina este că în republica vecină zahărul e impus cu o taxă mare de consumaţie, la care statul renunţă, ca să poată exporta marfa. Lucrul acesta este obişnuit în toate statele şi când ţi-l explică un specialist, ajungi la concluzia că nici nu se poate altfel. Astfel lemnul finlandez este mai eftin în Anglia decât în ţara de unde provine. Finlanda are nevoie de devize în aur şi nu le poate căpăta, decât vânzând lemnul în Anglia. Cum Finlanda are foarte puţine produse pentru export, în afară de lemnul de care vorbirăm, ea trebue, cu orice preţ, să-l vândă în străinătate, pentru ca de acolo să aducă mărfurile de care are nevoie populaţia ei.

Benzina noastră e mai eftină în Grecia sau în Egipt, din aceleaşi motive.

Totul ar fi mult mai simplu şi deosebirile de preţuri ar fi mai mici, dacă n'am trăi, în timpul unui adevărat război economic. Toate statele nu admit decât importul unei anumite cantităţi de mărfuri; peste tot se plătesc taxe vamale, iar marfa nu se scumpeşte numai din pricina cheltuelilor de transport, ci şi prin tot felul de asigurări şi compensări. Pe vremea când în Marea Mediterană începuseră să manevreze acele necunoscute submarine, care făceau nesigură navigaţia, toate societăţile de asigurare şi-au mărit primele pentru mărfurile transportate pe această mare. Acelaşi lucru s'a petrecut şi cu prilejul războiului din Abisinia, iar acum este vorba ca primele de asigurare să fie sporite şi pentru mărfurile trimise în Extremul Orient.

Un automat de bere la Berlin.

■

Cu banii cu care cumpărăm la noi o pereche de pantofi, în Elveţia abia poţi pune pingele.

■

Vitrine de sărbători.

La noi mărgelele nu au prea mare valoare. Pentru negrese ele sunt însă foarte preţioase. Mai preţioase, decât cea mai scumpă blană.

■

Compensaţiile sunt altă pricină a scumpirii mărfurilor. Prin compensaţii se înţelege anume un schimb de mărfuri, care câte odată devine foarte complicat. Dela noi se exportă, de pildă, în străinătate porci, pentru care se importă sticlă. Sticla se vinde apoi, ca să se ia sârmă care iarăşi se vinde, ca la urma urmei, să se importe aparate fotografice. Această formă de schimb este de când lumea, dar acum a fost introdusă în comerţul modern. Dacă le priveşti superficial, lucrurile par romantice. Cu toate acestea nu este aşa. Dimpotrivă, ar trebui să ne fie necaz, când ne gândim că, cu toţii am putea trăi mai bine, dacă toată lumea ar dori-o. Căci articolele de primă necesitate se scumpesc, fie prin taxe vamale mai urcate, sau taxe pe consumaţie, fie din pricina prohibiţiilor de devize, sau compensaţiilor. Trebue însă să ne dăm totdeauna seama că prin aceasta plătim echivalentul spaimei de război, sau cheltuelile războiului economic. Până ce într'o zi, popoarele vor reuşi să-şi organizeze mai bine relaţiile comerciale, prin producţie şi cerere şi atunci vor putea duce o viaţă mai liniştită şi mai bună. Iar brazilianul va putea căpăta mărfuri ieftine din Europa şi europenii vor avea cafeaua bună a brazilienilor, pe un preţ de nimic.

IMAGINI DIN LUMEA FILMULUI

ANITA LOUISE

Frumoasa vedetă a studiourilor Warner, într'o drăgălașe atitudine.

AU FOST ALESE PENTRU FILM

Trei drăgălașe fete din Hollywood, dansând de bucurie, după ce au semnat un contract pentru film, cu una din cele mai importante case.

„CETATEA TĂCERII"

Annabella într'o impresionantă scenă din grandiosul film „Cetatea Tăcerii". (La citadelle du silence).

PRĂBUŞIREA UNUI IMPERIU

După catastrofa Impărăției Habsburgice, martorii diferitelor evenimente dela Curtea vieneză, își povestesc amintirile lor despre Impăratul Franz Iosef și Impărăteasa Elisabeta, ultimii suverani din vremurile de strălucire

Telegramele vestesc că cel din urmă vlăstar al casei imperiale de Austria, frumosul prinț Otto de Hasburg, făcând apel la puterile străine, ca să-l ajute să salveze Austria, *a fost dat în judecată, ca „trădător de neam şi țară".*
E un trist epilog, la care nici membrii familiei imperiale — şi poate chiar nici unul dintre supuşi — nu s'ar fi gândit, acum un sfert de veac, când puterea Habsburgilor era în toată strălucirea ei.
In articolele noastre de până acum, am destăinuit multe din tainele Hofburgului din Viena şi ale castelului Schönbrunn, devenit istoric şi prin faptul că a găzduit pe Napoleon cel Mare. Incepusem a descrie o călătorie, pe care, pe la mijlocul veacului trecut, tânăra pereche imperială, Franz Iosef şi Elisabeta, o făcuseră la Veneția. Credem că cititorii noştri vor citi cu interes amănunte asupra acestei vizite din provincia italiană, pe atunci în stăpânirea Habsburgilor.

ÎNTR'O seară, în timpul unei reprezentații, ce se dă la teatrul Fenice, din Veneția, un tânăr gentilom italian, mişcat de frumusețea Elisabetei, reuşi să-i fie prezentat. Prefăcându-se că-i vorbeşte despre piesă, cu un aer degajat, îi atrase luarea aminte asupra unui complot. care se urzia împotriva vieții ei.
— *Majestatea Voastră ar face bine să se ferească...*
Imi pare foarte rău că trebue să aduc asemenea veşti. Dar vă atrag atenția că se complotează asupra vieții Impăratului.
„Oameni hotărîți aşteaptă la uşi, fiind gata să aresteze pe împărat şi chiar pe împărăteasă, la ieşirea din teatru.
„Conjurații au pus stăpânire pe fortul Sant-Secondo, de lângă oraş. Intenționează să vă conducă acolo, rămânând ca Majestatea Sa Impăratul Franz Iosef să aleagă între liberarea Lombardiei şi a Veneției, sau explozia fortului".
Tânăra Impărăteasă fu foarte impresionată de cele auzite.
Perechea imperială a fost nevoită să părăsească teatrul, sub ocrotirea unei puternice gărzi de polițişti.
Planurile conspiratorilor fură dejucate.

UN BLESTEM APASĂ ASUPRA HABSBURGILOR

In apartamentele lor, Elisabeta şi Impăratu discutară cu aprindere, până târziu noaptea, despre cele ce erau să se întâmple, şi despre situația din provincia italiană. Tânăra suverană nu înțelegea cum este posibil ca să se petreacă asemenea lucruri.
— *Franz, e o situație grozavă! Cum de poți răbda atâtea nedreptăți?*

Otto de Habsburg

Fațada Palatului Imperial din Viena

Impărăteasa Elisabeta a Austriei

Ce ai de gând să faci ca să-ți mulțumeşti supuşii?
— *Ce ştii tu, scumpa mea copilă! „Imprejurările sunt de aşa natură încât este foarte greu de luat o hotărîre. Să lăsăm grija asta preceputilor oameni politici ai Impărăției. Ei vor găsi o soluție...*
Sissi izbucni în plâns.
—*Mi s'a spus că oamenii depe acești meleaguri sunt biciuiți şi torturați, ca să mărturisească ceeace le convine anumitor magistrați şi instructori. Aceştia spun că apără prestigiul Suveranului, dar fac contrariul! Va rămâne o pată îngrozitoare pentru renumele tău, pe care istoria o va transmite în cursul veacului.*
Franz Iosef fu mirat de maturitatea, cu care tânăra soție apăra ideile liberale. Totuşi spera că sunt simple capricii. Incercă s'o liniştească, recurgând la duioşii, obişnuite între tinerii soți. Dar împărăteasa vorbi cu hotărîre mai departe:
— *Trebue să le arăți numai decât îndurarea ta! Trebue să le dovedeşti că eşti drept şi milos! Trebue să fii om. Să înțelegi suferințele şi aspirațiile altora!* — repeta ea într'una.
Până a doua zi bătălia fu câştigată.
Oraşul Brescia fu scutit de-a mai plăti dobânzile întârziate, pentru un împrumut forțat.
Prizonierii politici din Padua, Roviga şi Vicenția fură puşi în libertate. Refugiații, acuzați de înaltă trădare, fură scoşi din temniță.
In numele Elisabetei, Franz Iosef împărți sume mari de bani săracilor.
Impărăteasa cea de 18 ani începuse să câştige sufletele Italienilor entuziaşti şi demonstrativi. La Veneția, poporul se extazia, numind-o *„Inger, zămislit din marmură cea mai nobilă de Carrara"*.
Ştiuse să ridice blestemul, care apăsa asupra Habsburgilor.

CUCERITOAREA DE SUFLETE

Tinerii suverani dădură nişte serbări minunate, cari încântară pe venețieni, amici ai plăcerilor.
Peste câteva zile, erau la Milano. Renumele de *„înger binefăcător"* al Elisabetei, pătrunsese şi în oraşul acesta. Li se făcu o primire entuziastă.

Impărăteasa muribundă este transportată la Hotelul Beau-Rivage.

Franz Iosef era încântat de *„succesul lui“*.
El chemă la sine pe miniştrii Bach, Bruch, Boul, Grüne şi un număr oarecare de ofiţeri ai imperiului. Contele Grüne, spionul Sofiei, mama împăratului, se grăbise să înştiinţeze Hofburgul, că Suveranul, înrâurit de Elisabeta, face Italienilor concesii nebuneşti.
Totuşi, toate intrigile nu folosiră la nimic.
Când Suveranii se întoarseră la Viena, vechiul regim, care domnise în Lombardia şi Veneţia, trecuse în domeniul amintirilor.
Averile confiscate fură înapoiate; dezertorii din armată fură îngăduiţi să se întoarcă la vetrele lor. Iar în locul lui Radetzky, partizan al teroarei şi brutalităţilor, Franz Iosef numi ca guvernator pe fratele său, arhiducele Maximilian, un om blând şi drept, înţelegător al suferinţelor omeneşti. Deşi nu avea decât 24 de ani, totuşi Maximilian Ferdinand îşi dădea seama că năzuinţele poporului, din provincia italiană nu puteau fi înăbuşite, cu mijloacele sălbatice de până acum.
Această numire fu făcută tot sub imboldul Elisabetei şi împotriva dorinţei mamei Impăratului.
Elisabeta, canalizând autoritatea lui Franz Iosef, făcuse bine nu numai poporului italienesc; ea aduse un serviciu, mult mai nepreţuit, Imperiului austriac.

SOFIA FACE MEREU INTRIGI

Incăodată. zidurile cenuşii ale Hofburgului închiseră pe Elisabeta, împreună cu o soacră rău voitoare, care o urmăria din culise.
Era mereu spionată.
Insărcinată pentru a doua oară, în luni înaintate, nu mai putea nici să călărească, nici să se plimbe singură.
Citia mult. Autorii ei favoriţi erau: Gautier, Dumas, Georges Sand, Musset, Byron şi Heine. Dar cel mai iubit era cel din urmă, cu care avea cea mai mare afinitate sufletească.
In vremea asta, Sofia şi întreaga împărăţie aştepta să se nască „Moştenitorul Tronului“... Se aştepta acum un băiat, în urma fetei, primul copil imperial adus la viaţă.
Intr'o noapte înăbuşitoare de Iunie, după ceasuri lungi de suferinţă, Elisabeta dădu naştere... celei de-a doua fiice.
Mare desiluzie!
— *Desigur, Elisabeto, noi aşteptam un băiat...* începu să suspine Sofia, apropiindu-se de patul celei care abia scăpase de chinurile grozave.
— *Mă simt foarte obosită. N'ai să-mi iei în nume de rău că vreau să dorm puţintel...* — răspunse Elisabeta, cu voce slabă.
Din voinţa Impăratului şi susţinută de întreaga curte, Sofia conducea creşterea copiilor. Toată Impărăţia trecuse de partea ei şi se ridicase ca un zid de piatră, împotriva Elisabetei.
Impărăteasa ceruse să-şi vadă mai des copiii; dar şi această dorinţă îi fu respinsă.
Tânăra împărătească căuta să evadeze cât mai des dela Hofburg, spre a scăpa de tirania soacrei ei. Orice călătorie era pentru dânsa o salvare.
Plecând într'un rând, cu împăratul la Budapesta, această vizită fu întreruptă de o veste tragică.
Murise mica Sofia.

Castelul Schönbrunn la Viena

IAR LA CĂMIN

La întoarcere, cea dintâi care o întâmpină în prag fu soacră-sa.
— *„Căsătoria voastră e blestemată de Dumnezeu!“* — strigă ea pe un ton disperat — *„Franz, ai ţinut să te căsătoreşti împotriva voinţei mamei tale şi tu Elisabeto, ai nesocotit îndatoririle tale religioase!“*
Se folosi de acest prilej, ca să-şi verse tot veninul asupra nurorii ei, care, zicea ea, l-a supărat pe bunul Dumnezeu, prin necredinţa şi dispreţul ei, faţă de îndatoririle ei împărăteşti.
Ii aruncă în faţă până şi gustul ei nelegiuit, pentru alegerea cărţilor: Byron şi Heine!
In timp ce Franz Iosef primia condoleanţele numeroşilor vizitatori, împărăteasa părea împietrită. La înmormântare, apăru voalată şi se furişă îndată la Hofburg.
Expresia cea vioaie, care-i luminase odinioară ochii ei frumoşi, se schimbase acum într'o strălucire întunecată. Căuta singurătatea.
Intâlnirea oricui o făcea să grăbească paşii, în altă direcţie. Era începutul mersului nervos şi sacadat, care avea s'o caracterizeze mai târziu.
Elisabeta îşi găsise un refugiu în dragostea ei de natură şi în călărie. Renumitele grajduri spaniole, dela Hofburg deveniră locul favorit de recreaţie al Elisabetei.
Trecuse mai bine de un an şi Elisabeta era mereu cruţată de o nouă sarcină. Avusese prilejul să-şi refacă sănătatea.
In vremea asta, Sofia făcea intrigi din umbră.
— *Dece Franz nu ar lua pildă dela marele Napoleon* — spunea ea miniştrilor — *care ştiţi ce a făcut într'un caz asemănător...*
„Dece n'ar face şi Franz Iosef la fel? Ea naşte numai fete... Ar trebui urmat exemplul lui Napoleon. N'a părăsit-o el oare pe Iosefina — cum era şi de datoria lui s'o facă — pentru că nu fusese în stare, să-i dăruească un moştenitor?“
Tot pe atunci, Sofia strecură în camera Elisabetei un craniu, sub care pusese un pamflet, redactat pe vremuri, la adresa nefericitei regine Maria Antoaneta:
„Dacă regina nu naşte fii, rămâne pur şi simplu o străină pentru stat şi încă una primejdioasă. Căci rolul ei nu este de a se amesteca în politică“.
In toiul acestor intrigi, se anunţă totuşi, că Elisabeta era iarăşi gravidă. In ziua, în care tânăra împărătească îşi dădu seama de acest adevăr, un curcubeu se arătase pe cer. Era un semn bun! Desigur că de astă dată va naşte un băiat!
Palatul dela Schönbrunn, acest monument uriaş, de o eleganţă simetrică, care încânta curtea austriacă, i se părea Elisabetei o închisoare. O atrăgea mai mult simplicitatea naturală a *Luxemburgului*.
Se stabili acolo ca să nască.
Era măritată de patru ani şi aştepta al treilea copil.

FEMEI UŞOARE LA CURTE

In vremea asta, Franz Iosef recăzuse cu totul sub stăpânirea Sofiei.
Avându-se în vedere că împărăteasa era însărcinată, s'a crezut că este foarte natural ca la curtea din Viena să fie adusă o societate de femei uşurele. Ideia fususe dată chiar de către Sofia. In vremea asta, Impărăteasa se retrăsese la Luxemburg. O atrăgea acolo simplicitatea naturii, mult mai liniştitoare de cât viaţa artificială şi searbădă dela Curte.
Intr'o zi călduroasă, a lunei August, din anul 1858, vechiul palat galben cu stoluri verzi, fu teatrul unor scene de aşteptare înfrigurată.
Sosise ziua cea mare.
Un grup de ajutoare zeloase se adunaseră în jurul patului împărătesei: bătrânul doctor Baldensperger. în redingotă, având un şir de decoraţii pe piept, un tânăr intern, cu halat alb şi nişte infirmiere cu uniformele lor.
Pe pat, în văzul tuturor, era culcată tânăra împărătească, care deabia împlinise 20 de ani, cu faţa trasă slăbită de suferinţă.
Alteţa Sa imperială şi regală arhiducele Rainer — un moşneag care asuda, în uniforma lui — sosise încă de dimineaţă, în aşteptarea evenimentului. în calitatea sa de prim ministru.
Din timp în timp, îndreptându-şi cu îngrijire monoclul, se uita la împărătească prin aşa întredeschisă.
De câteva ceasuri, era cuprinsă de chinurile naşterii.
Moşneagul, găsind aşteptarea foarte obositoare, spuse Sofiei că el trebue să doarmă puţintel.
La fel făcură şi alţi câţiva dregători înalţi, cari purtau uniforme superbe. Mai rămaseră de veghe câteva nobile doamne, în rochii împopoţonate.
La un moment dat, doctorul Baldensperger veni să anunţe naşterea... *moştenitorului!*
Ştirea fu primită cu o furtună de exclamaţii şi de felicitări reciproce. Tunurile bubuiră în întreaga împărăţie, vestind sosirea pe lume a mult aşteptatului moştenitor al tronului împărătesc.

Continuare în pag. 30

LANSAREA UNUI NOU VAS DE RĂSBOIU JUGOSLAV!

Săptămâna trecută a fost lansat vasul jugoslav de războiu „Zagreb", în localitatea Split, în prezența primului ministru și a celorlalți membri ai guvernului jugoslav. Au asistat și membrii corpului diplomatic, printre cari citâm pe ambasadorii Franței și Angliei la Belgrad. In fotografie, vasul de războiu „Zagreb", intrând în apă, după ceremonia sfințirii.

UN CICLON A DISTRUS O ȘCOALĂ: NICI UN COPIL N'A FOST RĂNIT!

Cu ocazia unui puternic ciclon, care a bântuit în Columbia, Statele Unite, au fost grav avariate 50 de clădiri, cu care ocazie și-au pierdut viața 6 persoane. Și localul școalei a căzut pradă furiosului ciclon; din fericire, cu toate că în interior se aflau mai multe sute de copii, nici unul dintre ei n'a fost rănit. Fotografia noastră înfățișează școala complet distrusă de ciclon, în Columbia (U. S. A.)

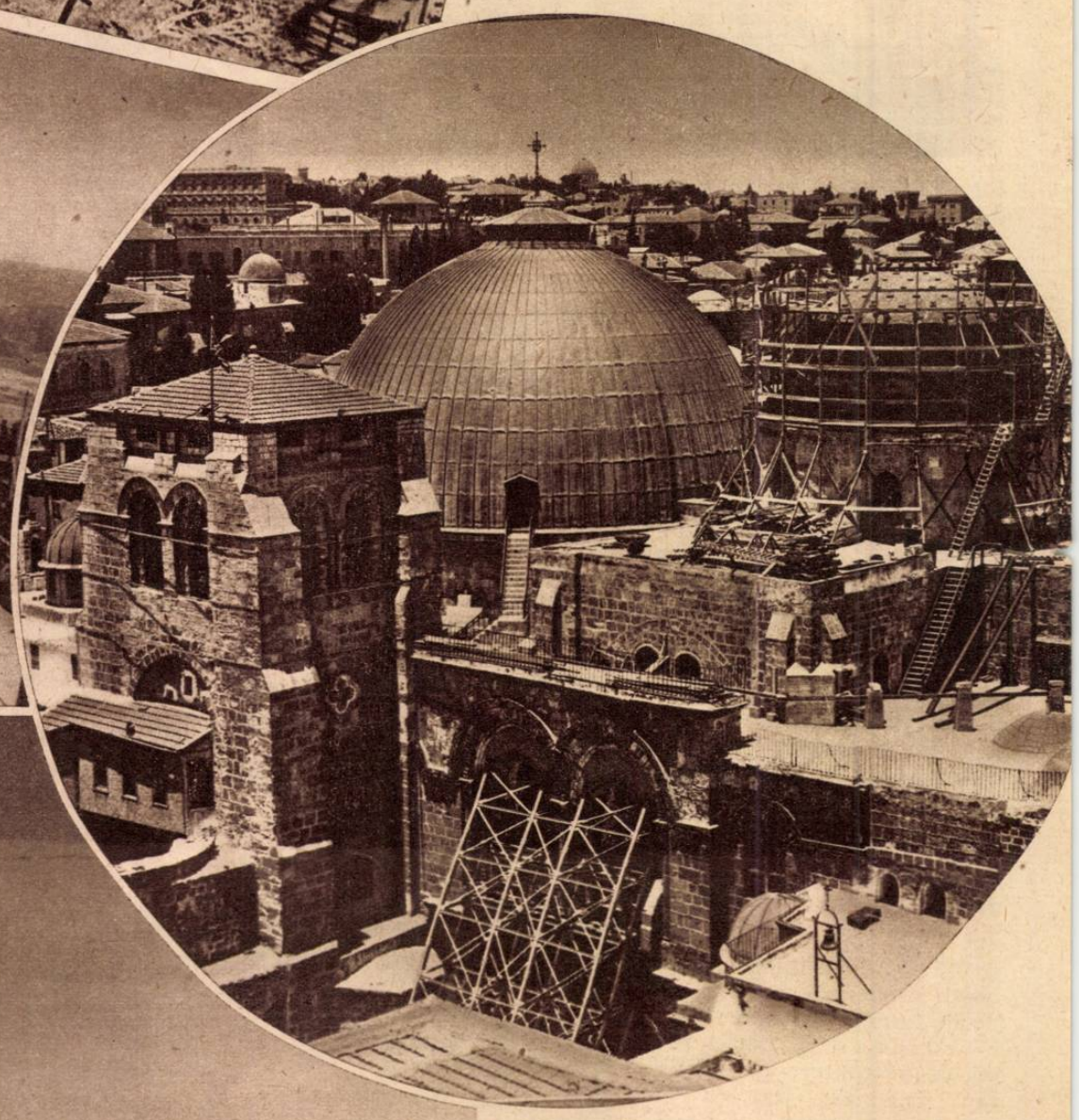

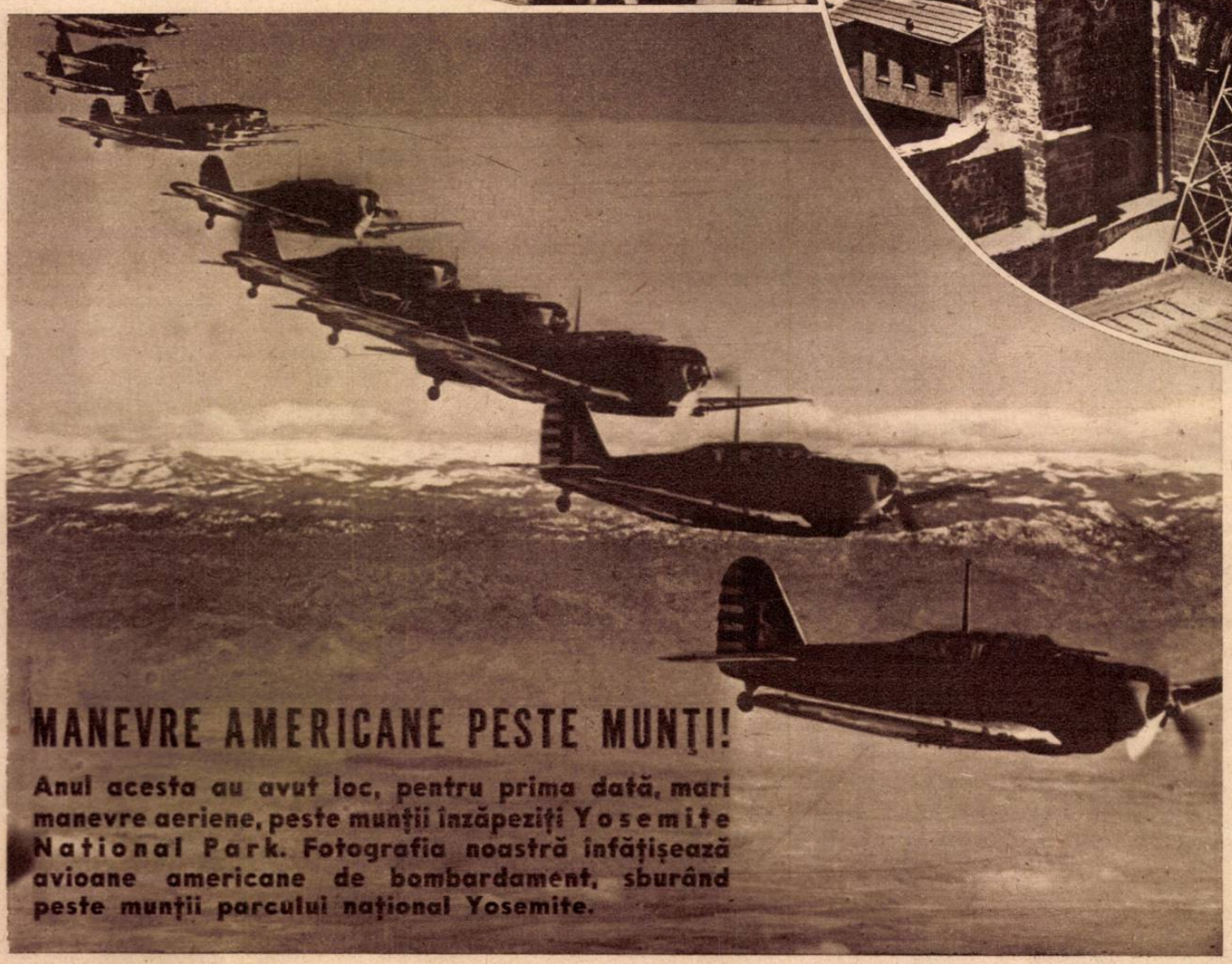

MANEVRE AMERICANE PESTE MUNȚI!

Anul acesta au avut loc, pentru prima dată, mari manevre aeriene, peste munții înzăpeziți Yosemite National Park. Fotografia noastră înfățișează avioane americane de bombardament, sburând peste munții parcului național Yosemite.

Biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim a fost închisă, căci sunt temeri că se poate prăbuși

Biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim s'a închis acum, înainte de Paști, când deobiceiu mii de pelerini veniau să se închine, în orașul sfânt al creștinismului. Din pricina unui ușor cutremur de pământ, în 1937, străvechea biserică și mai ales cupola ei, sunt pe cale de a se prăbuși și va putea să fie redeschisă numai după mari și grele lucrări de restaurare.

In fotografia noastră, sfânta biserică a Mormântului din Ierusalim.

BĂRCI CU PÂNZE, IN PUSTIU!

Ofițerii corpului aviatic din Ismailia, Egipt, și-au deschis un club al „Yachturilor de nisip". Din anumite părți ale avioanelor își construesc bărci cu pânze, pe roate și, cu ajutorul lor, organizează adevărate regate, pe întinsul de nisip. In fotografia noastră, întâlnirea unei vechi și unei noui „corăbii a deșertului".

„BABY" SE PLIMBĂ CU CĂRUCIORUL, IN BARCĂ!

Infățișăm aci invenția unui genovez, constând dintr'o platformă ce plutește pe colace de salvare pentru cărucioarele de copii, care pot fi astfel remorcate de bărci.

CURS DE MAȘINĂ DE SCRIS LA MALUL MĂRII...

Iată-l pe Albert Tangora, de trei ori campion mondial al mașinei de scris, predând lecții unor drăgălașe sirene pe plaja californiană, Veneția.

CUM IMI PASTREZ TINEREŢEA

Interview cu George Arliss, Henry Ford, Greta Garbo și Eleanor Glynn

V'AŢI întrebat vreodată ce fac marii industriași, cari ajunși la vârsta de 70 de ani, se bucură de vigoarea unui bărbat de 30? Sau cum de-și păstrează unele actrițe, de mult trecute de epoca adolescenței, o aparență atât de tinerească?

Astăzi întrebările dv. vor avea un răspuns, din partea a patru figuri celebre, alese din cele mai importante ramuri ale vieții moderne.

AJUTAȚI NATURA ȘI VEȚI RĂMÂNEA TINERI

— spune marele actor George Arliss.

După *George Arliss*, nu importă cât trăești, ci cum trăești.

„Imi conserv atât de bine sănătatea", spune el, *„încât n'am fost decât de două ori bolnav, în toată cariera mea, începută acum 45 de ani la „Elephant and Castle Theatre", din Londra.*

„Vreți să știți care este secretul tinereței mele prelungite? Ei bine, aflați că sănătatea te menține tânăr. Am avut întotdeauna o viață regulată; căci contrar credințelor publicului, toți actorii, cari iau teatrul în serios, duc un traiu cumpătat. Mi-am făcut o regulă din a umbla zilnic câte 4 mile și uneori chiar mai mult și nu aștept să fiu arhiobosit, pentru a lăsa lucrul.

„Unii oameni — adică cei mai mulți, — se agită și sunt atât de îngrijorați că nu vor termina, ceeace au început, la timp, încât lucrează până la extenuare, uitând că trupul omenesc este fragil și că orice abuz se plătește scump mai târziu.

„Ei nu iau în seamă avertismentele pe cari organismul prea încercat li le dă. Dacă sunt surmenați, iau stupefiante, ca să poată dormi, fără a se gândi că acestea nu pot fi decât vătămătoare, agravându-le durerile de cap; singurul leac este să se retragă, pentru un timp, din activitate și că a te lăsa frământat de griji, înseamnă o risipă zadarnică de timp și de energie".

Măsurile pe cari le ia actorul pentru a se menține în formă sunt următoarele:

In primul rând, are o hrană selecționată, din care s'a eliminat complet carnea. Doarme regulat după masă, 1-2 ore, dar spune că dacă nu ți-e somn, te poți totuși odihni foarte bine, stând întins în pat, cu o carte amuzantă.

CE SPUNE HENRY FORD

Marele industriaș e de părere că vârsta nu prezintă prea mare importanță. El spune că un om nu este bătrân, atâta vreme cât viața îl mai interesează și dorește să-și lărgească orizontul cunoștiințelor; că standardul tinereții îi marchează puterea de muncă și curajul. Iar pe de altă parte, omul care încetează a mai progresa, a îmbătrânit oricât de puțini la număr ar fi anii pe care-i are.

„Un tânăr devine bătrân din momentul în care se declară mulțumit de sine".

spune miliardarul.

„Eu cred că un om nu trebue să-și închipue niciodată că a realizat tot ce putea realiza, dacă vrea să rămână tânăr. Iar aceasta se aplică și acelora cari au intrat în toamna vieții".

Mai departe, industriașul susține că ceeace face ca oamenii să îmbătrânească foarte repede, după 50 de ani, este renunțarea. Și totuși, adevăratul și trainicul succes se ivește rareori într'o carieră, înainte de 40 de ani.

„Rareori face cineva o descoperire importantă, sau realizează o operă constructivă, despre care să se vorbească în toată lumea, înainte de 40 de ani. Iar dacă aceasta este regula, 50 de ani nu poate constitui vârsta prăbușirii.

„Oamenii trebue să înțeleagă, odată pentru totdeauna, că viața nu se sfârșește la 50 de ani; că după această vârstă ei trebue să continue a trăi și a munci. Acesta este secretul tinereții. Dar dacă ajuns la această epocă, individul se consideră în declin, nenorocirea e mare, căci el nu mai are curajul să meargă înainte, pierde interesul pentru viață și socoate că nu mai merită să facă nici un efort:

Părerea lui Ford este că spiritul influențează direct trupul și că te simți așa cum gândești. Atâta vreme cât un om se poate face util, în această lume, se va simți tânăr. Și este tânăr. Iar în momentul când își socoate rolul sfârșit, nu-i mai rămâne decât să se retragă.

George Arliss

MÂNCAȚI IGIENIC

— spune Greta Garbo.

MARE noroc că în țara mea natală se practică sporturile, pe o scară foarte întinsă, „declară celebra actriță, *„altfel am fi un popor de oameni suferinzi, căci, cu tot regretul, dar trebue s'o spun, regimul nostru alimentar este dintre cele mai nesănătoase. Abia când am venit la Hollywood am învățat să mănânc rațional și m'am convins că alimentația are un rol hotărîtor, în viață".*

In ziua când am interviewat-o, nu juca și nici nu era la studio. Am găsit-o la ea acasă, întinsă pe o sofa, în budoar. Greta e cu mult mai fascinantă, în viața reală, decât pe ecran. Are o figură foarte expresivă, iar zâmbetul ei ți se pare de două ori mai fermecător,

La sosirea ei în Stockholm Greta Garbo este asaltată în hallul hotelului, de ziariști

pentrucă i se zugrăvește foarte rar, pe chip. E foarte înaltă, măsurând 1.70 m. Păru-i auriu era pieptănat cu cărare la mijloc și tras după urechi.

Ceeace te frapează mai întâi la ea, este corpul, într'adevăr superb. De altfel, a și fost decretată ca actrița cea mai bine făcută din Hollywood.

„Unul dintre cele mai de neiertat păcate este supraalimentația", spune enigmatica vedetă, *„când ești îngreuiat de mâncare, nu poți avea iluzia tinereții.*

„Dimineața iau un pahar de suc de portocale, două felii de pâine prăjită cu unt și un pahar de lapte. La prânz mi se servește de obiceiu o salată verde, două felii de pâine integrală și un pahar de ceai. Seara, iau o masă substanțială. Dar carne nu mănânc decât de două ori pe săptămână și atunci în cantități foarte mici.

„Ce diferență de ceeace mâncam acasă! Acum îmi dau seama cât de greu ar fi să lucrezi atâtea, la rând, cu regimul alimentar al Suedezilor.

„Buna dispoziție e o altă știință, pe care am învățat-o la Hollywood", continuă ea. *„In primele luni, când am venit aci, auzeam cu uimire pe mare spunând copiilor: „Are you happy darling?"* (Ești fericit, drăguță). *Și așa trebue să fie. Dacă aș avea un copil, aș sacrifica totul, pentru a-i asigura fericirea.*

„Când ești bine dispus, ești tânăr, oricâți ani ar fi trecut peste tine. In Suedia, oamenii îmbătrânesc repede, pentru că acolo fericirea nu este socotită ca esențială, în viață.

STĂPÂNIȚI-VĂ

— ne sfătuește romanciera Eleanor Glynn.

Deși la vârsta bunicuțelor, scriitoarea aceasta are o înfățișare atât de tinerească, încât îți vine să crezi că s'a ținut pe urmele lui *Ponce de Leon* și a descoperit izvorul tinereții.

„Voi rămânea așa cum vezi, probabil până la 90 de ani, bineînțeles dacă am să trăesc atât de mult", a spus ea.

„Am avut și eu odată o figură îmbătrânită și ștearsă. Asta era după război. Suferiam și eu, laolaltă cu toată lumea. Dar pe urmă, m'am luat din scurt și mi-am spus: „La ce bun să mă usuc? O femeie bătrână și fără viață, numai plăcere nu poate face celor cari o înconjoară".

„In momentul acela, hotărîi să redeviu tânără".

Amănuntele întineririi sale sunt un mister. Scriitoarea ne-a dat să înțelegem că se află în mâinile unei puteri mistice, care o călăuzește. E în orice caz de mirare că la vârsta ei pielea de pe mâini nu s'a sbârcit, iar vinele nu s'au îngroșat.

„Oricine se poate menține tânăr, dacă observă cu sfințenie regulile higienei, în privința alimentației și-și stăpânește nervii.

„D-ta crezi că bolile cronice se ivesc într'un organism abia atunci când individul a intrat în toamna vieții? La epoca aceea, răul este doar descoperit, căci el exista cu mult înainte. Dar femeea care află la un moment dat că suferă de o boală cronică, crede că aceasta este ceva natural, venit cu vârsta.

„Ei bine, nu e deloc natural. O boală poate mocni ani de zile, până să se manifeste; iar momentul când se manifestă este tocmai acela în care bărbatul, sau femeia se vede nevoit să facă apel la rezervele de energie".

Eleanor Glynn ne sfătuește să trăim cât mai mult în soare și să cultivăm frumosul.

„Chiar și femeea, care, în tinerețea sa, n'a dat prea mare atenție frumuseții, mai are timp să ia măsuri și să întinerească", spune scriitoarea. *„Poți lupta oricând, cu succes, împotriva unor obiceiuri pernicioase".*

Dar ne sfătuește să nu ne facem prea mult de lucru cu fața, căci ne putem strica pielea.

INCREDEȚI-VĂ ÎN DENTISTUL Dv.

pentru a obține dinți albi și gingii sănătoase

Mii și mii de dentiști din lumea întreagă recomandă Kolynos datorită remarcabilelor sale însușiri de a îndepărta neplăcutele pete și a curăța dinții fără a ataca sau sgâria smaltul. Kolynos distruge germenii periculoși ai gurei, cari cauzează caria.

Incercați acest dentifriciu antiseptic-curățitor pe care dentistul vi-l recomandă spre mulțumirea dv. pentru ca să aveți o gură curată, sănătoasă, și dinți atractivi.

Kolynos este cel mai economic deoarece se întrebuințează numai jumătate din cantitatea unei paste obișnuite. — O jumătate centimetru pe o perie uscată e suficient.

Sporiți strălucirea zâmbetului Dv. prin KOLYNOS

Pentru mai multă economie-cumpărați tubul mare

KOLYNOS
CREMĂ DENTARĂ
Antiseptică

7H

Cine este practic, coase cu MĂTASE

Intrebuințați

mătasea de cusut Gütermann

pentru că ea este elastică, rezistentă și vopsită în culori garantate.

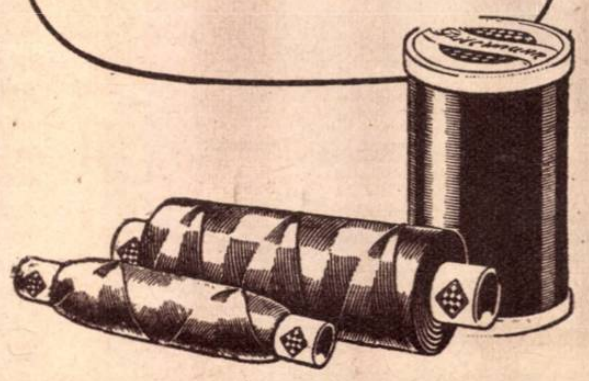

OBSERVAȚI MARCA FABRICII: TABLA DE ȘAH. LAVABILĂ IN APĂ CĂLDUȚĂ ȘI CU SĂPUN NEUTRU.

CABINET COSMETIC

Distrugerea definitivă a părului de prisos prin Diatermie după sistem Prof. Kromayer. Tratament contra căderei părului. Ingrijirea feței coșuri, riduri, neg- etc.) prin masage electrice și hormoni. - Informațiuni gratuitei Bulev. Elisabeta 3 A. Cons. 10-12, 4-6 și c u ore rețínute.

GRATIS! Cereți catalogul obiectelor distracții, păcăleli, curiozități, scamatorii. „SURPRIZA" Trinității 32 București

Asigurați-vă existența ! ! ! Timpul este bani ! Numai în patru săptămâni, absolut orice persoană — indiferent de etate, sex și cultură — poate învăța **Dactilografia—Corespondența comercială — Stenografia** și lucrări de birou obținând diploma la absolvire. Reușita absolut sigură. Inscrieri zilnic **„Școala Centrală"** strada Academiei 28. Cereți prospectul gratuit. Luna Aprilie cursuri noui.

Citiți :
„MAGAZINUL"

Viața mea

DE JOHN BARRYMORE

Deoarece într'o vreme — destul de depărtată, nu-i vorbă! — mă mândrisem cu gloria de-a fi ziarist, s'ar cuveni să scriu cu oarecare uşurinţă aceste scurte însemnări biografice. Dar sunt nevoit să adaog, spre liniştea dv. că am fost un ziarist *„sui generis“*: nu scriam nici cronici, nici articole; nu luam interviewuri cutărui sau cutărui personaj şi nici nu redactam vreo rubrică fixă. Dumnezeu avusese grije să mă ferească de aşa ceva... *„Atunci, ce fel de ziarist erai?“* veţi întreba dv. Să vedeţi: din când în când, mă prezintam în redacţia lui „New-York American“ (care pe vremea aceea avea în fruntea lui un gazetar de rasă, pe Arthur Brisbane) unde oferiam caricaturi, desene, portrete, cari aveau un singur cusur: acela de-a nu semăna câtuşi de puţin cu persoana indicată. Ceeace nu împiedica de fel să am o legitimaţie de redactor şi să fiu cunoscut, pretutindeni, ca „ziarist“. Şi, să nu vorbesc cu păcat, lucrurile mergeau binişor, chiar bine, când într'o bună zi m'am văzut dat afară. Cu titlu de glorie trebue să adaog că am avut cinstea deosebită să fiu dat afară de către însuşi Arthur Brisbane, în persoană. Lăsând de-o parte faptul că eram leneş, ca un turc şi că, după cum am spus, desenele mele nu prea erau grozave, n'am ştiut niciodată, precis, pentru ce fusesem măturat. Un lucru e sigur: îndepărtarea mea s'a făcut în termeni destul de energici şi categorici. Imi amintesc că Arthur Brisbane, arătându-mi uşa biuroului său, neînduplecat ca o Nemesis, strigă în gura mare să-mi caut de lucru în vreun teatru (cu puţin înainte mă trimisese la... dracu) unde aş fi putut să fac pe măscăriciul, mult mai bine decât făceam la ziarul lui pe pictorul şi caricaturistul.

Apoi, aducându-şi aminte că tatăl meu, fratele meu Lionel şi însăşi sora mea Ethel obţineau succese frumoase pe scenă, Brisbane adăogi: *„Poate că rudele d-tale te-ar putea ajuta să răsbeşti în teatru, deşi sunt sigur că din ziua aceea le-ai compromite pentru totdeauna“*.

Aceasta s'a petrecut în 1903... Incepui noua carieră, jucând alături de Lionel şi de Ethel în *„Magda“* şi dacă n'am fost fluerat, o datorez faptului că publicul new-yorkez e din cale afară de răbdător şi educat. Rând pe rând am jucat în *„Goana după noroc“*, *„Cazul lui Anatol“*, *„Un hoţ în noapte“*, *„Peter Ibbetson“*, etc. culegând, ici colo, succese lăudabile. Curând după aceea hotărîrăm, eu şi fraţii mei, să atacăm repertoriul shakespearian, punând în scenă *„Hamlet“*. Eu am interpretat pe nefericitul prinţ al Danemarcei, sora mea Ethel a fost Ofelia, iar Lionel — Polonius.

Succesul obţinut atunci ne-a încurajat să montăm şi *„Romeo şi Julieta“*, eu interpretând mai întâi pe Romeo, iar apoi, atras de rolul pe care-l socotiam cel mai nimerit pentru mine, vrusei să joc pe *Mercuzio*, (rol care, după treizeci de ani, avea să fie retuşat şi interpretat tot de mine în film)...

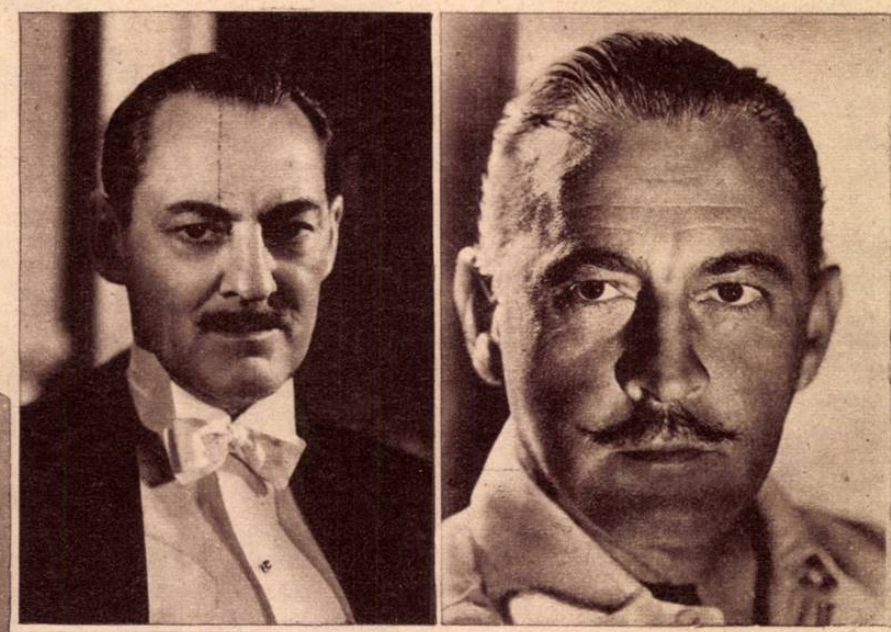

John şi Lionel Barrymore.

John Barrymore cu fiul său, în cursul unei croaziere în Alaska.

In sfârşit, sosi şi ziua când a trebuit să mă mut, cu tot calabalâcul, la Hollywood. Citez aci filmele cari mi-au dat satisfacţie deplină; *„Doctorul Jekill* (pe care, odată cu apariţia filmului sonor, prietenul meu Frederic Marsh l-a interpretat într'o versiune nouă, cu un succes triumfal). *„Brummel“*, *„Don Juan“*, *„Grand Hotel“* (alături de Greta Garbo), *„Dineu la ora opt“*, iar printre ultimele, având ca parteneră pe Carole Lombard, *„Secolul al XX-lea“* care, după părerea mea a fost unul dintre filmele cele mai inteligente, realizate în cinema.

Acum, iată pe cele cari, cu drept cuvânt, m'au încântat: *„Doctorul“*, şi *„Spovedanie“*, ambele cu *Carole Lombard*, în rolul feminin. Cu acest prilej vreau să spun tot binele ce-l gândesc despre această artistă şi neasemuită camaradă. La sfârşitul turnării *„Secolului al XX-lea“*, aproape leşinasem de râs, din pricina giumbuşlucurilor tovarăşei mele. Are o inteligenţă atât de sclipitoare şi o vioiciune atât de spontană, cum nu cred că s'ar mai putea întâlni la o altă femee. *Carole* e o mare comediană. E deajuns să-i schiţezi o situaţie, să sugerezi o glumă, fie chiar banală, pentruca din ea să scoată efecte nebănuite.

In *„Spovedanie“* joc un rol de maniac, care mi-a prilejuit numeroase ceasuri de veselie. Amintiri şi anecdote personale aş putea să povestesc multe în aceste însemnări biografice; dar mă voi mulţumi să evoc un singur episod, acel care astăzi e mai viu în memoria mea, pesemne din pricina neajunsurilor pătimite atunci. Turnam pentru „Paramount“ *Intoarcerea lui Bulldog Drummond*, interpretând rolul unui inspector dela Scotland Yard. Rolul acela impunea o mască specială care cuprindea şi un nas de carton, lung şi bulbucat, ce mi-l aplicam dimineaţa şi-l scoteam seara, după sfârşitul lucrului. Purtându-l ziua întreagă, acel apendice ajunsese o adevărată tortură pentru nasul meu, care-şi manifesta neliniştea şi supărarea printr'o mâncărime îndrăcită. Nimeni nu ştie ce chin înseamnă mâncărimea nasului şi mai ales atunci când ţi-e cu neputinţă să-l scarpini. Martiriul S-tului Sebastian este un fleac în comparaţie cu aceasta. Dar iată că într'o zi, în toiul unei scene principale, afurisitul de apendice se... deslipeşte dela locul lui şi cade jos. Disperat, regisorul începu să-şi smulgă părul şi strigă operatorului: *„Stai!“*, iar eu cu o plăcere diabolică mă apucai să-mi scarpin furios nasul. Cred că în clipa aceea numai Necuratul m'a îmboldit căci, până să-mi dau seama, mă trezii cu un picior pe nasul de carton — instrumentul torturei mele — şi, printr'o apăsare a călcâiului, l-am strivit deabinelea. Regisorul şi toţi cei de faţă împuiaseră studioul cu ţipetele lor de groază: într'o clipă înţeleseseră că fabricarea unui nas, nou şi identic, ar fi cerut câteva zile şi, din această cauză, turnarea filmului trebuia întreruptă.

Ceeace s'a şi făcut...

Iar eu mă alăturai bucuros disperării generale, râzând însă în sinea mea şi gândindu-mă la deliciul câtorva zile de odihnă, pentru sărmanul şi prea chinuitul meu nas!...

JOHN BARRYMORE

CURIOZITĂŢI DIN LUMEA LARGĂ

LUNA MARTIE ŞI RĂZBOAIELE

Războaiele, din motive ce nu se cunosc încă, au dovedit totdeauna o stranie... împotrivire de a se deslănţui în Martie care este însăşi luna dedicată lui Marte, zeul războiului. Numai într'unul—acela din Crimeea — Anglia a intervenit în luna Marte. Vara şi toamna sunt anotimpurile cele mai războinice ale anului. De fapt, războiul mondial a izbucnit în August 1914; conflictul armat chino-japonez a început în Iulie trecut; războiul civil din Spania a izbucnit în Iulie 1936, iar războiul abisinian în Octombrie, 1935.

Alte exemple: războiul anglo-boer s'a deslănţuit în Octombrie, iar cel franco-prusian în Iulie.

Chiar şi războaiele... primăvăratece se feresc de luna Martie; războiul spano-american a început în Aprilie 1898; acel ruso-japonez, în Februarie 1904.

TRIUMFUL MAŞINISMULUI

Tony, un cântăreţ ambulant, foarte cunoscut prin vecinătatea parcului Naţional din New-York, a trecut dela gradul de simplu cântăreţ de orgă la acela de... inovator. Surâzând şi plecându-se înaintea trecătorilor — cu pălăria întinsă — Tony împinge un cărucior de copii pe care el a aşezat un mic aparat de radio. Cu o priză în pământ ce se târăşte pe trotoar şi o antenă legată de cărucior, Tony oferă cetăţenilor muzica de jazz transmisă dintr'un luxos hotel din centru.

DEŞERTĂCIUNEA N'ARE MARGINI

O tânără doamnă din New-York a lansat o modă extravagantă, dar care totuşi ameninţă să aibă un mare succes; a apărut cu un colier făcut din mici globuri de sticlă umplute cu apă în care înoată minusculi peştişori vii.

O născocire nu mai puţin extravagantă şi ingenioasă este aceea a unui chimist american; acesta a pus în vânzare o cremă lichidă care, uscându-se, seamănă perfect mătăsii din care se confecţionează ciorapii. Când pielea picioarelor e unsă cu ea, este imposibil să se deosibească de adevăraţii ciorapi de mătase.

PRIMA SENTINŢĂ DE MOARTE IN RUSIA

Intr'unul din ultimele procese desbătute în Rusia, a apărut ca acuzată, o oarecare Jakolevna. Numele ei e legat de prima sentinţă de moarte pronunţată în Rusia sovietică, Aceasta s'a întâmplat în 1917, la începuturile actualului regim: „Ceka" fusese abia instituită şi Jakolevna făcea parte din această organizaţie. Se făcuseră şi se făceau numeroase arestări, dar nici o sentinţă de moarte nu fusese încă pronunţată. Printre prizonierii Cekăi se afla şi o femee, cunoscută sub porecla de „Prinţesa din Eboli" care săvârşise o întreagă serie de isprăvi îndrăzneţe în case particulare şi localuri publice. După ce scăpase câteva luni de urmăririle poliţiei, în care timp ea omorise sau rănise diferiţi agenţi, în cele din urmă a fost arestată cu întreaga bandă. Tribunalul şovăia, neştiind ce să facă într'un asemenea caz.

Incruntată şi ameninţătoare, tovarăşa Jakolevna se ridică şi ceru ca prizoniera să fie imediat împuşcată. Părerea ei avu precădere şi „prinţesa din Eboli" a fost executată chiar în ziua aceea în curtea temniţei. Aceasta a fost prima dintre miile şi miile de condamnări la moarte. Iar autoarea ei era tot o femee...

ŞERPI COMESTIBILI

Peste 1000 de reptile sunt mâncate zilnic la Tokio, în ciuda ordonanţelor poliţieneşti cari interzic vânzarea şerpilor ca medicament. In capitala japoneză există vreo sută de magazine pentru „desfacerea" pe loc a şerpilor, dintre cari cel mai mare vinde aproape 100.000 de şerpi pe an şi are în depozit peste 10.000 de capete, din această „marfă". „Specialităţile" sunt expuse în vitrine de cristal, astfel încât clienţii să-şi poată face alegerea. Şarpele prăjit e considerat drept un medicament sigur împotriva tuberculozei, a reumatismului, a cancerului şi chiar a schilodirii.

FANTOME IN „EN GROS" ŞI LA MINUT

Una dintre cele mai stranii industrii ce se pot concepe dă de lucru la aproape 200.000 persoane în provincia Cekiang, din China: manufactura fantomelor de carton cari sunt folosite de poporul chinez în scop religios. O văduvă, de exemplu, poate comanda o întreagă casă, destul de încăpătoare spre a se putea plimba prin ea, construită din carton, înzestrată cu mobile de carton, cu un telefon lângă pat şi un automobil afară, înaintea uşii, ba uneori chiar un aeroplan; totul din carton. După ceremoniile de rigoare, preotul dă foc întregei aşezări, în curtea templului şi în timp ce figurile ard, formele lor fantomatice se înalţă spre lăcaşul soţului defunct, în aşa fel că acesta să se poată bucura de aceleaşi plăceri cu cari era deprins în viaţă. In anumite străzi din marile oraşe chinezeşti se vând pentru câteva centime copii de carton ale tuturor obiectelor necesare în viaţa de toate zilele: dulapuri de carton decorat, cu încuietori din carton aurit, umplute cu ghete de argint şi vestminte bogate, pictate cu dragoni şi alte motive complicate. Iar pentru acei cari nu doresc automobile şi aeroplane, există cai şi trăsurici cari să fie prefăcute în fum şi apoi trimise morţilor.

UN MOTIV BINECUVÂNTAT

Micuţa Julia Hatcher, care frecventează şcoala primară din Marked Tree (Arkansas), a ridicat mâna şi, adresându-se profesoarei, zise; „Daţi-mi voe să ies afară!". Profesoara o întrebă: „Dece?" la care Julia răspunse: „Pentru că s'a aprins clasa!".

Toţi copiii au fost scoşi afară. Incendiul a nimicit întreaga şcoală.

ELEFANTESA SPÂNZURATĂ

La 13 Septembrie 1916, în oraşelul Erwin (Tennesse. U. S. A.) o elefantesă de circ, care răspundea la numele de Mary, a fost spânzurată cu ajutorul unei macarale într'o staţie de cale ferată, din cauză că omorise trei oameni.

La prima încercare, care a cerut două ore de sforţări, pârghia de oţel s'a rupt şi pachidermul căzu la pământ. A doua încercare însă a reuşit şi Mary avu „sfârşitul pe care-l merita" în faţa unei mulţimi de 5000 spectatori.

NUNTA... KIMONOURILOR

Una dintre cele mai faimoase căsătorii în Japonia a fost nunta a două kimonouri celebrată în cursul unei ceremonii sintoiste, la Kyoto, în 1934. Soţia era un celebru capot de mătase pictat de mână cu 232 de ani în urmă; soţul de asemenea era un foarte cunoscut costum de bumbac brodat de mână, vechiu de 110 ani. Această căsătorie a fost atât de importantă încât persoanele cari posedau o invitaţie la ceremonia nunţii nu o vindeau cu niciun preţ.

ŞIRETENIA CROITORILOR

Nu de multă vreme, în America, atunci când croitorii confecţionau o haină pentru un client care nu-şi achitase încă datoria veche, cuseau fără ştirea acestuia, într'un loc ascuns sub haină, un fir de aţă albă spre a arăta astfel că haina nu fusese plătită.

In modul acesta, croitorii se înştiinţau unul pe altul ca să fie precauţi. Când însă contul era achitat, cereau sub un pretext oarecare haina însemnată şi scoteau firul... indicator.

Mici sfaturi Scherk

Vă va iubi mai mult doamnă, dacă-l scăpaţi de tortura cotidiană, de după ras. Oferiţii un flacon de Tarr, care suprimă usturimea rasului, netezeşte pielea şi-l fereşte de infecţii. Tarr face rasul o adevărată plăcere!

Tarr este un puternic desinfectant. Calităţile sale antiseptice şi microbicide sunt extraordinar de eficace. Tarr distruge nu numai focarele de bacterii după obraz ci şi evită formarea puroiului verde şi galben, cauza acneelor, punctelor negre, furunculilor etc. dacă este întrebuinţat regulat după fiecare ras. O piele sănătoasă până'n adâncul porilor şi perfect curată se obţine numai cu Tarr. Flacoane a lei 51, 72 şi 129.

O pudră superbă

minunat parfumată, fină ca atomul şi invizibilă, este pudra Mystikum. Superioară tuturor celorlalte prin puritatea şi fineţea ei, are o aderenţa perfectă care vă va încânta. Pudra Mystikum este fabricată din materiile cele mai pure. Cutii a lei 35, 75 şi 130.

Machilajul natural

caracterisează femeia elegantă. Si Dvs. veţi reuşi să fiţi «naturală» întrebuinţând fardul «Mystikum» Scherk – care aderă perfect dându-vă acea nuanţă veritabilă pe care bărbaţii o apreciază atât de mult. Cutia lei 70.-

Nebuni CABIUCID

CINEMATOGRAFUL a reactualizat faimosul roman al scriitorului R. L. Stevenson, intitulat *„Doctorul Jekyll și domnul Hyde“* și care, din punct de vedere medical, este foarte posibil. Cine a văzut filmul sau a citit romanul, își amintește că subiectul cuprinde următoarele:

Savantul dr. Jekyll a descoperit un elixir, care transformă ființa care-l bea, intr'o altă ființă, predominată de instinctele ancestrale. Dr. Jekyll bea din acest elixir și se transformă într'un individ numit „Mr. Hyde“, un om periculos, violent și stăpânit de porniri bestiale. In dedublarea sa, dr. Jekyll, care este de fapt un om civilizat și blând, comite o sumă de crime odioase, cărora nu le pune capăt decât asasinarea sa.

Analele criminalistice cunosc nenumărate cazuri similare, fără însă, ca de bună seamă, dedublarea să fi fost determinată de ingurgitarea vreunui elixir. Se amintește astfel cazul recent al unui tânăr, de bună condiție socială, din Anglia, care a fost arestat, deoarece a comis numeroase furturi. Părinții tânărului sunt oameni respectabili, cari au dat totdeauna copilului lor suficient de mulți bani, spre a nu fi fost nevoit să recurgă la furt. Dealtfel, în momentul arestării, s'a găsit asupra tânărului o însemnată sumă. După spusele medicului specialist, inculpatul era, în viața de toate zilele, o fire liniștită, muncitoare, un cetățean și un fiu model. Pe când era în vârstă de șase ani, a căzut din leagăn, lovindu-se grav la cap. Ani de zile s'a plâns de nevralgii, care au dispărut, în momentul în care tânărul a început viața dublă.

Pe când era în stare normală, fața sa reflecta o conștiință liniștită un spirit senin. In clipa dedublării, obrazul îi era contractat, expresia se schimba, devenind perversă și cinică. Se părea că un suflet cu totul altul a pus stăpânire pe trup. In această stare, comitea furturi dintre cele mai periculoase și nu se știe dacă n'a comis și crime, căci tânărul nu-și amintește, în stare normală, de nimic din viața sa de borfaș.

Tribunalul a socotit că nu poate lăsa în libertate un asemenea iresponsabil. Deasemenea nu-l putea nici condamna la închisoare, căci ar fi fost nedrept, astfel că singura soluție a fost aceea a internării într'o casă de sănătate.

Iată însă că s'a pus o nouă problemă. In stare de luciditate, omul n'are nici o înclinare către crimă astfel că detențiunea devine, pentru el, un adevărat calvar. Nu este un nebun, propriu zis, ci un bolnav cu intermitențe.

Unii psihiatrii încearcă să vindece pe acești semi-alienați, prin șocuri nervoase, provocate în momentul dedublării lor. Evident; că sistemul acesta poate duce la însănătoșire, însă este tot atât de probabil ca pacientul să rămâie alienat, pentru toată viața, fără să mai revie vreodată la luciditate. Riscul este cu mult prea mare, astfel că metoda a fost părăsită.

Mary Kelly fu ucisă în camera ei.

PASIUNEA DISTRUGERII

In ultimele două decenii, cronica criminalistică a Europei a cunoscut numeroase cazuri de semi-nebuni, cari au provocat nenumărate nenorociri. Astfel, mai de mult, a fost permutată în muncă silnică pe viață, pedeapsa capitală a lui Silvestru Matușka, semi-nebunul care a provocat proaznica nenorocire de cale ferată, dela Bya-Torbagy. Experții psihiatri au scos în evidență, în raportul lor, faptul că Matuşka n'a comis îngrozitoarele-i fapte, dintr'un interes material, sau în slujba vreunui grup de anarhiști, ci numai pentru propria lui plăcere. Povestia cu patimă senzațiile pe care le-a avut, în momentul în care a sosit între ruinele fumegânde ale trenului și a putut privi, de aproape, trupurile sdrobite și sângele aburind pământul.

Pasiunea distrugerii cunoaște însă nenumărate forme. Astfel a existat un oarecare *„Jack cu cerneală“*, care purta la el o mică pompă încărcată cu care stropia femeile, ce-i ieșiau în cale. Un altul, avea o pensulă muiată în vopsea albastră, cu care murdăria rochiile doamnelor, iar un al treilea tăia o buclă, din părul oricărei femei, care ședea în fața sa, în autobuz.

Peter Kuerten asasinul din Düsseldorf.

Spiritul acestor indivizi este stăpânit de o adevărată obsesie, o idee fixă, de care, făcându-se abstracție, ei nu diferă întru nimic de oamenii normali.

Ar mai fi să amintim cazul vampirului dela Düsseldorf, faimosul Peter Kürten, căruia i-au căzut victimă numeroși copii și numeroase femei. Atrocitatea crimelor revela un adevărat sadism, o nebunie indiscutabilă a acestui asasin sistematic. Orașul Düsseldorf a fost stăpânit de o adevărată panică, ba mai mult, de o psihoză colectivă. Oamenii se suspectau între ei, fratele nu mai avea încredere în frate și era suficient ca un necugetat să strige vreunui om „asasinule“, pentruca publicul din jur să se năpustească asupra lui, lovindu-l grav.

In Straffordshire trăia un oarecare George Edalji, care a fost condamnat la șapte ani închisoare, deoarece a fost bănuit că este autorul a numeroase crime, comise asupra vitelor oamenilor din localitate. Numai intervenția lui Conan Doyle, care era și un admirabil detectiv, nu numai un scriitor, l-a salvat pe Edalji de la o pedeapsă nedreaptă. Cu toate acestea, identitatea alienatului, stăpânit de pasiunea distrugerii, n'a putut fi stabilită.

MISTERUL LUI JACK SPINTECĂTORUL

Fără îndoială că tipul cel mai caracteristic al alienatului, stăpânit de mania distrugerii, l-a dat asasinul poreclit *„Jack Spintecătorul“*.

Dealtfel, porecla și-a dat-o însuși criminalul, în scrisorile pe care le adresa poliției, și care erau semnate *„Jack the ripper“*. Poliția nu a reușit, nici până astăzi, să stabilească identitate acestui sinistru criminal, iar cunoscutul polițist Sir Charles Warren, șeful Scotland Yard-ului, a trebuit să-și dea demisia.

Prima crimă a lui *Jack Spintecătorul*, a fost descoperită în August, 1888. Intr'o zi, în cartierul Whitechapel, unul dintre cele mai populate și mai murdare din Londra, s'a auzit, spre ora 1 noaptea, în casa cu no. 37, depe Comercial Street, strigăte de spaimă. Lumea a crezut că este vorba de o încăerare între beți și cum spectacolul nu avea nimic excepțional, nimeni nu s'a gândit să vadă ce se petrece. Pe la ora 5 dimineața, însă câțiva indivizi au găsit un trup zăcând într'un lac de sânge, pe scara casei sus amintite.

Poliția a sosit imediat la fața locului și a stabilit că victima se numește Martha Turner și că fusese asa-

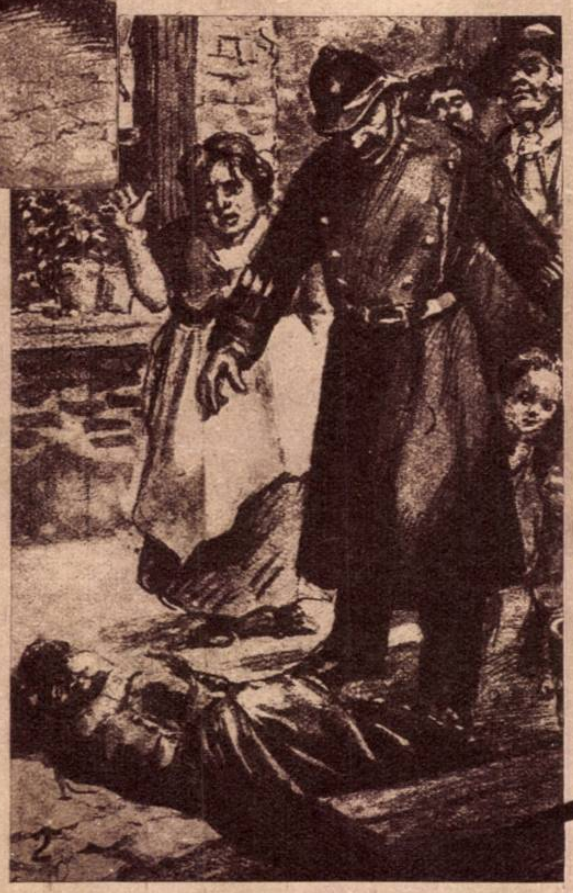

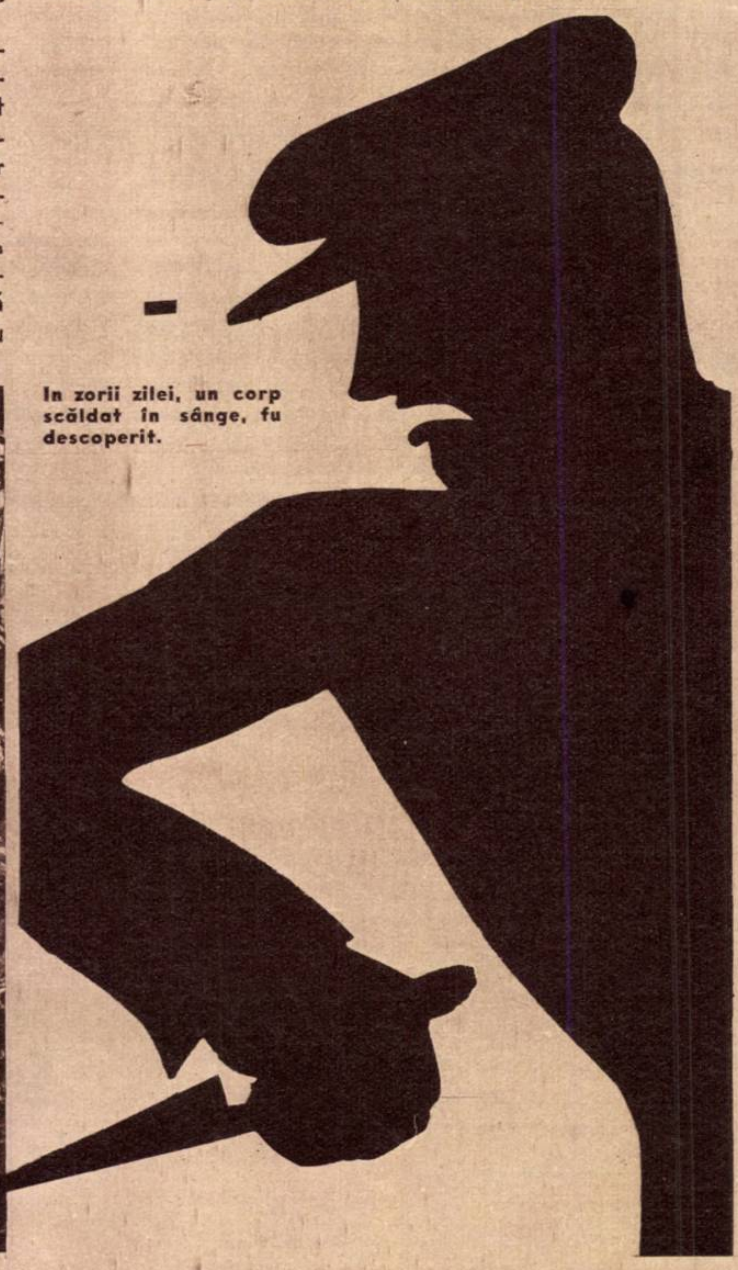

In zorii zilei, un corp scăldat în sânge, fu descoperit.

sinată, cu 39 de lovituri de cuțit, date în pântece. Cadavrul fusese mutilat, în chip științific, după toate datele anatomiei. Criminaliștii și-au dat seama că asasinul trebuie să fie un om obicinuit cu mânuirea bisturiului, sau care avea cel puțin perfecte cunoștiințe, în ceeace privește anatomia corpului omenesc.

Cercetările, foarte minuțioase, n'au dat niciun rezultat, iar cazul ar fi fost fără îndoială clasat, mai ales fiindcă personalitatea victimei nu părea să intereseze marele public. Iată însă că după vreo trei săptămâni, o altă femee de stradă, anume Mary Ann Nichols, a fost asasinată în același fel. Sistemul de a mutila cadavrul a ușurat cercetările criminaliștilor, cari au stabilit că trebuie să fie vorba de unul și același făptaș, ca în cazul Turner. Organele victimei fuseseră tăiate cu un bisturiu, mânuit cu multă dexteritate. Cercetările n'au dat însă nici, în acest rând, niciun rezultat, căci o femee de stradă, întâlnește, în cursul unei nopți, numeroase persoane, astfel că identificarea a fost imposibilă.

Cea de a treia victimă a fost o oarecare Annie Chapman, în vârstă de 47 ani, o individă minată de alcoolism și tuberculoză și lipsită de orice avere. Nimeni n'ar fi avut interes s'o asasineze, pentru jaf. Totuși a fost găsită ucisă, în curtea unui imobil. Medicii legiști au stabilit identitatea criminalului, care era unul și același ca și în cazurile precedente.

Singura informație obținută de poliție este că Annie Chapman a fost văzută pela ora 3 noaptea, în tovărășia unui bărbat bine îmbrăcat, care purta un pardesiu negru, un feutru de aceeași culoare și care era, probabil, asasinul. Erau însă indicii prea puține, pentru a se putea afla, în uriașa Londra, individul care a comis fapta. Intre timp însă, opinia publică, turburată de aceste fapte, a început să se agite. Nenorocitele femei de stradă din Whitechapel trăiau sub o adevărată teroare.

Oamenii erau convinși că asasinul trebue să fie o ființă diabolică, crudă, care își bătea joc de poliție și care își pusese în gând să ucidă, fără nici o distincție, pe oricine i-ar fi ieșit în cale. Scene violente se produceau necontenit în stradă, de îndată ce vreun nevinovat era bănuit că ar fi asasinul din Whitechapel. Poliția primea scrisori, cuprinzând sfaturi, iar detectivii amatori se puneau la dispoziția autorității.

Marile ziare au inaugurat o rubrică specială, în care se publicau părerile publicului și ale detectivilor amatori. Era o manifestație de isterie colectivă, care a durat aproape patru luni. Sărmani bolnavi de nervi veniau la poliție, denunțându-se că ar fi Jack Spintecătorul, iar femei, certate cu soții lor, se răsbunau, denunțându-i pe aceștia poliției.

S'au format societăți particulare, care au fixat premii, ce se ridicau până la o sută de mii de lire sterline, pentru acei cari vor ajuta la prinderea asasinului. Un mare cotidian a sugerat chiar inepția ca agenții poliției londoneze să se travestească în femei de stradă, pentru a prinde în felul acesta pe asasin. Sir Charles Warren, șeful poliției, a dat un răspuns care a rămas celebru și anume că metoda este inaplicabilă, deoarece agenții poliției au picioarele, mai mari decât femeile de stradă și deci ar fi ușor indentificați de asasin.

Au fost întrebuințați câinii polițiști, dar și aceștia fără succes. In ziua de 30 Septembrie 1888, a fost descoperită lângă fereastra clubului internațional al lucrătorilor, o femee, oribil mutilată. Numele ei era Elisabeth Stride. Deabia se începuse ancheta la fața locului, când șefii poliției au fost avertizați, că în aceeași noapte, s'a mai produs o crimă, în Whitechapel și anume de aceeași misterioasă persoană, care-și dase singur numele de Jack Spintecătorul.

Intr'o scrisoare trimisă poliției, Jack Spintecătorul avertizase autoritățile că va tăia urechile victimei din acea noapte și într'adevăr, cadavrul Elisabethei Stride a fost găsit fără urechi.

UN PROTEST AL CHIRURGILOR LONDONEZI

O bănuială supărătoare apăsa asupra corpului chirurgilor din Londra, deoarece poliția era de părere că numai un om obicinuit cu mânuirea bisturiului putea mutila în așa fel trupurile victimelor. Sindicatul medicilor a protestat energic, căutând să îndepărteze această bănuială odioasă. Cu toate acestea, nimeni n'a putut da vreun indiciu lămuritor. Pentru ultima crimă, s'a stabilit c'a fost comisă de un individ nu prea înalt, îmbrăcat în haine negre și având în mână o geantă neagră, care conținea, după spusele unora, instrumente chirurgicale.

După alte cinci săptămâni, s'a mai produs o crimă, ultima din serie. O oarecare Mary Kelly, o tânără și frumoasă prostituată, fusese asasinată, prin strangulare și apoi mutilată, după vechiul sistem.

După spusele unor informatori, individul cu care-și petrecuse Mary Kelly noaptea, ar fi fost înalt, cu o mustață neagră, elegant, purtând un palton cu guler de astrahan și având un lanț masiv de aur, prins de cheutoare. Medicii legiști au calificat sistemul: *asasinat comis de un anatomist nebun*. Șeful poliției a trebuit să demisioneze în fața seriei de insuccese. Dar aceasta a fost ultima crimă a lui Jack Spintecătorul, care a dispărut în negura din care s'a ivit.

PE URMELE ASASINULUI

Un ziarist și romancier parisian, anume Jean Dorsenne, s'a pus în legătură cu un detectiv al Scotland Yard-ului, căruia i se încredințase, pe vremuri, cercetarea crimelor lui Jack Spintecătorul. Cercetătorul a ajuns la următoarele concluzii:

Crimele puteau fi explicate, în baza a cinci ipoteze: de fiecare dată, cei bănuiți și-au recunoscut, într'un fel sau altul, faptele, astfel că au încurcat cu totul deducțiile logice, deoarece fiecare în parte părea vinovat, în aceeași măsură.

Se pare însă că cea mai probabilă ipoteză este acea în care se arată că Jack Spintecătorul a fost una și aceeași persoană cu medicul londonez, dr. Stanley.

UN INTERMEZZO LA BUENOS-AIRES

Ziaristul englez, Leonard Maters, a întâlnit la Buenos-Aires, pe un tânăr medic, care susținea că a primit spovedania lui *Jack Spintecătorul*, pe când acesta se afla pe patul morții.

Criminalul nu era altul decât doctorul Stanley, din Londra. Acesta avusese un fiu, anume Bertie, pe care-l adora. Bertie a întâlnit-o pe prostituata Mary Kelly, de care s'a îndrăgostit și cu care a fugit. Aceasta l-a îmbolnăvit însă de o gravă boală, în urma căreia Bertie Stanley a sucombat.

Dr. Stanley a căpătat atunci mania răzbunării și ieșind seară de seară, în Whitechapel, asasina pe una din nenorocitele, care făceau trotoarul. Găsind-o pe Mary Kelly, medicul și-a încetat seria crimelor. El s'a exilat de bună voie la Buenos-Aires, unde a sucombat în urma unui cancer.

Poliția a făcut cercetări și a stabilit că în anul 1888 a trăit realmente la Londra, un doctor, anume Stanley, al cărui fiu, Bertie, a murit pe neașteptate. După asasinarea femeii Mary Kelly, doctorul Stanley a părăsit Anglia, stabilindu-se la Buenos-Aires.

PERSONALITATEA CONTELUI SARDRUJI

După asasinarea lui Mary Kelly a fost scos din Tamisa cadavrul unui oarecare conte Sardruji, de naționalitate, rus. Scotland Yard-ul a primit după o vreme, o scrisoare, din partea contesei Sardruji, prin care aceasta arată că soțul ei s'a sinucis și că era unul și același cu Jack Spintecătorul. Susținea c'ar fi primit din partea contelui o serie de scrisori, în care acesta își povestia crimele, scrisori pe care le-a pierdut însă. Dădea o informație extrem de prețioasă și anume că în casa contelui, care rămăsese nelocuită, după moartea acestuia, se găsia, într'un borcan, un rinichiu omenesc. Intr'adevăr celei de a treia victimă a lui Jack Spintecătorul, îi lipsia un rinichi. Poliția făcând cercetări, a găsit în locul indicat, un rinichi, însă medicii n'au putut stabili dacă era acela al victimei lui Jack Spintecătorul.

UN CLAR VĂZĂTOR FACE DESTĂINUIRI

Jn 1931, presa londoneză și parisiană publica memoriile unui oarecare James Lee, mort la Leicester. Lee declara că, în 1888, a căzut în transă hipnotică și că în această stare a avut revelația unei crime, comisă asupra

Silvestru Matuşka.

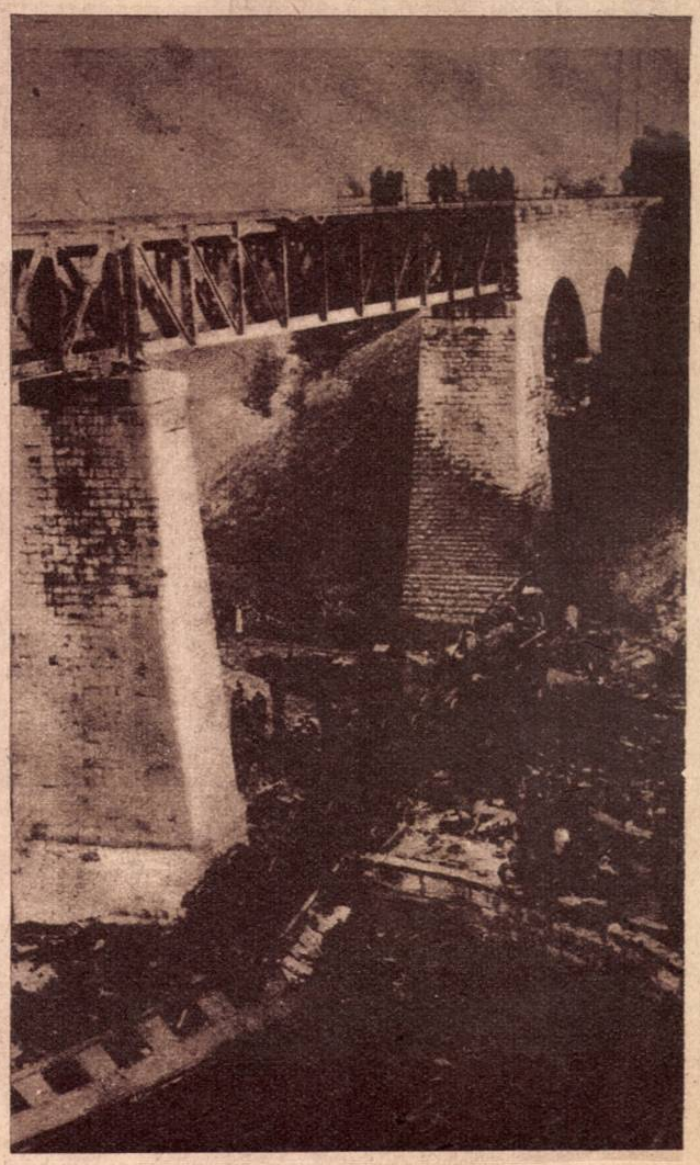

Matuşka, simțea o plăcere sadică, făcând să deraeze trenurile, ca să audă gemetele muribunzilor.

unei femei de moravuri uşoare. A doua zi dimineaţa, ziarele îi confirmau viziunea.
Reîntors dintr'o călătorie în Franţa, a văzut în faţa sa, într'un tramcar, pe un individ. A avut certitudinea că acesta e asasinul pe care-l văzuse în somnul său hipnotic. Intr'o altă noapte, tot în transă, a avut viziunea unei noui crime, a lui Jack Spintecătorul. A doua zi, viziunea îi era confirmată.
Scotland Yardul i-a pus la dispoziţie un agent, care l-a întovărăşit prin tot oraşul. Ajungând în faţa unei case, extrem de elegante, clar-văzătorul s'a oprit, declarând că Jack Spintecătorul doarme în acea clipă, în locuinţă.
Proprietarul casei era un medic. O anchetă discretă a dus la concluzia că medicul ieşia într'adevăr, în fiecare noapte, fără să ştie unde se duce, iar la reîntoarcere, hainele îi erau adesea pătate de sânge. Medicul a fost arestat, dar a negat faptele ce i se imputau. In cele din urmă, a recunoscut că ducea o viaţă dublă şi a fost internat în casa de nebuni de la Islington. Regina Victoria l-a recompensat pe clar-văzător, cu suma de trei milioane şasesute de mii de franci, fixându-i şi o rentă anuală, de o sută optzeci de mii de franci. Afacerea a fost însă muşamalizată, pentru a nu se provoca un scandal, având-se în vedere personalitatea vinovatului. Medicul a murit, după câţiva ani de zile, în casa de nebuni.

MARINARII ASASINI

Iată însă că Scotland-Yard-ul a mai primit un denunţ senzaţional, dela Bombay. Un oarecare Harry Hotchkiss, un om în vârstă de aproape 70 de ani, a adunat în juru-i, înainte de moarte, câţiva prieteni, cărora li s'a spovedit. El ar fi fost faimosul Jack Spintecătorul. Pe când se afla în Texas (America), a avut o gravă desiluzie în dragoste şi în consecinţă, a hotărît să se răsbune. In Texas a asasinat două femei, întrebuinţând acelaşi sistem, ca mai târziu, în Anglia.
Poliţia, făcând cercetări, a stabilit că într'adevăr, au sosit în Anglia, în anul 1888, doi indivizi, cari făcuseră parte din banda marinarilor asasini. Unul dintre ei, un anume Patrick, pare să fi fost una şi aceeaşi persoană cu Harry Hotchkiss, care, înainte de moarte, a dat amănunte impresionante, în legătură cu crimele comise, amănunte, a căror veracitate nu poate fi pusă la îndoială.
Şi cu toate acestea, enigma a rămas nelămurită.

PRĂBUŞIREA UNUI IMPERIU

(Urmare din pagina 21)

Eticheta Curţii interveni şi de astă dată, ca să adauge un spin maternităţii nenorocite a Elisabetei. Impărăteasa nu trebuia să-şi crească ea însăşi fiul !
Până la vârsta de 6 ani, el urma să fie pus sub îngrijirea unui fel de dădace nobile, înconjurată de o armată de dădace, sub dădace, cameriste, lachei, doici şi alţi servitori personali, sortiţi toţi să îngrijească de vlăstarul imperial.
Sofia alesese, în acest scop, ca primă guvernantă pe baroana de Welden.
Chiar în primele sferturi de oră, după naşterea copilului ea îi spuse Elisabetei:
— *„Dumneata ai datoria să aduci copii pe lume. Eu voi îngriji de educaţia lor“.*
Şi s'a ţinut de cuvânt. Incurajată de împărat, ştia să îndepărteze pe mamă de copiii ei, în chip sistematic.

DESPĂRŢIREA

Era prin iarna anului 1860.
Suveranii împliniseră 6 ani de căsătorie.
Intr'o zi, Elisabeta veni în cabinetul de lucru al lui Franz Iosef, o încăpere mare şi posomorâtă, cu fotolii şi scaune de o formă respingătoare, cari păreau a fi un fel de instrumente de tortură, într'o cameră inchizitorială.
Incepu să-i vorbească cu voce înceată şi cu gâtlejul strâns, dupăce luase loc pe un scaun, din acelea ciudate:
— *„Franz, am venit să ne înţelegem, într'o chestie de mare însemnătate pentru noi...“*
Ii mărturisi fără prea mult ocol, că se hotărîse să părăsească Hofburgul.
— *„Imi pare rău, Franz, crede-mă. Am încercat să-mi fac datoria. Ştiu că în primul rând, datoria mea era să-ţi dăruesc un moştenitor. Mi-am împlinit-o. Acum vreau să mă duc departe... la Madera, ca să mă odihnesc, ca să mă distrez... numeşte-o cum vei voi“.*
Impăratul o întrerupse brusc. Devenise de o paloare cenuşie şi răspunse printre dinţi.
— *Eu să divorţez? Niciodată! Pleacă... pleacă unde vrei ! Voi anunţa că trebue să schimbi aerul... Intre timp sper, cu voia Domnului, că te vei răzgândi şi că vei reveni la cămin“...*
Elisabeta rămase neînduplecată şi-l asigură, cu glas liniştit, fără cea mai mică emoţie:
— *„Voi reveni la Hofburg ca să-mi văd copiii, da, Franz! Dar ca să conviеţuesc cu tine, ca soţie, niciodată !*
„In ciuda tuturor străduinţelor mele, simt că nu sunt de niciun folos copiilor mei. Mama ta a luat asupra ei să-i conducă cu bagheta ei, astfel cum a încercat să mă conducă şi pe mine, la început.
„Iar tu, Franz, văd că te-ai înstrăinat şi tu de mine.
„Asta este tot ce-am vrut să-ţi spun. Nimic decât atâta, Franz. Totul s'a isprăvit între noi. Nu-mi rămâne decât să plec“...
Impăratul rămase împietrit, cu sufletul pustiu. Se temea să nu spue ceva, care să nu fie conform cu eticheta dela Curte. Cuvintele cari îi veneau pe buze, i se păreau nedemne de el, de o Majestate apostolică, care se afla într'o sală atât de plină de importanţă istorică.
De jos, începură să răsune deodată sunetele argintii ale goarnelor, cari vesteau schimbarea gărzii.
Atmosfera de încordare se rupse dintr'odată.
Dela începutul domniei sale, împăratul sacrifica o parte din zi, spre a privi parada militară, care se desfăşura jos în curte. Oricât ar fi fost de ocupat, nu se putea opri de a nu merge la fereastră.
Elisabeta părăsi cabinetul de lucru al Suveranului luând-o, în fugă, pe culoare. In apartamentul ei, la vederea cuferelor deschise, tresări de bucurie, liniştindu-şi temerile că va fi împiedicată să plece.

RĂMAS BUN DELA COPII

Intrând în camera lui Rudolf, moştenitorul tronului, luă copilul în braţe şi începu să-i sărute trupşorul cald, obrazul mătăsos, mâinile şi picioruşele lui drăgălaşe. Lăcrămile îi curgeau pe faţă.
Dece îi răpiseră dreptul de-a fi mamă ?
In clipa asta, apăru Sofia.
Neţinând seama de nora ei, porunci cu asprime doicii, să culce, în leagăn, pe Alteţa Sa Imperială. Acolo, era locul lui la ora asta !
—*Il socoţi pe Rudolf o păpuşă ?*—o întrebă ea pe Elisabeta. — *Crezi că principele moştenitor e un copil de rând ! cu care să te joci ?!*
— *Mi-am luat rămas bun dela dânsul... Părăsesc Hofburgul* — îi răspunse Impărăteasa. — *Plec... Scap din această închisoare...*
Arhiducesa scoase un ţipăt, ascuţit, care răsună pe culoarele palatului.
Una din doamnele cele mai perfide ale Curţii aleargă repede, întrebând ce s'a întâmplat.
— *Ah ! Mi-e rău... daţi-mi un calmant...* gemea Sofia.
— *Dar pentru numele lui Dumnezeu, Majestate, ce este...*
Elisabeta o privia cu răceală, fără să răspundă.
—*Pleacă* „Perla din Possenhoffen!“—răspunse, în locul ei, arhiducesa.
— *Pentru şedere nelimitată la Madera...* — adăugă Elisabeta.

M.

CACAO DE OVĂZ
KNORR
Cel mai bun aliment
pentru toate vârstele
Previne şi vindecă:
ANEMIA - DEBILITATEA
CONSTIPAŢIA, BOLI DE STOMAC, FICAT, RINICHI
DE VÂNZARE LA FARMACII, DROGHERII, COLONIALE, NUMAI ÎN CUTII ORIGINALE

Incredinţaţi buzelor Dv. incomparabilului
Michel
şi le veţi menţine tinere pentru totdeauna.

★ In cazul când peste zi umeziţi involuntar buzele cu limba, atunci trebuie să fiţi cu multă luare aminte! Este o dovadă că rouge-ul de buze, ce-l întrebuinţaţi, vă usucă buzele, făcându-le să capete riduri şi dându-le o aparenţă de bătrâneţe. Buzele Dv. pot fi tinere, fragede şi atrăgătoare, în tot timpul vieţii Dv. - dacă întrebuinţaţi un rouge de buze, care vă apără, şi anume rouge-ul de buze MICHEL. Baza acestui rouge de buze bine cunoscut, a fost perfecţionată, având ca unic scop de a menţine tinere buzele Dv. Pe lângă toate acestea, MICHEL este absolut curat în compoziţia sa, ceea ce este în acelaş timp un motiv pentru puterea sa de atracţie. Parfumul său este discret, delicat, îmbietor.

7 TONURI INCĂNTĂTOARE:
Blonde, Brunette, Cherry, Vivid, Capucine, Raspberry, Scarlet.
Mărimi: de lux, mare, popular.

Intrebuinţaţi pentru desăvârşirea machiajului Dv. fardul MICHEL, rouge-ul durabil, iar pentru ochii Dv. cosmeticul MICHEL, care nu ustură şi rezistă la apă şi umezeală.

Dl. Marin Iorda, autorul volumului de schiţe şi nuvele „Funeraliі Naţionale“ apărut în editura Adevărul şi care se bucură de un frumos succes de librărie. Tânărul scriitor lucrează la un roman social de mari proporţii, care va apare în una din editurile bucureştene.

Cea mai eftină şi mai gustoasă băutură!

Incontestabil, acestea sunt adevăratele LITHINÉS du Dr. GUSTIN!

Ne-o spune hotărâtor gustul delicios şi răcoritor!...
Mic şi mare, la masă şi între mese, în orice anotimp. apreciază că

Lithinés du Dr Gustin

preparate instantaneu, dau o băutură delicioasă, fie simplă, fie amestecată cu vin, care capătă un gust ales.
Nu uitaţi dar: originalele Dr. GUSTIN apără:
rinichii – ficatul – băşica – stomacul – intestinele

GRIPA RĂCEALA NEVRALGIA

COMBATE sigur

JAWOL

Mamelor!

şi

pentru obrăjorul ei fraged

întrebuinţaţi acest săpun neiritant, care înfrumuseţează şi curăţă.

O SPUMA DEOSEBITĂ

Spuma obişnuită — **Spuma Cadum**

Spuma săpunului Cadum se compune din milioane de băşici mici. Observaţi efectul spumei asupra pielii Dv. Băşicile mari, pline cu aer, rămân la suprafaţa pielii. Băşicile mici pătrund în fiecare por, curăţindu-i uşor şi radical. Secretul „tenului Cadum" este spuma cu băşici mici a săpunului Cadum.

Se întrebuinţează până la ultima bucăţică, păstrându-şi intact parfumul şi celelalte însuşiri incomparabile.

lei 20 bucata

Pentru pielea delicată a copilului Dv., întrebuinţaţi renumitul Săpun Cadum, de care se servesc milioane de femei din lumea întreagă, fiindcă s'au convins că este incomparabil.

Spuma lăptoasă a săpunului Cadum stimulează şi regenerează pielea, curăţă până şi porii cei mai mici şi aceasta uşor, pe nesimţite, fără a irita pielea, fără a mări porii şi fără a vătăma ţesuturile delicate ale epidermii.

Săpunul Cadum este cu adevărat un săpun care înfrumuseţează... şi totuşi e atât de ieftin! Săpunul Cadum costă numai 20 de lei şi ţine mai mult de o lună! Pentru mai puţin de 1 leu pe zi, puteţi căpăta şi Dv., Doamnă, un ten minunat, tenul care are întotdeauna aceeaşi frăgezime încântătoare, aceeaşi puritate desăvârşită.

Savon Cadum

1615 — Thompson — Bucuresti 225x150 — D

Cadouri de Paşti

O geantă originală, o pereche de ciorapi Kayser, Elbeo sau Kunert mănuşi fine, un covor oriental, un bibelou frumos, o trusă practică... iată obiectele care fac plăcere unei femei. Plăcerea este îndoită dacă aceste obiecte poartă marca magazinului

Djabourova

Cal. Victoriei 76. Tel. 3.58.96

De Paşti se face pace până şi între cei mai aprigi duşmani.

„REALITATEA ILUSTRATĂ", revistă de actualităţi şi cultură generală. Apare săptămânal, în 24 pagini mari, tipărite la heliogravură, şi un supliment: **„De toate pentru toţi"**, în 24 pagini tipar obicinuit. Editura „Adeverul" S. A. Redacţia şi administraţia: BUCUREŞTI, str. Const. Mille 5—7—9. Telefon 3-84-30. Cec. postal: 2741. Preţul abonamentelor: în ţară: pe un an 400 lei; şase luni: 200 lei; trei luni: 100 lei. In Albania, Anglia, Danemarca, Finlanda, Italia, Norvegia, Suedia, precum şi în statele din America de Nord şi Sud, Asia, Africa, Oceania, pe un an lei 700; pe 6 luni 350 lei; pe 3 luni 150 lei. In toate celelalte ţări din Europa, pe un an 550 lei; pe 6 luni 280 lei; pe 3 luni 150. Tariful de publicitate: Lei 15 linia c. 5; pagina Lei 12.000; 1/2 pagină, Lei 6000; 1/4 pagină, Lei 3000. Anunciurile se primesc la ad-ţia revistei.

MON ATOUT
JOCKEY CLUB
CHAT NOIR
J A Z Z

In mintea tuturor femeilor

Lady

S-a stabilit o legătură între primăvară şi minunatele ape de Colonia Lady, pentrucă tocmai în sezonul florilor femeile se gândesc mai mult la farmecul lor şi fac un efort deosebit pentru a reintra în ritmul vieţii care începe.
Pentru a vă desăvârşi farmecul, doamnă, apele de Colonia Lady sunt cele mai preţioase ajutoare.

Biblioteca Universităţii Iaşi

ANUL XII No. 588
27 APRILIE 1938
10 LEI

REALITATEA ILUSTRATA

ANNABELLA

Frumoasa vedetă franceză, căreia i s'a decernat de curând Cupa Volpi, pentru cea mai reușită creație din acest an.

SĂ NE CUNOAŞTEM ŢARA!

SIGHIŞOARA

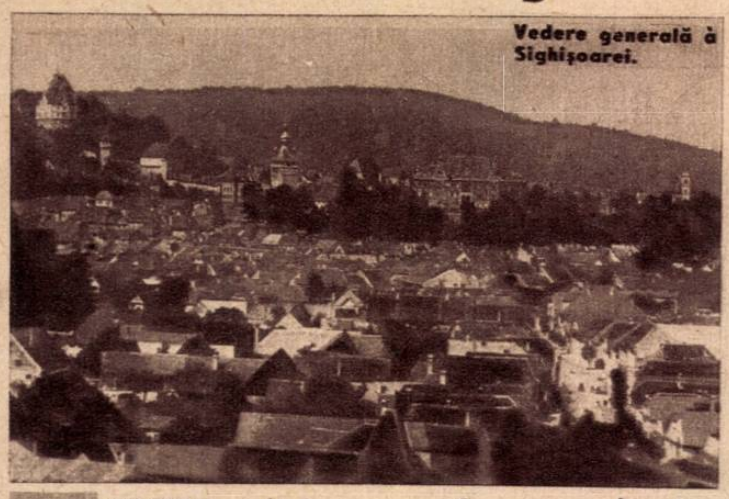

Vedere generală a Sighişoarei.

PRINTRE multele oraşe frumoase din ţara noastră, numărăm şi Sighişoara, care, deşi se bucură mult, în ultima vreme, de binefacerile civilizaţiei, şi-a păstrat caracterul medieval de cetate, împrejmuită de ziduri şi turnuri crenelate, între care predomină „Turnul Orelor", martor de veacuri al valurilor şi bune şi rele, ce s'au abătut asupra cetăţii. Urcându-te pe „Culmea Dorului de Sus", sau cum i se spunea, pe timpuri „Villa Franca", ai înaintea ochilor cea mai minunată privelişte, încât nu-ţi vine să mai cobori. Vezi căsuţele ascunse între colinele verzi şi oamenii ţi se par pitici, iar trenurile nişte balauri. In afară de catedrală, mai sunt biserici vechi, muzeul, numeroase şcoale şi monumente din cari desprinzi istoria trecutului acestui oraş.

Turnul orelor şi muzeul.

Strada tâmplarilor.

Strada cismarilor.

Dacă poposeşti aici, găseşti tot confortul modern în hoteluri şi restaurante.

Ca încheere trebuesc amintite industriile, cari au în frunte o fabrică de mătase naturală, care produce admirabile ţesături.

I. A.

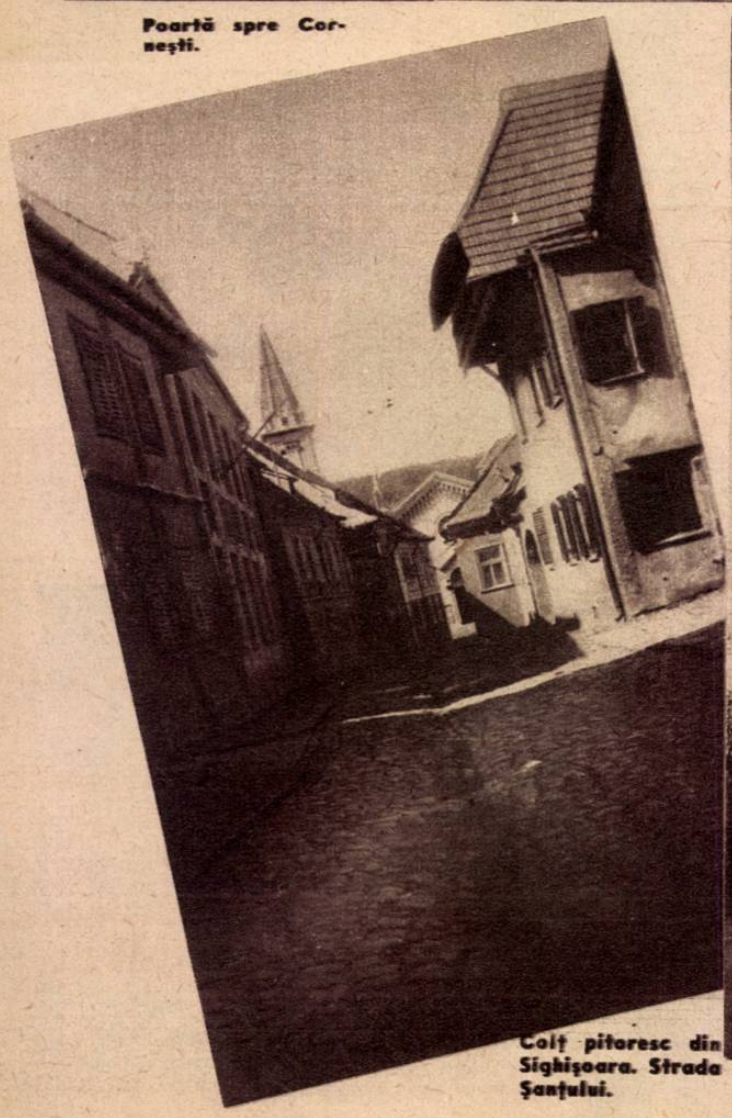

Poartă spre Cornesti.

Colţ pitoresc din Sighişoara. Strada Şanţului.

Catedrala ortodoxă.

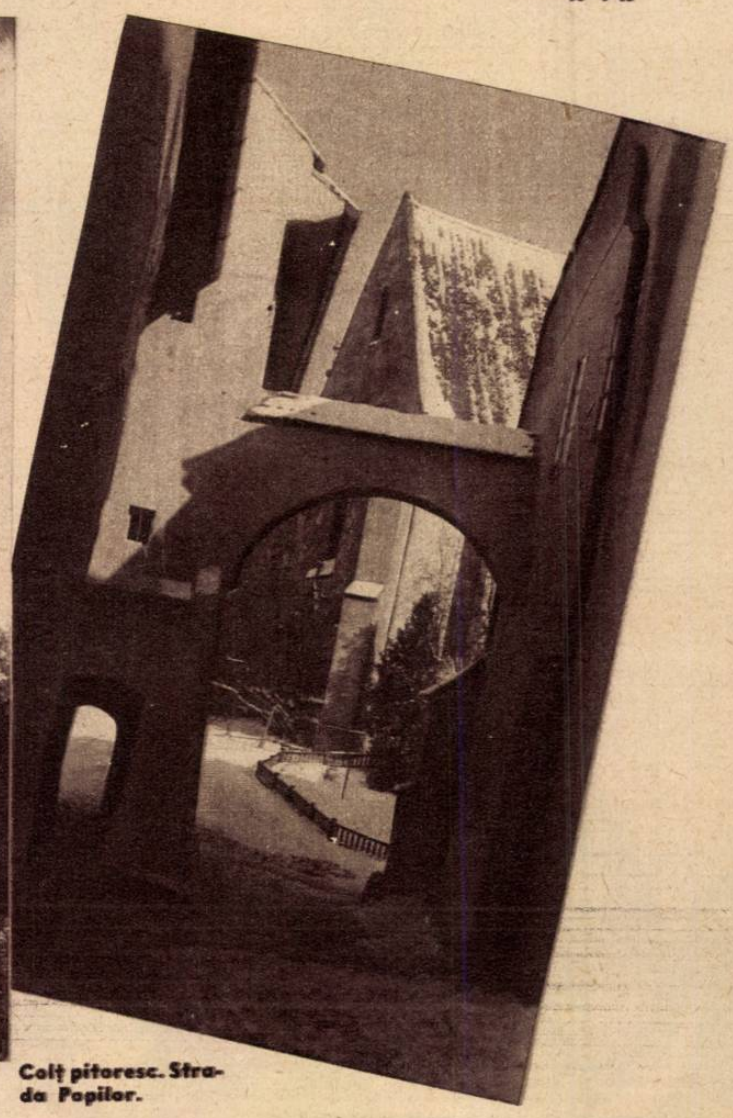

Colţ pitoresc. Strada Papilor.

CONCERTUL NYA ROMA LA 30 APRILIE

Concertul d-nei Nya Roma a fost fixat pentru data de 30 Aprilie ora 9 seara, în sala Dalles.

D-na Nya Roma se va bucura de prețiosul concurs al d-lui George Coredo, un talentat cântăreț, al cărui debut în România va stârni senzație.

In program: arii și valsuri de Puccini, Johann Strauss, Lehar, Kalman, Brotzky, Millöcker, Leoncavallo, Gounod, Diaz, Bizet, Rubinstein.

Acompaniamentul de pian va fi susținut de dl. Miron Soarec. Biletele s'au pus în vânzare la agenția Jean Feder.

In orașul Pitești, filiala Argeș, a societății „Arpa", condusă de dl. col. Cameniță Petre, prefectul județului, sa înființat un cerc de aeromodeliști. Acest cerc este condus de dl. maior Baidac Ioan, secretarul „Arpei". Cercul numără, până'n prezent, 80 de membrii, elevi ai liceelor și școlilor primare din oraș, care lucrează în atelier, în orele libere.

In fotografia noastră, cercul de aeromodeliști „Arpa", filiala Argeș. In dreapta, d-nii: maior Baidac și prof. Cristodor Rădulescu; în stânga, instructorul Bobocel Ioan, cu ajutorul său. Membrii cercului au modele de planoare, lucrate de ei.

Școala 44 de băeți din București, are 9 clase și 460 elevi. Directorul acestei școli, d. St. Cosâmbescu, în fața școalei.

Motto: *Când mă culc și când mă scol,*
Imi spăl gura cu ODOL!

Odol

Frumusețe îngrijită însemnează spirit civilizat. Gura și dinții sunt frumoși dela natură. Ingrijirea zilnică a gurii și a dinților este, deci, o poruncă a îngrijirii frumuseții.

Unul din mijloacele cele mai desăvârșite, pentru îngrijirea gurii și a dinților, este ODOL: antiseptic, plăcut la gust și aromat.

„Aroma proaspătă a gurii Dv. o dobândiți numai întrebuințând Odol".

Se mulează *minunat* și elastic!

Un ciorap, fie el cât de delicat, se mulează perfect, conservându-și toată elasticitatea sa inițială, dacă e spălat exclusiv cu

ACTUALITĂŢI

TOSCANINI IN PALESTINA

Signor Arturo Toscanini, celebrul dirijor, cunoscut în lumea întreagă, a sosit în Palestina, unde va dirija o serie de concerte la Ierusalim, Haiffa şi Tel-Aviv. In fotografia noastră, Toscanini cu soţia sa, în hidroavionul cu care au sosit la Haiffa. ➡

CELEBRUL CÂNTĂREŢ RUS, FEODOR ŞALIAPIN A MURIT

Celebrul cântăreţ rus, Feodor Şaliapin, a murit, săptămâna trecută, la Paris, în urma unui atac de inimă. In acest an, regretatul artist urma să împlinească 50 de ani de strălucită carieră scenică. Dăm aci ultimul portret al lui Feodor Şaliapin. ⬅

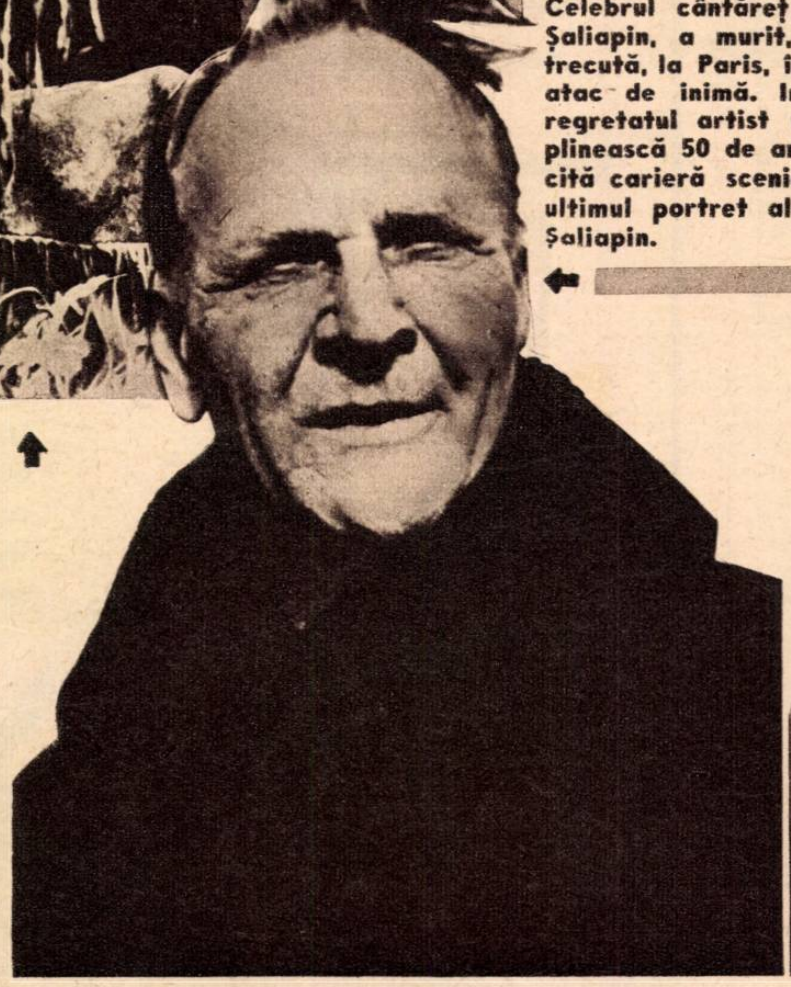

Fostul ministru austriac al apărării naţionale, generalul Zehner, s'a sinucis

Generalul Wilhelm Zehner, fost ministru al apărării naţionale în guvernarea d-rului Schuschingg, s'a sinucis de curând, la Viena. Generalul Zehner a condamnat la moarte, pe vremuri, pe mai mulţi complici în asasinarea cancelarului Dollfuss. ⬇

A murit cunoscutul scriitor indian, „GREY OWL"

Indianul canadian, scriitorul „Grey Owl" (Bufniţa cenuşie), cunoscut din cărţile sale despre castori, al cărui adevărat nume era Wa-Sha-Quon-Asin, a murit, de curând, la Montreal. Grey Owl, care odinioară se ocupa cu vânatul în prerii, s'a împrietenit atât de bine cu animalele acestor câmpii, încât cuvântul său era autoritate în ce priveşte castorii, calitate care i-a fost recunoscută oficial de către guvernul canadian. El a scris multe cărţi despre aceste mici animale. In jurul block-house-ului lui, locuiau deasemeni mulţi castori domesticiţi.
In fotografia noastră, canadianul indian, scriitorul Grey Owl, cu unul dintre castorii săi domesticiţi.

ALUNE AMERICANE

CHESTII, ŞARADE ŞI ALTE NĂZBÂTII

O problemă grea preocupă poliția italiană și corpul detectivilor internaționali.

Intr'unul din somptuoasele palate de pe Canalul Mare din Veneția s'a dat, în August anul trecut, o recepție în cinstea principesei de Piemont. Cu acest prilej a fost invitată și frumoasa americană Henrietta Hartford, fiica unui cunoscut miliardar. Henrietta s'a măritat cu prințul italian Pinatelli.

Pe când se afla pe balconul palatului, ascultând serenada unor muzicanți din gondolă, tânăra femee tresări deodată: de pe gâtul ei s'a desprins și a căzut în apă un colier în valoare de 20 de milioane franci.

Acest giuvaer era compus din briliante de câte 10 carate, o mulțime de briliante și safire mai mici și de un safir enorm de 30 de carate, uimitor de frumos și de curat. Această piatră a fost asigurată aparte, la o societate anglo-americană, pentru suma de 1.500.000 de franci.

A doua zi, societatea de asigurare a angajat scafandri cari au început imediat să caute giuvaerul pierdut. După trei zile de cercetări pe fundul canalului, au fost găsite mai multe briliante mari precum și celelalte pietre mai mici. Numai safirul cel mare n'a fost descoperit.

Societatea de asigurare a plătit princesei Pinatelli 1.500.000 de franci, cu condiția să înapoieze această sumă în cazul când se va găsi safirul.

După opt luni de zile, administrația Societății de asigurare socoti avantajos să reînceapă cercetările; să cufunde un cheson în canal, în fața palatului; să pompeze apa și să scormonească amănunțit fundul. Această lucrare cerea cheltuieli mai mici decât suma de asigurare a safirului.

Munca a durat câteva luni. La 3 April, ora 5 și jumătate, safirul a fost găsit și scos la lumina zilei. Societatea de asigurare a predat imediat piatra prețioasă unui notar.

Specialiștii cari au examinat giuvaerul au constatat însă, că safirul e fals.

Nimeni nu se îndoiește de buna credință a princesei Pinatelli. Se pune însă întrebarea dacă safirul a fost înlocuit pe când aparținea d-nei Pinatelli, sau după ce a fost scos din canal?

Afacerea, învăluită deocamdată în cel mai profund mister, a stârnit mare vâlvă. Cei mai iscusiți detectivi au fost invitați să deslege această șaradă.

●●●

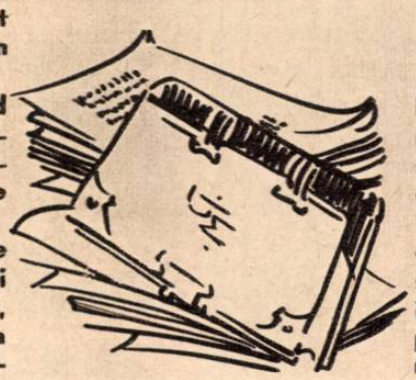

Printre manuscrisele rămase de la romancierul francez Prosper Mérimée s'a găsit, deunăzi, o colecție de legende populare spaniole pe care i le-a povestit împărăteasa Eugenia, soția lui Napoleon III.

Sunt, printre ele, câteva povestiri interesante. Reproducem una.

Un tânăr s'a îndrăgostit de o fată îngâmfată și rea.

Fata i-a spus:

— Dacă vrei să-ți fiu nevastă, să-mi dai pentru totdeauna, inima ta.

Tânărul răspunse:

— Inima mea îți aparține.

— Să-mi dai mintea ta.

Tânărul zise:

— De când te cunosc, nu mai judec; mi-ai răpit mințile.

— Să-mi dai cinstea ta.

Tânărul îngălbeni:

— Fie cum vrei tu. Ia și cinstea.

Fata se înduplecă;

— Bine! Mă țin de cuvânt: te voiu lua de bărbat.

Tânărul, însă, răspunse:

— Asta nu se mai poate. Ai luat tot ce am fost. Eu — nu mai sunt. Sunt — nimic; și nimic — nu poate să-ți fie bărbat.

●●●

Despre Bernard Shaw, cunoscutul dramaturg și umorist englez, circulă o sumedenie de anecdote savuroase. E, poate, necesar să amintim că și în acest caz se aplică o veche vorbă franceză; anume: că numai bogătașilor se dă împrumut.

Neîndoios că Shaw a fost un scriitor de duh. Zic: a fost, — fiindcă s'a zaharisit. Glumele lui recente au — un surâs comercial. Bătrânețea provoacă una din metehnele cele mai funeste: sgârcenia. Iar sgârcenia turtește — „nivelează" — spiritul, chiar și pe cel mai selecționat. Ne vom consola deci, cu două anecdote din primăvara acestui scriitor.

Shaw avea mulți dușmani în aristocrația engleză. Zeflemeaua lui a supărat pe multă lume, așa zisă bună. La o sărbătoare de grădină, după obiceiul britanic, un diplomat străin, îmboldit de amicii săi englezi, s'a apropiat de Shaw și l-a întrebat, dacă e adevărat că tatăl lui a fost un mic croitor de provincie.

— E adevărat! — răspunse scriitorul.

— Atunci dece nu te-ai făcut și d-ta croitor? — întrebă străinul.

Shaw zâmbi prietenos, în timp ce inamicii lui îl iscodeau, cu vădită intenție de a-l jigni.

— Am și eu o întrebare, — răspunse Shaw. — Tatăl d-tale a fost un gentleman?

— Sigur!

— Atunci, de ce nu te-ai făcut și d-ta gentleman?...

Cealaltă anecdotă sună astfel:

— Nu-i frumos din partea d-tale — zise o doamnă, care povestise o glumă, către Shaw — dacă nu crezi că sunt autoarea acestei glume.

— Ar fi și mai urât din partea mea — răspunse Shaw — dacă aș crede-o. Fiindcă nu poți fi atât de bătrână pe cât e gluma pe care ai povestit-o.

D.

Principesa moștenitoare a Italiei e soră de caritate la Crucea Roșie

Principesa de Piemonte a făcut personal, la Neapole, o chetă pentru clădirea unui nou spital de tuberculoși. Fotografia noastră o înfățișează pe Principesa moștenitoare a Italiei, în uniformă de soră a Crucei Roșii, făcând chetă pentru noul spital. →

Principesa Josephine Charlotte a Belgiei deschide o expoziție de flori, la Ghent

Însoțită de tatăl ei, Regele Leopold, principesa Josephine Charlotte a inaugurat, la Ghent, o mare expoziție de flori. In fotografia noastră, dela stânga la dreapta: Contesa de Kerchove de Denterghem, Prințul Charles, Regele Leopold și Principesa Josephine-Charlotte la expoziția horticolă din Ghent.

CEA MAI RECENTĂ FOTOGRAFIE A PREȘEDINTELUI CEHOSLOVACIEI, DR. ED. BENEȘ

O fotografie nouă a Președintelui Cehoslovaciei, Dr. Eduard Beneș, la călărie, sportul său favorit.

Ducele primește pe Sultanul din Gimma

Ducele a primit în Palazzo Venezia, pe Sultanul din Gimma (Africa), care a sosit la Roma, într'o vizită oficială. In fotografia noastră, Ducele, alături de Sultan, primește defilarea companiei de onoare.

SFÂRŞITUL GRETEI GARBO?

IN 1925, regisorul suedez Maurice Stiller vine în America, angajat de o mare firmă din Hollywood. El e întovărășit de o tânără compatrioată de 19 ani, care se numește încă Margareta-Luisa Gustavsen, căci pseudonimul ei nu e cunoscut. Stiller a isbutit s'o angajeze și pe ea la aceeași firmă.

In 1938, șeful de orchestră Leopold Stokowski, întâlnește — în cea mai mare taină, (dealtminteri repede răspândită) — la Ravello, lângă Neapole, o ființă misterioasă, care se numește Margareta-Luisa Gustavsen, de care se îndrăgostește și e iubit și pe care își propune s'o ia de soție: e după 13 ani, aceeași tânără femee pe care Maurice Stiller o luase din Europa, spre a face din ea, în America, artista cea mai celebră din lume.

După un răstimp de 13 ani, Maurice Stiller și Leopold Stokowski se aseamănă: mai întâi fizicește — prin părul lor alb, prin vârsta lor, prin expresia blândă a feții și a gesturilor lor; moralicește apoi — printr'un amestec curios de înflăcărare tinerească și de înțelegere părintească, de genialitate de artist și de aptitudine pentru „bluff".

Maurice Stiller a murit în 1927, scurt timp după instalarea sa la Hollywood; Leopold Stokowski nu și-a făcut apariția în capitala cinematografului, decât în 1937, spre a debuta în *„Deanna and her boys"*.

Intre 1927 și 1937, Margareta-Luisa Gustavsen nu mai există: în locul ei găsim pe Greta Garbo, cea mai miraculoasă dintre creațiunile ecranului, femeea cea mai iubită din lume și a cărei tragedie era de a nu îndrăzni să iubească vreodată, în afară de ecran. Această Greta Garbo va muri oare, în ziua în care Margareta-Luisa Gustavsen se va căsători cu Leopold Stokowski?

Povestea Margaretei-Luisei Gustavsen e dintre cele mai simple. Inainte de 1924 ea e, la Stockholm, cel de al treilea copil al unei familii sărace, care lucrează în marile magazine din Bergstrom și care e înfățișată, pentru prima dată, curiozității publice, în ilustrațiile unui catalog de mode: o putem vedea aci, purtând rochii cu prețuri moderate, dar aceste biete imagini arată privirea de neuitat a viitoarei Greta Garbo. Un frate și o soră (aceasta va muri după scurt timp) cari visează teatru și cinema, o conving să încerce și dânsa. Margareta-Luisa joacă într'un film de reclamă, urmează cursuri la conservator și într'o bună zi face cunoștiința lui Maurice Stiller, cel mai celebru regisor suedez din acele vremuri. Stiller îi dă, de îndată, un rol mic, în *„Legenda lui Gösta Berling"*.

Dar această tânără femee nu este o actriță: ea nu vrea să joace, ci să trăiască în realitate rolul. Nu visează succese și bogăție, ci pe omul pe care-l iubește și care va ști să-i îndepărteze frica de viață. E romantică? Nici atât, ci pur și simplu timidă. Așteptă să vie cineva s'o ia. Și bărbatul acela a venit: e Maurice Stiller, întruchiparea însăși a ființei pe care voia s'o iubească: înțelegător și abil. Dacă mica burgheză din Stockholm acceptă să-l urmeze pretutindeni, la Berlin, Constantinopol, Hollywood, n'o face din dragoste pentru glorie, ci pur și simplu din dragoste.

Maurice Stiller e omul care a descoperit-o pe Greta Garbo. G. W. Pabs, autorul filmului *„Strada fără bucurie"*, în care Greta Garbo va obține primul rol, spune despre ea: *„Un chip ca al acestei femei nu se vede decât odată la o sută de ani"*. Pabst spunea aceasta, în 1924. Iar Stiller confirma acest lucru, cerând un contract excepțional, cum l-a cerut dealtfel și, câteva luni mai târziu, pentru filmul pe care Greta

In 1923, elevă la Conservator

Maurice Stiller, omul care a „descoperit" pe Greta Garbo.

Garbo urma să-l turneze la Constantinopol și mai apoi lui Louis B. Mayer, la Berlin, când acesta a acceptat s'o angajeze pe tânăra actriță, numai spre a face plăcere celebrului regisor. Oare Maurice Stiller n'o iubia pe Greta Garbo? O iubia. Dar iubia și mai mult cinematograful și prin urmare gloria și averea, chiar și pentru alții. In felul acesta, Margareta-Luisa Gustavsen începe să fie desamăgită de viață, mai înainte de a ajunge la Hollywood. Iubește și dragostea ei o face să cunoască plăcerile pe care le doria cu teamă, dar ea cunoaște, totodată și decepțiile dragostei. Astfel, chiar mai înaintea morții lui Stiller (care a sdruncinat-o pentru totdeauna), ea a început să sublimeze patima dragostei și să-și creeze statua, care se va numi Greta Garbo.

Viața Gretei Garbo este cunoscută. Este iubirea devenită femee. Sunt umilințele și onorurile dragostei, vântul fatal al patimei, acele amețeli ale sufletului, pe care numai ea a știut să le exprime, cu o veracitate atât de pătrunzătoare. Căci viața Gretei Garbo nu se manifestă, între 1927 și 1937, decât cu ajutorul ecranului. Misterul în care trăește n'a constituit niciodată o reclamă: a fost existența vegetativă și temătoare a unei ființe, care nu îndrăznește să se exprime altfel, decât cu ajutorul ficțiunii. S'a spus despre ea, că fiind bolnăvicioasă, anemică și mizantropă, nu știa să se îngrijească. Unii au mers până acolo, încât au sfătuit-o să-și facă injecții întăritoare, cu extras de ficat de vacă. Agenții de publicitate au anunțat, din când în când, idilele ei cu partenerii pe care-i avea: dupăce au făcut mult caz de tandra camaraderie, care a unit-o de John Gilbert, au vorbit despre George Brent, despre Ramon Novarro și despre mulți alții. Când se termina filmul, nu se mai vorbia despre idilă.

Totul a mers astfel, până'n ziua când, în timpul turnării *„Mariei Walewska"*, a fost descoperită, cu surprindere, o Greta Garbo necunoscută, care râdea, accepta să ia mesele în tovărășia camarazilor de lucru, nu mai făcea pe misterioasa. Ce se întâmplase? Simpla întâmplare a unei întâlniri între ea și unul dintre cei mai celebri șefi de orchestră din America, polonezul Leopold Stokowski. Un bărbat, care de ani de zile, dela moartea soției sale, trăia singur și fără prieteni, nefiind preocupat decât de geniul său. A trebuit să intervie cinematograful, pentru a fi convins să figureze, în fruntea orchestrei sale, în filmul „Deanna and her boys", spre a întâlni, la Hollywood, pe femeea care avea să-l elibereze din singurătatea sa și pe care, la rându-i, avea s'o elibereze: Greta Garbo, căreia i-a dat posibilitatea să reînvie pe Margareta-Luisa a tinereții ei.

Greta Garbo este o îndelungată și poate crudă paranteză, în viața Margaretei-Luisa Gustavsen. Astăzi, femeea aceasta, care și-a regăsit tinerețea, se distrează, dejucând vicleniile a 30 sau 40 gazetari europeni și americani, cari stau grămădiți, în fața grilajului vilei ei. Se vor căsători oare săptămâna asta, peste un an, sau niciodată? Ei își petrec zilele la soare, leneș și vorbăreț. Au pus să se facă o poartă, în zidul înconjurător, pentru a se putea duce la plimbare prin păduri, fără ca ziariștii să-i vadă. Se duc să privească micul viței, deabia născut, în staul, iar Greta păcălește pe fermiere. Ei trec pe sub nasul ziariștilor, râzând dinainte, de farsa pe care le-o joacă, ducându-se să viziteze vreun loc istoric. Ea n'are decât 32 de ani, iar el 56. Dar au regăsit bețiia care-i face nevăzuți: dragostea. Este oare acesta sfârșitul Gretei Garbo?

LUCRURI MICI DIN LUMEA MARE

NEW-YORK

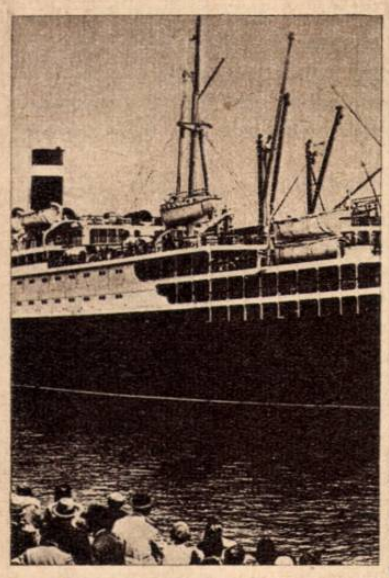

Autoritățile din Ellis Island—acest „purgatoriu" al emigranților, care debarcă în Statele Unite—au arestat încăodată pe frumoasa Molly, regina călătorilor clandestini din Atlantic. Ea e cunoscută la New-York, la fel ca la Bordeaux sau Anvers, căci viața ei și-o petrece toată între închisorile din porturile mari și vapoarele de lux, care par să aibă pentru dânsa o atracție irezistibilă. De șapte ani, călătorește clandestin: „Queen Mary", „Normandie", „Rex", Președintele Roosevelt" au numărat-o printre călătorii lor. In pofida oricărei supravegheri, oricât de severe, frumoasa Molly isbutește totdeauna să se ascundă pe unul din aceste transatlantice; când vasul a ridicat ancora, se prezintă căpitanului. Dacă acesta e rău dispus, o închide și o predă autorităților din port. Dar un călător clandestin nu e niciodată condamnat la muncă silnică pe viață și nici cu pedeapsa capitală, iar frumoasa Molly reîncepe, scurt timp după ce se eliberează... In cele mai multe cazuri însă, căpitanul îi dă să facă vreo treabă, însărcinare pe care o primește totdeauna și fiind foarte frumoasă, călătorii îi dau, adesea, daruri, rochii și o invită la ceai, spre a asculta povestea aventurilor ei. Nimeni nu-i cunoaște numele adevărat, nici țara de origină, motiv pentru care nu poate fi niciodată expulzată. O asemenea măsură, dealtminteri, n'ar sluji la nimic, căci frumoasa Molly găsește totdeauna mijlocul de a reîncepe. Atlanticul e patria ei adevărată și călătorește tot atât de bine pe cargoboturi, ca și pe corăbii sau pe marile pacheboturi de lux. De puțin timp e din nou la New-York și ziariștii americani au asaltat-o de îndată, spre a afla ultimele ei aventuri. Dar frumoasa Molly înainte de a vorbi a cerut fiecăruia dintre reporteri, un dolar. In felul acesta, își alcătuește, încetul cu încetul, o mică avere, căci știe bine că într'o bună zi va trebui să se retragă din afaceri... Ziua aceasta e destul de îndepărtată, căci frumoasa Molly, cu tot trecutul ei atât de sbuciumat, n'are decât 24 de ani.

BERLIN

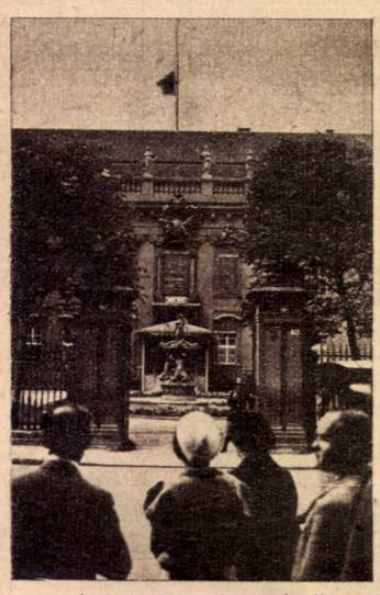

Dacă aveți intenția să prădați casieria unei bănci mari, nu alegeți capitala germană, ca teren de exploatare. Pungile prețioase, în care casierii băncilor berlineze transportă sume mari, conțin adevărate mașini infernale. Atâta vreme cât această pungă rămâne la purtătorul ei și nu e mânuită de cât de mâini cunoscătoare, pare cu totul nepericuloasă. Dar de îndată ce încerci s'o smulgi, mecanismul se declanșează și punga, atât de pașnică, trage focuri de revolver asupra agresorului. In același timp, ea „strigă" ajutor, făcând un sgomot de iad, la care se adaugă — pentru cazul, puțin probabil, că pe stradă nu s'ar afla în momentul acela decât surzi—un fum negru, care se înalță din pungă. Experiențele satisfăcând autoritățile germane, toți încasatorii vor fi transformați în „oameni-tanc". Apariția lor pe străzile Berlinului nu întârzie să pună pe goană, chiar și pe cei mai pacinici cetățeni, cari se tem ca mecanismul să nu pornească dela sine.

PARIS

Amatorii de T.F.F. în Franța, vor putea să asculte, peste puțin, un nou post, care se va anunța astfel: *„Allo, aici Radio-Napoleon"*. Nu este, cu toate acestea, vorba de propaganda bonapartistă, ci pur și simplu de informații maritime, căci postul radiofonic, înființat de curând, este instalat pe insula Sf. Elena. Decând guvernul englez își vede amenințat drumul tradițional către India, el reorganizează vechiul drum al lui Magellan, iar insula Sf. Elena, ca și Capetown-ul, au fost înzestrate cu puternice stațiuni radiofonice. Un amator radiofonist, care încearcă să asculte Radio-Napoleon, s'ar mira auzind, *„Allo, aici Radio Bounty"* și s'ar crede la începutul secolului al 19-lea. Căci urmașii faimoșilor răsvrătiți depe Bounty, care trăiesc pe insula Pitcairn, au și ei postul lor de radio, instalat de o firmă americană. Speakerul e Mister Young, strănepot al faimosului Young, care a jucat un rol important în revolta, al cărei centenar a fost celebrat de curând. Glasul trecutului este ascultat astfel prin radio, considerat până'n prezent ca un mijloc de expresiune rezervat contemporanilor.

STOCKHOLM

Dacă Greta Garbo se numără printre vedetele cele mai bine plătite ale cinematografului american, fratele ei, d. Sven Gustavsen, poate să se laude că este remunerat... pentru a nu face nimic. El a fost poreclit „rentierul din Hollywood", căci aceeași societate, care a angajat-o pe Greta Garbo, îi plătește, lunar, o sumă însemnată, pentru a-și asigura neutralitatea fratelui Gretei. D. Sven Gustavsen n'are dreptul să filmeze, nici să apară pe scenă și nu dă nici măcar interview-uri. Dar existența aceasta, extrem de liniștită, e departe de a fi pe placul fratelui Gretei, astfel că așteaptă, cu nerăbdare, ca sora lui să se retragă. Rentierul se va transforma atunci în d. Garbo și nu va avea decât să aleagă între contractele care i-au și fost propuse. Oare societatea cinematografică, pentru care se va decide, îi va acorda o rentă Gretei Garbo, pentru a se asigura că și ea, la rândul ei, va rămâne neutră?

LONDRA

In Marea Britanie există o sumedenie de legi vechi, cari au devenit inutile și pe care numai respectul tradiției le-a împiedecat să dispară odată cu epoca lor. Aplicarea lor ar putea creea situații dintre cele mai grotești, dar, din fericire, publicul nu cunoaște aceste legi. Cu toate acestea se întâmplă, din timp în timp, ca vreun glumeț să descopere câte-o lege de prin secolul al 15-lea și atunci... Iată despre ce este vorba: zilele trecute, un gentleman, care avea două pachete, intră într'un elegant restaurant din Piccadily, străbătu salonul și intră în bucătărie, unde începu să prepare beaftek-ul pe care-l adusese. Intrebat de patron, a declarat că nu este mulțumit cu noul șef-bucătar, dar că nu voia să renunțe, din această pricină la restaurantul său preferat. A fost dat afară pe ușă, dar straniul client a revenit curând, cu avocatul său. Aceasta a explicat că o veche lege, de acum 500 de ani, îngăduie oricărui cetățean britanic, să-și prepare masa într'un restaurant oarecare și nimic în lume nu-l poate împiedeca, pe clientul său să-și exercite dreptul. Dar patronul avea și el avocatul său. Acesta, aprobându-și colegul, a declarat, cu toate acestea, că publicul nu avea dreptul, în baza acestei legi, să se servească de combustibilul patronului. Clientul putea așadar să-și prepare beaftek-ul, trebuia însă să plătească proprietarului restaurantului, nota pentru întrebuințarea focului. Suma cerută era atât de mare, încât clientul a refuzat s'o plătească: a urmat un proces, iar gentleman-ul a fost condamnat la două luni închisoare și 50 lire sterline amendă, pentru a fi abuzat de focul restauratorului. Beaftek-ul l-a costat, așadar, cam scump și e mai bine să nu desgropi legi vechi, cari nu se potrivesc secolului al 20-lea.

ROMA

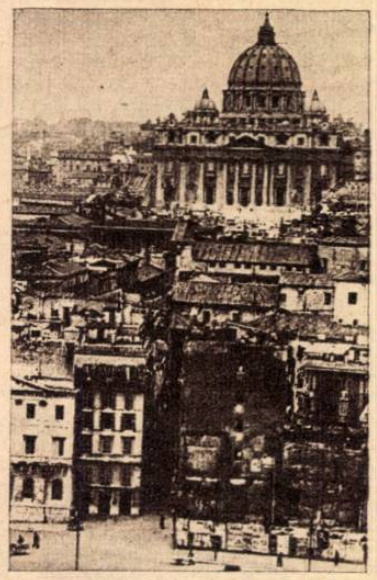

Ca multe orașe mari, capitala italiană avea mai multe cinematografe, care-și deschideau ușile, dela ora 10 dimineața, pentru a nu închide decât după miezul nopții. Guvernatorul Romei a hotărît închiderea acestor stabilimente, căci s'a constatat că ele erau frecventate aproape exclusiv, de copii între 6 și 15 ani. De vreo câteva luni, institutorii romani se mirau de numărul tot mai mare al elevilor, cari se plângeau că au răni la genunchi, în timp ce micile eleve suferiau de migrenă. Tot tineretul școlar roman s'a servit într'adevăr, de același pretext, pentru a scăpa de școală și pentru a-și petrece dimineața, în cinematograf. Desigur că Mickey Mouse și Shirley Temple sunt mai interesanți decât cărțile de școală. Acum cinematografele, deschizându-se numai seara numărul genunchilor răniți și cazurile de migrenă scad cu repeziciune, în Cetatea Eternă.

MELBOURNE

Dacă Elveții au organizat, recent, un concurs pentru mâncătorii de tăiței, Australienii se mândresc cu un alt record mondial, deținut de un cetățean din Melbourne. Acesta a fost proclamat „regele mâncătorilor de banane", nu fiindc'a mâncat mai multe banane decât toți ceilalți concurenți — care erau și ei foarte bine antrenați — dar a dus la capăt această ispravă, cu o repeziciune uimitoare: în douăsprezece minute a mâncat 52 de fructe. Este, dealtfel, curios de constatat, că primele 25 au dispărut în numai 4 minute. După aceea, mâncăciosul recordman, s'a simțit obosit. Isprava sa nu este cu mai puțin uimitoare. Iată un record, care nu va fi bătut cu ușurință.

Biblioteca Universității Iași

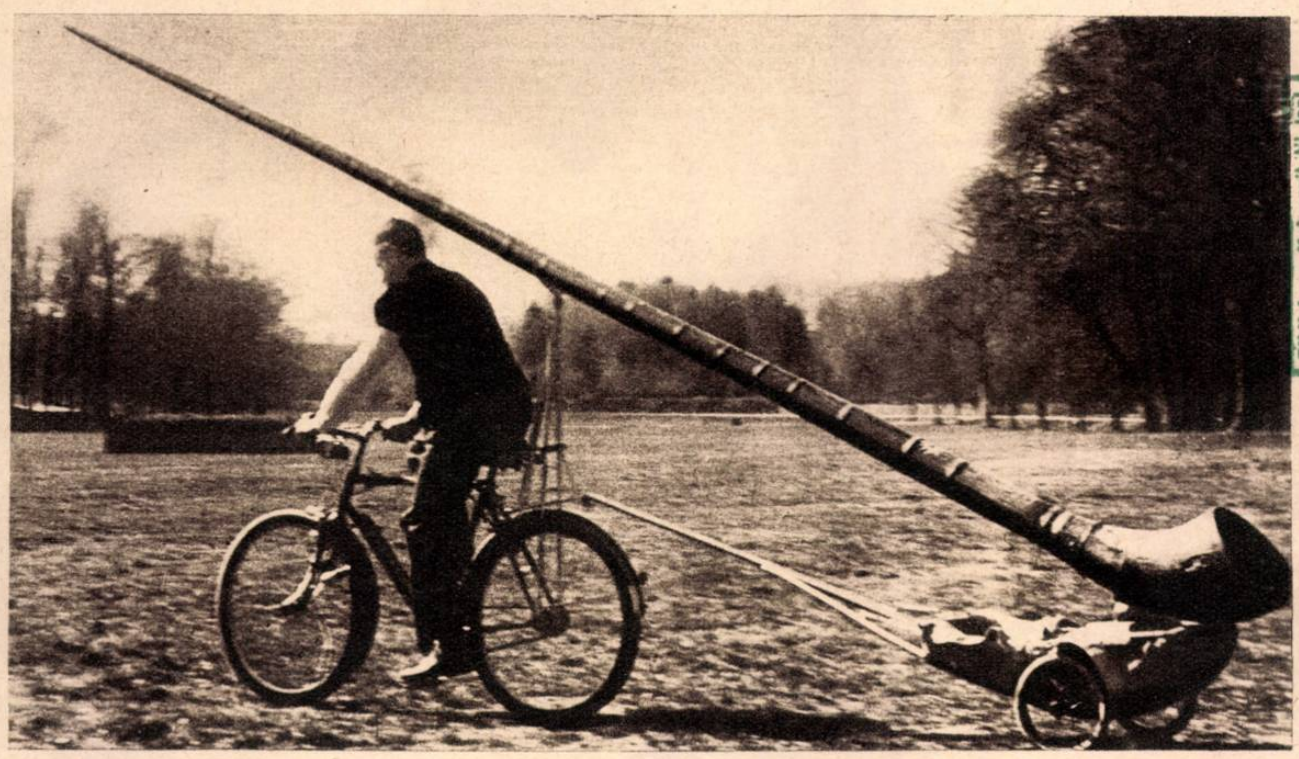

CEL MAI MARE INSTRUMENT MUZICAL DIN LUME!

Fotografia noastră înfățișeează cel mai mare bucium, construit în Elveția. E lung de cinci metri și jumătate și e opera muzicantului elvețian E. Favey. Cu acest instrument se cântă sus în munți iar ecoul duce sunetele foarte departe.

O cursă greu disputată, la derby-ul... porcilor!

Mult apreciatele curse de porci, din Pinehurst, (Statele Unite), la care purceii aleargă, ținuți de curele, de către stăpânele lor, s'a terminat anul acestea, aproape dead-head. In fotografia noastră, purceii la țintă ; unul dintre ei a abandonat și e dojenit de stăpâna lui (în fund).

Tobogan de apă, sportul favorit

Sirene americane, la plaja Veneția (California) pe un nou gen de tobogan, actualmente foarte agreat.

IȘI BATE PROPRIUL RECORD DE VITEZĂ

Jack Rutherfurd, la volanul hidroplanului său „Juno", voind să acosteze după-ce-a bătut propriul său record parcurgând 88.620 mile într'o oră, la Miami, în Florida. In Septembrie trecut, el a bătut recordul, la Washington, străbătând 84.60 mile pe oră. Alături de Rutherfurd se află Ed Danner, din Miami.

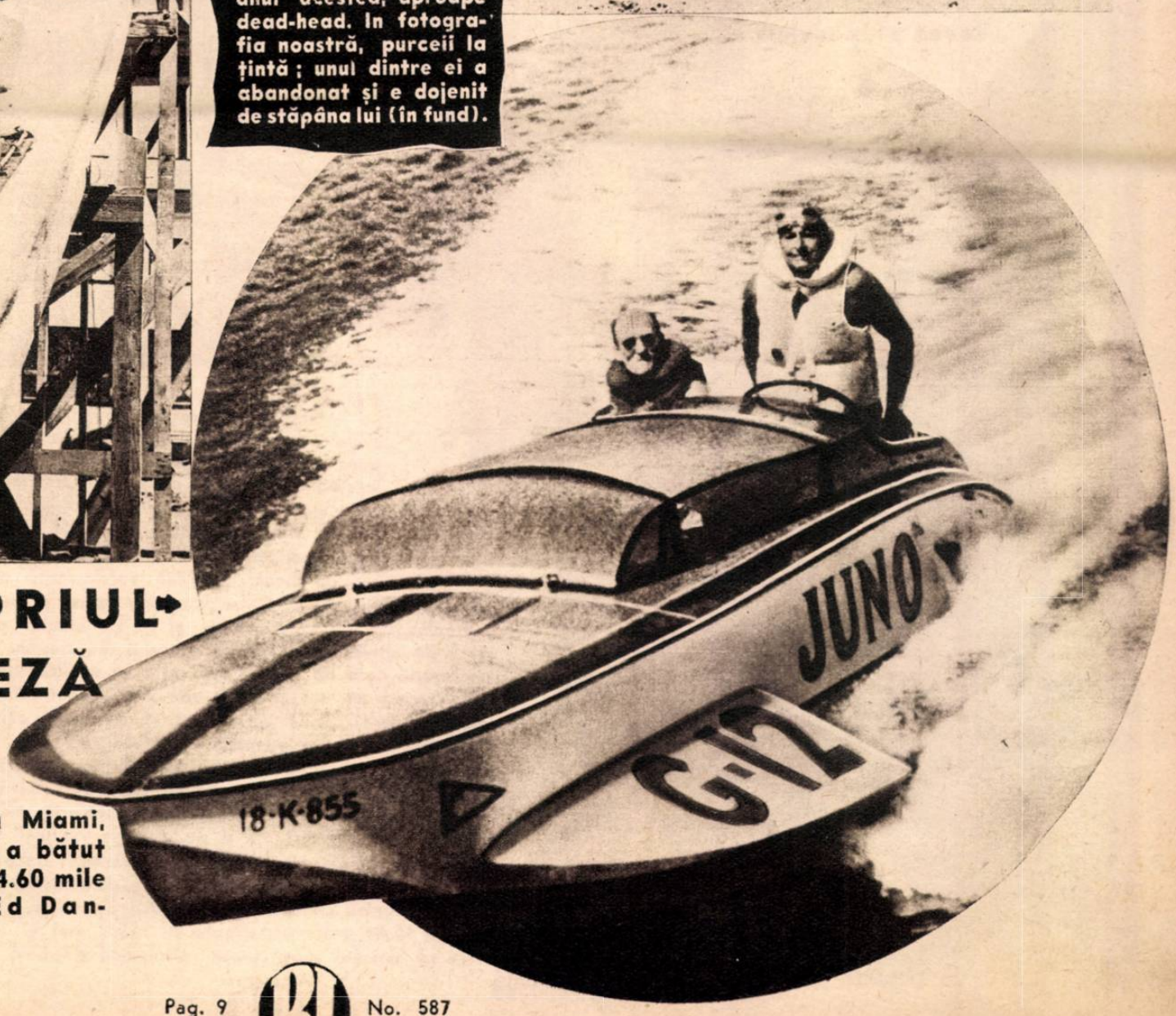

„MAI INTELIGENTE, DECAT FOARTE MULȚI OAMENI!"

INTÂMPLĂRI UIMITOARE CU ANIMALE DE TOT FELUL

OAMENI, având o strânsă prietenie și încredere în animale, obicinuesc de multe ori să spună că prietenul lor este *„mai inteligent decât mulți oameni"*. Dintre aceștia sunt foarte mulți iubitori de câini, cari sunt atât de pătrunși de acest „adevăr", încât n'am ajunge la niciun rezultat, dac'am încerca să-i contrazicem. Căci, de multe ori, legăturile dintre om și animal sunt de natură atât de subtilă, încât orice cuvânt necugetat ar putea fi luat drept ironie, care să jignească, sau să supere. Deci noi nu le vom da dreptate, decât cu rezerva teoriilor stabilite, în această privință, de știința modernă. Și anume cu rezerva de-a nu lua cuvântul „inteligență" în sensul omenesc. Căci animalul are înțelegere și „suflet". Totuși, ambele aceste calități sunt diferite de cele ale omului ele depind de cu totul alți factori și deaceea un câine nu poate gândi, decât în stil „câinesc" — dar niciodată omenește.

Să ilustrăm spusele noastre cu exemple. Să luăm cazul prietenului meu Ric, un mare vânător de șoareci, numit și „fox sârmos", al cărui bot pătrat și păr aspru ca sârma, îi împrumută un aspect destul de caraghios. Ric a fost luat dela maică-sa, la vârsta de opt săptămâni și aproape un an a trebuit să trăiască fără a fi luat în seamă, în curtea stăpânului său, pentruca apoi să fie dat la învățătură. Profesorul său a fost un agent din poliția criminală. Ric a învățat mai întâi să

O minunată pisică de Angora

„Sânge albastru"...

tanță de 20 pași, dacă vântul nu i-ar aduce mirosul specific.

Odată mă plimbam cu unul dintre micii mei câini; pe trotoarul din față se afla soția mea. Câinele se opri din mers, privi în sus spre mine și abia când îi dădui autorizația de a pleca, se repezi peste drum; mirosi pantofii și se fixă: purtătoarea era stăpâna lui! Figura lui trăda următoarea judecată: doamna de peste drum poartă o rochie albastră cu negru, la fel ca stăpâna mea, mi se pare că e ea; totuși, până când n'o voi mirosi, nu voi putea avea certitudinea.

Cel mai inteligent act, pe care l-am văzut vreodată împlinit de un câine, a fost la o ședință a Societății pentru studiul câinilor. Doamna și domnul doctor X., din Linz își aduseseră câinele, un mops englez, la ședința care avea loc, la Viena. Această producție a fost atât de interesantă, încât ar putea constitui un punct de plecare pentru cunoscătorii și iubitorii de câini. Doamna doctor X. puse câinele să miroase de mai multe ori subțioara unui om, pe care nu-l mai văzuse niciodată până atunci. Apoi s'au înșirat pe o scândură bucăți de îmbrăcăminte și obiecte dela diferite persoane. Cu toate că în fața lui se aflau zece grămezi cu haine, câinele a scos, fără ezitare, hainele omului a cărui piele o mirosise înainte, de mai multe ori. Această producție este aproape de neînțeles, pentru oameni. Misiunea câinelui a fost îngreuiată încă de faptul că, sub cele zece grămezi de haine, a fost pusă pălăria de feutru a doamnei dr. X. Câinele — trebue să fi văzut, ca să poți crede — a salutat pălăria, dând vesel din coadă, totuși a trecut mai departe, fără să fi primit vreun nou ordin dela stăpâna sa.

Și acum să descriem mijloacele prin care păsările își recunosc stăpânii; de notat că ele n'au mirosul rafinat al câinilor. In ciocul lor cornos, mucoasa este atât de puțin desvoltată, încă nici nu poate fi vorba de un miros

„Vocea stăpânului"

meargă frumos; cureaua din jurul gâtului său l-a învățat că nu trebue să se împotrivească, altfel i se fac rosături, care ustură. Acest punct ne poate ajuta să ne facem o idee de înțelegerea elevului patruped. Oricine vrea să se ocupe de „educarea" unui animal, nu trebue să uite, că o mare prăpastie îl desparte de lumea „elevului". Primul lucru pe care-l are de făcut, este să obicinuiască animalul să-i cunoască vocea. Chiar dacă un câine a învățat să îndeplinească anumite ordine, el nu va asculta porunca dată de altcineva, decât de propriul său stăpân, sau de profesorul care l-a învățat! Și asta se explică ușor! Fiindcă acest om are cu totul altă voce decât vechiul stăpân, în casa căruia s'a născut. Cum învață câinele să înțeleagă? Pe noi oamenii ne ajută cele cinci simțuri, dintre cari două, care ne servesc continuu: vederea și auzul. Câinele are vederea foarte puțin desvoltată. Auzul îi este bun, dar nu e supranormal și depinde mult — ca orice auz — de distanță și de direcția vântului. Câinele posedă însă un organ mult mai desvoltat decât cel al omului, anume: nasul. Acesta este punctul cel mai important pentru cunoașterea sufletului de câine.

Eu am făcut multe experiențe cu câinii mei și am stabilit că niciunul nu-și poate recunoaște stăpânul, la dis-

rafinat. Ca un contrast însă, sau ca o compensație, ochiul și vocea păsărilor sunt mult mai desvoltate, decât ale patrupedelor. La botgrosul de care vorbesc eu, era atât de evidentă recunoașterea persoanei, care intra în camera lui, încât imediat se putea vedea, din privirea lui, gradul de simpatie, pe care-l avea, pentru respectiva persoană. Simpatia sau antipatia, pe care un animal o are pentru o anumită persoană, este foarte accentuată; proba cea mai evidentă este că o pasăre nu se lasă niciodată instruită de o persoană pe care n'o simpatizează. Această împrejurare, nu este — din păcate — luată niciodată în seamă, la cumpărarea vreunui câine. Cine a comis odată această greșală, n'o poate repara, decât dăruind animalul și cumpărându-și altul, care-l primește mai bine, îi arată simpatie și atașament mai mare. Un câine, care nu-și simpatizează stăpânul, nu-l va asculta niciodată, nu va căuta niciodată să-i producă bucurie. E bine deci, ca atunci când cumpărați un câine, să-l luați de probă, pentru vreo câteva zile. In acest timp trebue să fiți foarte buni și să vă arătați înțelegători, nu să comandați și să bateți bietul animal, care odată înfricoșat, nu va mai deveni niciodată prietenul sincer, pe care-l doriți.

Cu pisicile — care de câțiva ani încoace au devenit favoritele saloanelor — se întâmplă același lucru. Desigur, caracterul pisicilor este diferit; ele n'au supunerea și devotamentul câinilor. Mirosul pisicii este mai puțin desvoltat, compensează însă vederea ei ascuțită în întuneric și în amurg. Ceeace am spus mai sus, despre simpatiile și antipatiile câinilor, este cu atât mai valabil la pisici. Pisicile se pot atașa atât de tare, încât în momentul când sunt dăruite, sau părăsite de stăpânii lor, să moară de jale și dor. La câini se întâmplă mai rar asemenea tragedii, totuși s'au văzut cazuri când, după moartea stăpânului, câinele să rămâie pe mormântul acestuia și să moară, apoi, de foame și de sete.

Trebue să ne gândim că animalele au o putere mai slabă de rezistență decât noi oamenii. Poate că această lipsă de rezistență provine tocmai din faptul că animalele duc microbul în trup, mult timp, înainte de isbucnirea boalei

Abia dacă există ici, colo, vreun animal, care să nu se atașeze de om. Cel mai ușor de dresat și îmblânzit sunt papagalii cenușii. Astfel, astă vară, am găsit un asemenea papagal, care m'a entuziasmat. Pasărea avea într'adevăr 86 de ani, era însă vioaie, ca una tânără. Era de peste treizeci de ani la un stăpân, pe care-l iubea cu toată puterea lui de afecțiune. El făcea parte din acele păsări, cari nu vorbesc nimic fără legătură sau neinteligibil. Era atât de inteligent, încât putea povesti stăpânului său lucruri care s'au petrecut în lipsa acestuia. Pentru aceasta el își întrebuința, cu multă dibăcie, vocabularul sărac pe care-l poseda, întrebuințând foarte inteligent cuvintele de care avea nevoie, pentru povestirea sa. Dacă-l supăra cineva, sau îl închidea în colivia de oțel, exprima cuvintele „supărat" și „colivie", cu atâta furie și necaz, privind în același timp spre vinovat încât stăpânul înțelegea imediat ce voia să-i spună papagalul.

Și înainte de-a încheea, să ne mai întoarcem odată la inteligentul nostru Ric! El a căpătat, mai întâi, elementarele noțiuni de dresură câinească, adică: să meargă frumos, să se culce, să facă aport. A învățat în același, timp să alunge găinile, din curtea alăturată, care obicinuiau să se amestece cu cele ale stăpânului său și cu toate că se asemănau la perfecție între ele, niciodată Ric n'a alungat vreo găină a lor, ci avea el ce avea cu cele din curtea vecină.

Și acum, cred că nu mai am nevoie să vă mai dau și alte pilde, să vă dați seama de sufletul și inteligența animalelor! Sigur este că și câinele gândește, chiar dacă altfel decât omul.

Gândul unui cărturar se compune din mii și mii de momente, de care-și amintește; desigur că mult mai puțină memorie are un viței, dar instrumentele cu care „judecă", chiar dacă sunt cu totul diferite, în ce privește finețea și puterea, în fond sunt aceleași. Gândul animalului depinde de cu totul alte împrejurări, dar și gândul său se compune din fragmente de amintiri. Tocmai din această cauză, "educația", pe care trebue s'o dăm animalului, cere multă răbdare și înțelegere pentru sufletul său și nu trebue să iubim mai puțin animalul — tocmai fiindcă-l înțelegem.

Z. B.

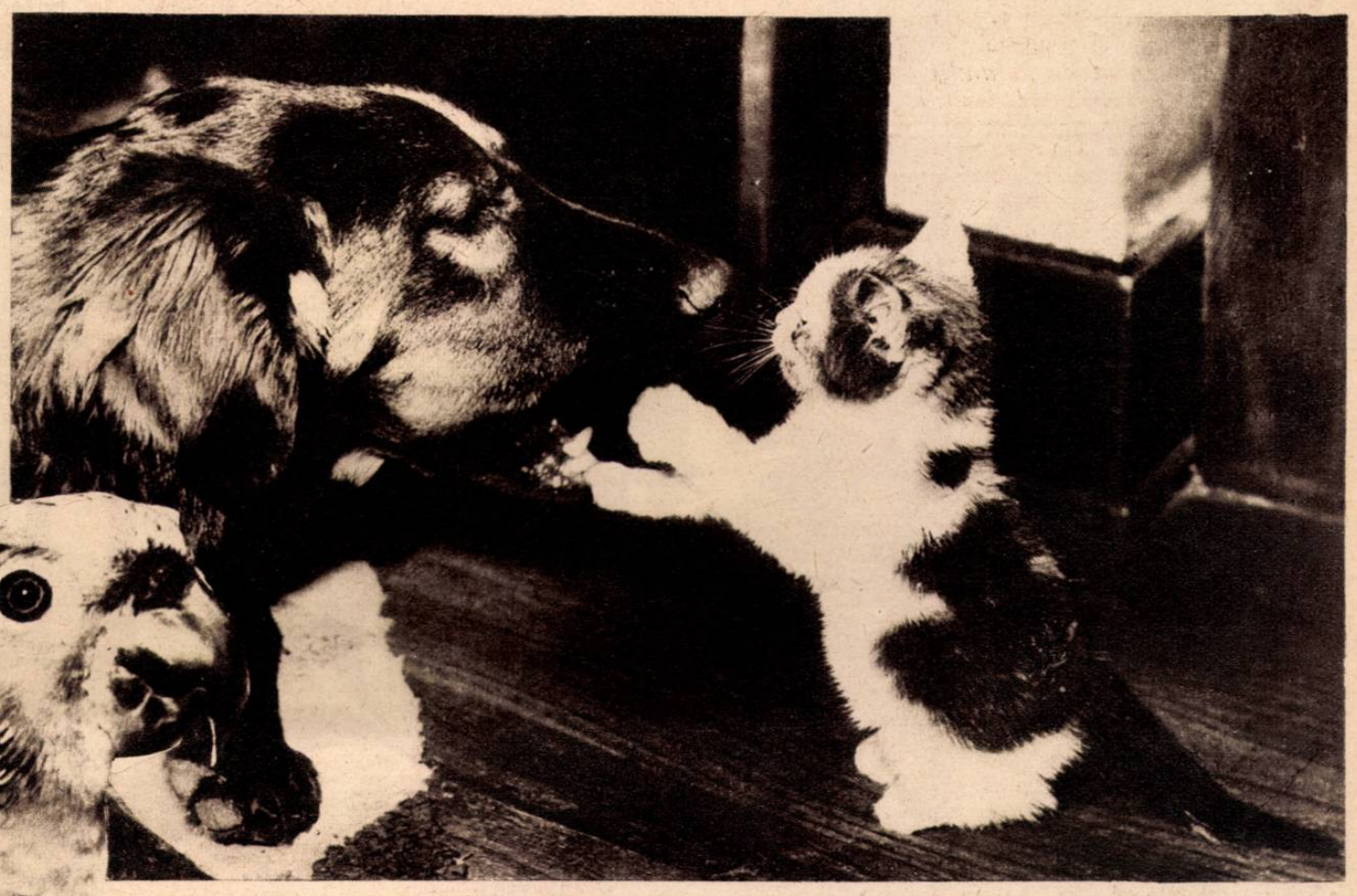

Câinele și pisica sunt odată prieteni.

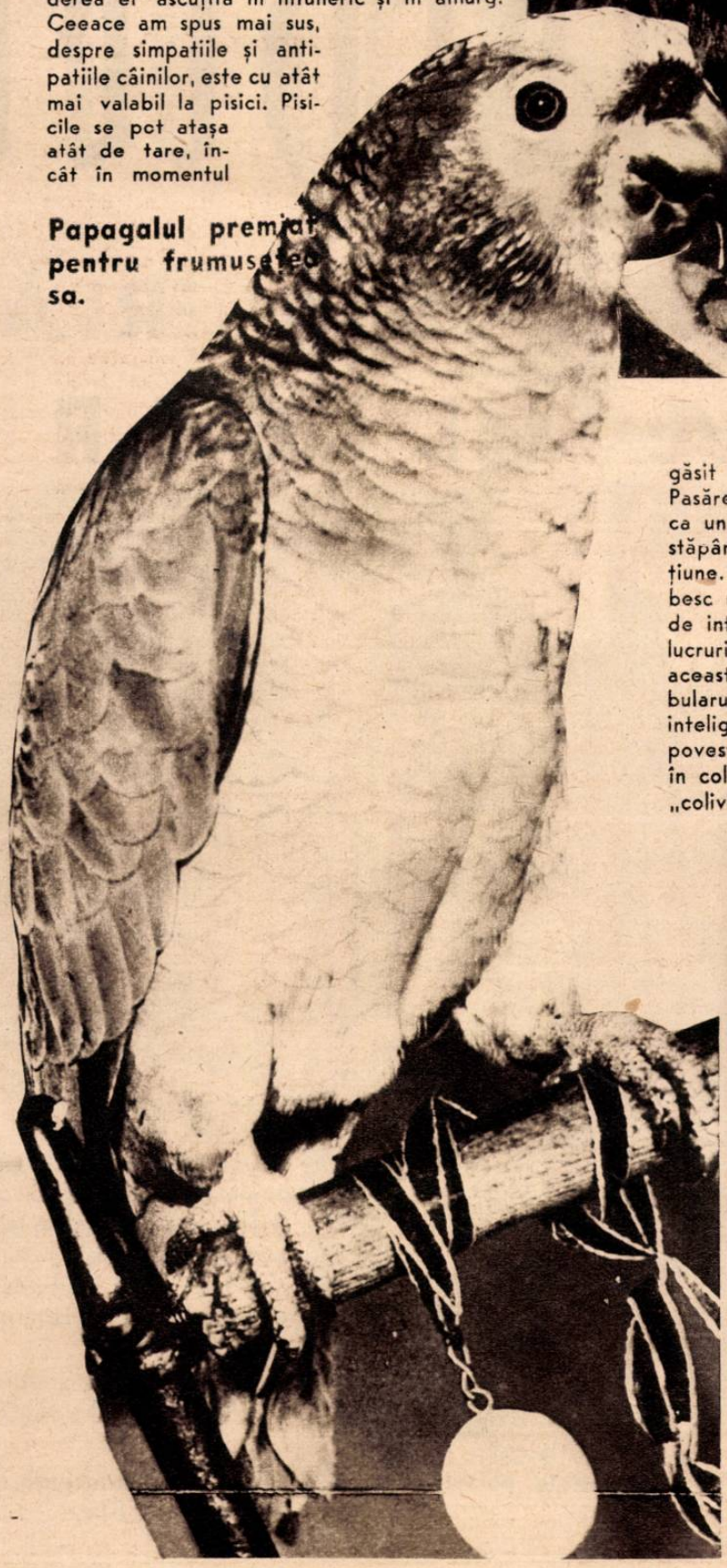

Papagalul premiat pentru frumusețea sa.

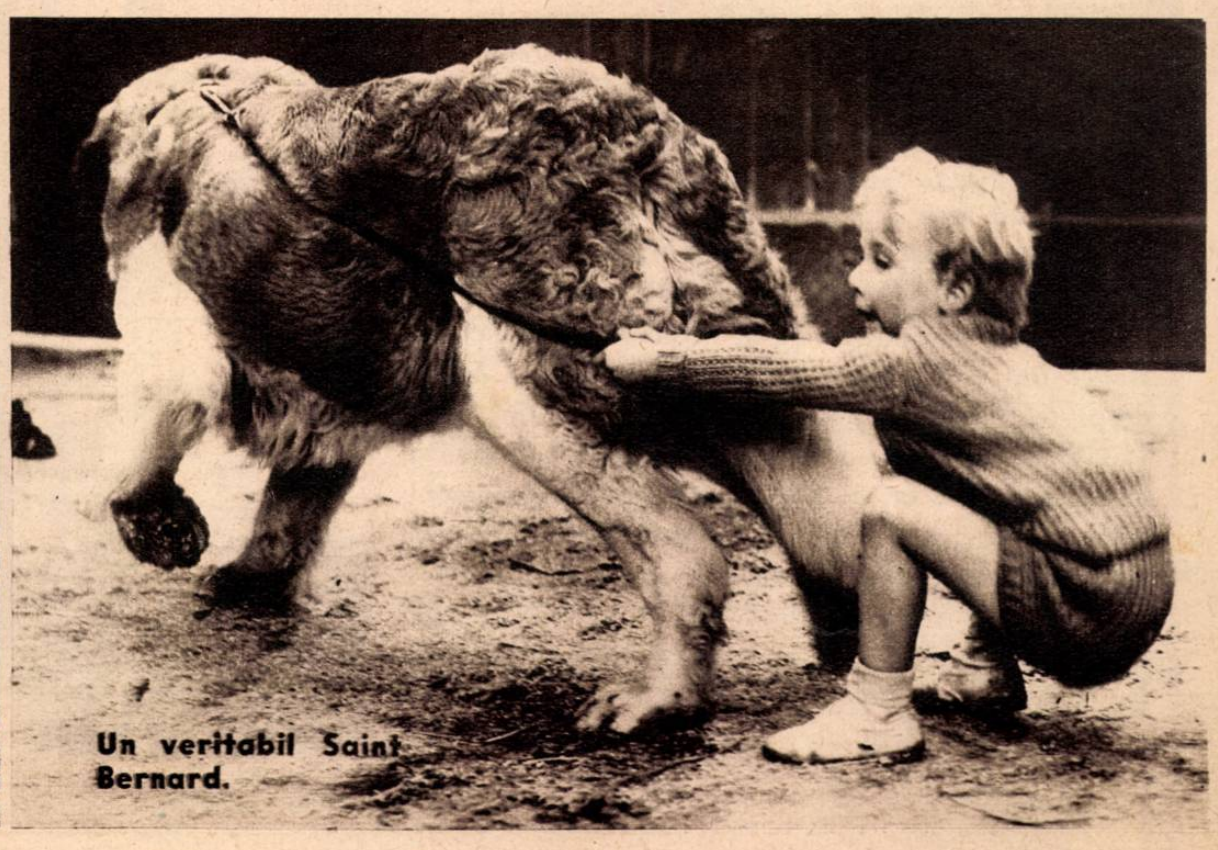

Un veritabil Saint Bernard.

Castelul principelui de Lichtenstein la Vaduz.

Liechten

VREA SĂ RĂM

STAT LIBER

SĂPTĂMÂNA trecută, când cancelariile europene urmăriau cu îngrijorare desfășurarea crizei politice din Franța, străduințele pentru încheerea acordului anglo-italian, conflictul polono-lituanian și, în deosebi, consecințele realizării „Anschluss-ului", iată că presa mondială înregistra, pe nepusă masă, această bombă: *„Lichtenstein, stat liber, rămâne liber. Dieta principatului declară că menține toate tratatele în vigoare cu puterile vecine și că, tare pe drepturile lui, nu se teme de nici un amestec strein".*

Citind telegrama aceasta, redactată într'un stil atât de îngâmfat și energic, multă lume trebue să fi căpătat insomnie, întrebându-se nedumerită: „Lichtenstein? Dar unde dracu o mai fi și ăsta?". Căci, la drept vorbind, Lichtenstein cu cei 158 km. p. și 12.000 de locuitori ai săi nu poate pretinde să fie numărat printre uriașii mapamondului. Un automobilist cu viteza normală străbate principatul, dela un capăt la altul, într'o jumătate de oră și dacă e grăbit într'un sfert de oră.

Dar statul Lichtenstein nu e înglobat între granițele Austriei, așa cum mulți fac greșeala să creadă. Dimpotrivă, e despărțit de ea printr'un lanț de munți impunători, el ocupând versantul dinspre apus. Rinul marchează frontiera cu Elve ținea unui pârâu ce poate fi trecut pe niște podețuri de lemn.

O altă greșeală prin care se crede că Lichtenstein ar fi un stat vasal Austri această situație.

In timpul războiului contra Prusiei, în 1866, Lichtenstein a trimis Austriei un c torul nu-și mai amintește. La congresul din Praga, întrunit după bătălia dela Sad uitat cu desăvârșire gestul prietenos al statului Lichtenstein, iar în tratatul de p puțin teoreticește — principatul a rămas totdeauna în stare de război cu Prusia

In 1914, Lichtenstein și-a păstrat neutralitatea. Dar uniunea lui vamală cu împără el a fost cuprins de blocul organizat de aliați cu toate neajunsurile pe cari le a războiului, conducătorii lui hotărîră să denunțe convenția cu Austria și să negoci Această minune economică, având toate avantajele pentru Lichtenstein, n'a atin autonomia-i administrativă.

Principatul are un buget propriu, monedă, mărci poștale. Are deasemenea o C 15 membri, aleși direct de popor. Acest parlament în miniatură alege la rându nului, actualmente D-rul Hoop, care împlinește funcțiunea de președinte al C toate celelalte portofolii ministeriale, fără ca pentru aceasta poporul să-l socotea Francisc I, prințul-suveran, îmbrăcat în uniforma de general austriac, imens d mai glorioase colecții de tablouri din lume, domnește fără să guverneze asupra o venerabilă prințesă se străduește să facă fericirea poporului.

Principele Francis I și principesa Elsa în portul național.

Doctorul Hoope, șeful guvernului.

Vaduz, un sat cu 1500 locuito poalele dealurilor. O călăuză îm și în sat principalele așezăminte economie și poșta — mai ales acolo se vând timbrele principa — *Ați văzut seria poștei aer* curtenior.

— *Așa dar aveți avioane pos*

— *Avioane? Nu; și nici poș*

— *Doriți o audiență la Președ văd dacă e liber...*